Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Τί εἶνε γραμμένον ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ σανίδι;

Τί εἶνε; Εἶνε: «Δρόμος τοῦ δάσους τῶν λύκων.»

Σεῖς τὸ ἐδιαβάσατε· μὰ ἡ Φανὴ δὲν το ἐδιάβασε· καὶ ξεύρετε διατί;

Διότι εἶνε ἀμελής· δὲν πηγαίνει τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὅταν πηγαίνῃ δὲν ἔχει τὸν νοῦν της εἰς τὸ μάθημα, ὥστε δὲν εἰξεύρει νὰ διαβάζῃ.

Ἡ μάμμη της τὴν εἶχε στείλει εἰς μίαν δουλειά· ἔχασε τὸν δρόμον καὶ τώρα δὲν εἰξεύρει πῶς νὰ γυρίσῃ ὀπίσω.

Εἶνε τέσσαρες δρόμοι ἐμπρός της· ἀπὸ ποῖον νὰ ὑπάγῃ;

Ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα εἶνε γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ καθενὸς δρόμου, καὶ ἂν δὲν ἦτον ἀμελὴς ἡ Φανὴ θά το ἐδιάβαζεν.

Τώρα ὅμως δὲν ἐννοεῖ τίποτε καὶ πηγαίνει ἴσα ἴσα ἀπὸ τὸν ἀνάποδον δρόμον.

Περιπατεῖ, περιπατεῖ, καὶ προχωρεῖ μέσα εἰς τὸ δάσος.

Ἤρχισε νὰ βραδυάζῃ· ὁ ἥλιος ἐβασίλευσεν ἀφ' οὗ ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα τὸ ὡραῖον χρυσὸν φῶς του· τώρα ὅμως ποὺ πλησιάζει νὰ νυκτώσῃ τὸ δάσος ἔγεινε σκοτεινόν. Ἡ Φανὴ φοβεῖται· ἡ Φανὴ πεινᾷ. Βάζει τὰ κλάμματα.

Ἔξαφνα ἀκούει: χού! χού! χού!

Μήπως εἶνε ὁ λύκος καὶ ἔρχεται νὰ την φάγῃ;

Διότι ὁλογυρνοῦν λύκοι εἰς αὐτὸ τὸ δάσος· τὸ ξεύρει καλά· ὁ πατέρας της ἐσκότωσε ἕνα τὸν περασμένον χειμῶνα.

Ἡ Φανὴ φοβεῖται, πολὺ φοβεῖται· κλαίει ὁλοένα μὰ σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸν φόβον της μή την ἀκούσῃ ὁ λύκος.

Τὰ χού! χού! χού! πλησιάζουν. Τί θ' ἀπογίνῃ ἡ κακομοίρα ἡ Φανή;

Ἔκρυψε τὸ κεφάλι της μέσα εἰς τὰ δύο χέρια της διὰ νὰ μὴ βλέπῃ· ἀλλὰ νὰ ἕνα σγουρὸ κεφάλι πάγει καὶ τρίβεται εἰς τὸ κεφάλι της καὶ μία γλῶσσα γλείφει τὰ δά-

κτυλά της διὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυα ποὺ τρέχουν ἀνάμεσα ἀπ' αὐτά. Ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ γλῶσσα ἐκείνη εἶνε τοῦ γέρου Ἀράπη, ὁ ὁποῖος ἀνησύχησεν ὅτε ἡ μικρὰ κυρία του δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι τὴν συνειθισμένην ὥραν καὶ ἔτρεξε νὰ την εὕρῃ.

Ἐσκάλισε τόσον πολὺ εἰς τὸ δάσος ὥστ' ἐπὶ τέλους την εὗρῆκε

Ἡ φωνὴ τοῦ γέρου Ἀράπη ὁμοιάζει λιγάκι τῆς φωνῆς τοῦ λύκου, διότι εἶνε ὀλίγον βραχνιασμένος, καὶ εἶνε βραχνιασμένος διότι ἐγαύγιζεν εἰς τὸν δρόμον.

Ἡ Φανὴ καὶ ὁ σκύλος ἐπιστρέφουν μαζὶ εἰς τὸ σπῆτι, χωρὶς νὰ χαθοῦν, διότι ὁ γέρο Ἀράπης γνωρίζει ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ δάσους.

Μ' αὐτὸν ἡ Φανὴ δὲν φοβεῖται πλέον. Μὰ θυμᾶται τὸν φόβον ποὺ ἐπῆρεν ὅταν ἦτο μόνη τὴν νύκτα εἰς τὸ δάσος. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ μάθῃ νὰ διαβάζῃ, διότι ἐνόησε καλὰ ἀπὸ τότε ὅτι τὰ γράμματα εἶνε πολὺ χρήσιμα πράγματα διὰ κάθε περίστασιν.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

Ὁ Κώστας ἦτο δώδεκα ἐτῶν παιδί, καὶ ἠγάπα πολὺ τοὺς γονεῖς του, τὰ γράμματα καὶ κάτι ἄλλο: τὸ κολύμβημα.

Ὤ, πῶς το ἠγάπα τὸ κολύμβημα!

Ἡ μεγαλειτέρα του εὐτυχία ἦτο νὰ σχίζῃ τὴν θάλασσαν ἀφίνων ὀπίσω του ὑγρὸν αὐλάκι, ὡς βαρκούλα, ἢ νὰ ταλαντεύεται γλυκὰ γλυκὰ ἐπάνω εἰς τὸ πρασινωπὸν νερόν· τοῦ ἤρεσκε νὰ παίζῃ ὡσὰν ψάρι μέσα εἰς τὸ ἥσυχον κῦμα, νὰ γλυστρᾷ σὰν δελφίνι, νὰ κάμνῃ μακροβούτια, νὰ βλέπῃ θολά, σὰν ἀπὸ μέσα ἀπὸ γυαλί, τὸν βυθὸν κάτω τῆς θαλάσσης μὲ τὰ φύκια του, τὰ ὁποῖα ἐτραβοῦσε διὰ νὰ προχωρῇ γρηγορώτερα· νὰ παίρνῃ φόρα, νὰ βουτᾷ μὲ τὸ κεφάλι καὶ νὰ βγαίνῃ ἐπάνω ἀναπνέων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του, καὶ ἔπειτα νὰ ρίπτῃ τὴν ἄμμον τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἀπὸ κάτω μὲ τὴν φούκταν του.

Ἐπήγαινε βαθειὰ· ὅταν ἦτο γαλήνη καὶ ἡ θάλασσα ὡμοίαζε μὲ καθρέπτην, ἄλλον κρότον δὲν ἤκουεν ἐκεῖ μέσα, εἰς τ' ἀνοικτά, παρὰ τὸν κρότον τῶν χειρῶν του, μὲ τὰς ὁποίας ἐτάραττε τὴν θάλασσαν· ἔξαφνα, ἐμπρός του ἡ θάλασσα ἐμαύριζε καὶ ἡ καρδία του ἔκαμνε τάκ! τί ἦτο; ἓν σύννεφον τὸ ὁποῖον ἔρριπτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὴν μαύρην του σκιάν.

Ὅταν ἦσαν κύματα, δὲν ἐφοβεῖτο, διότι ἡ θάλασσα σιγὰ σιγὰ τον εἶχε κάμει γεννταῖον· ἐπροχωροῦσε, καὶ μὲ τέχνην τα ἐπηδοῦσε, καὶ πότε τον ἀνέβαζαν ὑψηλὰ ὑψηλά, πότε τον κατέβαζαν χαμηλά, χαμηλὰ μεταξὺ δύο θαλασσίνων τοίχων· ἐκινοῦντο ἐβόσκαν, σὰν ζωντανὰ ὄντα καὶ ὅπως τον ἐσήκωναν τῷ ἐφαίνοντο σὰν ἄλογα ἀτίθασσα τὰ ὁποῖα τὸν εἶχαν εἰς τὴν ῥάχιν των καὶ τὸν ἀνετίναζαν, καὶ αὐτὸς μὲ τὰ χέρια του ποὺ τ' ἀνοιγόκλειε διηύθυνε τὰ ἀφρισμένα χαλινάρια των...

Τὴν ἠγάπα πολὺ τὴν θάλασσαν ὁ Κώστας· τὸν ἐνανούριζε μὲ τὸν ἥσυχον φλοῖσβόν της, τὸν ἐσυγκινοῦσε μὲ τὸν θυμωμένον ρόχθον της, καὶ τί δροσερὸν ποὺ ἦτο τὸ ἀεράκι της, καὶ τί ὡραῖα ποὺ ἐμύριζαν τὰ φύκια της ποὺ ὡμοίαζαν σὰν πράσινα κεντήματα!.

* *

Μίαν κυριακὴν ὁ Κώστας εἶχεν ὑπάγει πάλιν εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν· ἐφυσοῦσε μπάτης· τί ὡραία ἡμέρα διὰ κολύμβημα! ὁ Κώστας παρετήρησε μὲ ἀγάπην τὴν θάλασσαν. Μία φωνὴ τοῦ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του:

«Κολύμβα! κολύμβα! τί εὔμορφη ποὺ εἶνε ἡ θάλασσα· ἀκόμη στέκεσαι;»

Καὶ ὁ Κώστας ἤρχισε ν' ἀνατριχιάζῃ ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ μία ἄλλη φωνὴ τοῦ ἐψιθύριζε:

«Μὴ κολυμβᾷς, Κώστα, μὴ κολυμβᾷς, ἂν μ' ἀγαπᾷς».

Τὴν φωνὴν ταύτην ἐνόμιζεν ὁ Κώστας ὅτι ἤκουε ἀπὸ τὸ καινούργιο του παντελόνι, τὸ ὁποῖον εἶχε πρωτοφορέσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τί κομψόν, τί ὡραῖον παντελόνι ἦτο ἐκεῖνο! τὸ εἶχε ράψει ἡ μητέρα του μὲ τὰ χέρια της, κ' ἔβαλεν ἐπάνω του ὅλην τὴν ἀγάπην ποὺ εἶχεν εἰς τὸν υἱόν της. Ἦτο ζωγραφιστὸ, θαρροῦσες, μὲ ταῖς γαλάζιαις καὶ ἄσπραις ῥηγίτσαις του, μόνον ποὺ δὲν ὡμιλοῦσε!

Μὲ τί καμάρι το εἶχε φορέσει ὁ Κώστας! ἀπὸ τὴν αὐγὴ αὐγὴ ἔκαμε ἐπίσκεψιν εἰς τὴν μάμμην του, ἔπειτα εἰς τὸν θεῖαν του, ἔπειτα εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς, καὶ τοὺς μακρινοὺς ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἠπόρησαν διὰ τὴν ἔκτακτον ἐκείνην τιμήν. Καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα εἴτε γεροντικὰ δίχως ὀδόντια, εἴτε νεανικὰ μὲ κοράλινα χείλη καὶ εὐώδη ἀναπνοήν, εἴτε παιδικὰ ποὺ ἐμύριζαν ἀκόμη γάλα, μίαν φωνὴν ἤκουε: «Τί ὡραῖο παντελόνι!» Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ το

ἀποχωρισθῇ, νὰ το ἀφήσῃ ἔξω εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, νὰ το φυλάττουν οἱ φίλοι του καὶ αὐτὸς νὰ ὁλογυρνᾷ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, γυμνός;

— Ὄχι! εἶπε, δὲν θὰ κολυμβήσω.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχε θέλησιν, καὶ δὲν μετέβαλλε τὰς ἀποφάσεις του, δὲν παρετήρησε μὲ ζηλείαν ἓν παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκολύμβα ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκεῖ πλησίον· ἀλλ' ἐκάθησεν εἰς τὴν παραλίαν, ἐπάνω εἰς τὰ πετραδάκια, καὶ ἔβλεπε τὰ πλοῖα ὅπου ἦσαν μακρὰν ἀραγμένα, καὶ τὰς λέμβους ποὺ ἦσαν δεμένα ἀπὸ 'πίσω των.

Τί ἐσκέπτετο ὁ Κώστας; καὶ αὐτὸς δὲν το εἴξευρε· ἄφηνε τὰς σκέψεις του ἐλευθέρας· νὰ περιφέρωνται ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως εἰς τὰ ἀντικρυνὰ βουνά, τὰ ὁποῖα ὅταν ἦτο ὁμίχλη ἐφαίνοντο τόσον μακράν, καὶ τότε, ἐπειδὴ ἦτο αἴθριος ὁ καιρός, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐκινήθησαν ἀπὸ τὴν θέσιν των καὶ νὰ ἐπλησίασαν.

Ἔξαφνα ὅμως ἀκούει φωνὰς πλησίον του, καὶ ὁ νοῦς του ἐπιστρέφει γρήγορα εἰς τὴν παραλίαν ἀπὸ τὸ ταξείδιόν του. Ἐκεῖ, ἐμπρός του, ἀρκετὰ βαθειά, ὁ Κώστας βλέπει δύο χέρια ποὺ κτυποῦν δυνατὰ τὴν θάλασσαν, ἀκούει μουγκρητὰ καὶ βλέπει ἕνα κεφάλι νὰ βουλιάζῃ, νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὸ νερόν. Ἦτο τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκολύμβα ἐν ᾧ ὁ Κώστας ἐκάθητο εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Τὸ δυστυχὲς εἶχε προχωρήσει βαθειά, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἴξευρε νὰ κολυμβᾷ καλά, ἀπέκαμε εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐπάλαιε μὲ τὰ κύματα. Μερικὰ παιδία το εἶχον ἰδεῖ καὶ ἔβαλαν ταῖς φωναῖς:

— Ἕνα παιδὶ πνίγεται! πνίγεται!

Ὁ Κώστας τινάζεται ἐπάνω, παρατηρεῖ τριγύρω· κανὲν παιδίον δὲν κολυμβᾷ πλησίον· καμμία βάρκα δὲν περνᾷ ἀπ' ἐκεῖ.

Μετ' ὀλίγον φαίνεται πάλιν ἡ κεφαλή, ἀκούονται τὰ μουγκριτὰ καὶ τὰ δύο χέρια κτυποῦν μὲ ἀπελπισίαν τὴν θάλασσαν, ὡς νὰ θέλουν νὰ κρατηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον δὲν πιάνεται ὅμως, δὲν κρατιέται, καὶ τὸ παιδὶ βουλιάζει, βουλιάζει!. Παρέκει δύο ναῦται ἑτοιμάζουν μίαν βάρκαν. Ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιὰν ἀκούονται σπαρακτικαὶ αἱ φωναί:

— Πνίγεται! πνίγεται! γρήγορα! προφθάσατε!

Ἡ καρδία τοῦ Κώστα κτυπᾷ δυνατά· ὁ κίνδυνος τοῦ παιδιοῦ εἶνε τρομερός· δὲν θὰ προφθάσῃ ἡ βάρκα· ἀκόμη μιὰ φορὰ θ' ἀναδῇ ἡ κεφαλὴ τοῦ πνιγομένου, κ' ἔπειτα θὰ μείνῃ ἐκεῖ κάτω μὲ μάτια ὁλάνοικτα μὲ στόμα ἀνοικτό, χωρὶς ψυχήν.

Ὁ Κώστας λαμβάνει μίαν μεγάλην ἀπόφασιν· ἀλλὰ ποῦ καιρὸς νὰ ξεδυῇ! ρίπτει ἓν βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὸ παντελόνι του καὶ ὁρμᾷ εἰς τὴν θάλασσαν· κολυμβᾷ μὲ γρηγοράδα, σχίζει τὰ κύματα, ἂν καὶ τον βαρύνουν τὰ ἐνδύματά του.

Τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον ἐμαζεύθη, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐκβάλλει ὀξεῖαν κραυγήν· ὅλοι φοβοῦνται μήπως ἀντὶ ἑνὸς παιδίου πνιγοῦν δύο· καὶ παρατηροῦν μὲ ἀγωνίαν τὴν συγκινητικήν, τὴν φοβερὰν ἐκείνην σκηνήν.

Ὁ Κώστας προφθάνει τὴν στιγμὴν ὅπου ἡ κεφαλὴ ἀναβαίνει τελευταίαν φορὰν· τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὴν κρατεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα καὶ συνέλθῃ ὀλίγον· κ' ἔπειτα μὲ δύναμιν τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν θὰ ὑπέθετεν εἰς αὐτὸν σκουντᾷ ἐμπρὸς τὸ παιδίον, τὸ σκουντᾷ, χωρὶς νὰ το ἀφίνῃ νὰ βουλιάξῃ, τὸ σκουντᾷ ἕως ἐκεῖ ὅπου ἐπατοῦσαν πλέον τὰ πόδια του. Μεγάλος, βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἀκούεται ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα τοῦ πλήθους. Τότε ἔφθασε καὶ ἡ βάρκα μὲ τοὺς ναύτας· ἀλλ' ὁ Κώστας εἶχε τραβήξῃ ἤδη τὸ παιδὶ ἔξω εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου δύο ἄνθρωποι τὸ εἶχαν ἐξαπλώσει, καὶ ἔτριβαν τὴν κοιλίαν του διὰ νὰ ἐμέσῃ τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν εἶχε καταπιῇ· τὸ πλῆθος εἶχε μαζευθῇ τριγύρω· καὶ ὅταν τὸ παιδὶ ἀνέπνευσε καὶ ἐσηκώθη ὀλίγον, καὶ παρετήρησε τριγύρω του μὲ ἔκπληξιν, τότε ὅλοι ἐνθυμήθησαν τὸν σωτῆρα.

Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κώστα ἐπετοῦσεν ἀπὸ στόμα εἰς στόμα.

Ἀλλὰ ματαίως τον ἐζητοῦσαν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς των.

Ὁ Κώστας δὲν ἦτο ἐκεῖ· ὁ Κώστας ἀφ' οὗ ἐκάθησε παράμερα καὶ συνῆλθεν ὀλίγον, διότι ἦτο τόσον κομμένος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ ἀπὸ τὸν κόπον ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι θὰ λιποθυμήσῃ, κρυφὰ κρυφὰ ἀνεχώρησε· δὲν ἔμεινεν ἐκεῖ ν' ἀκούσῃ ἐπαίνους, διότι τὴν πρᾶξιν του τὴν ἔκαμε ἀπὸ καθῆκον καὶ ὄχι ἀπὸ ἐπίδειξιν· οὔτε ἤξευρε διὰ ποῖον ἐξέθετε τὴν ζωήν του εἰς κίνδυνον· ἔπειτα εἶδεν ὅτι ἦτο ἓν πτωχόπαιδον, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο διόλου φίλος του, διότι τὸ πρωί τον εἶχε περιπαίξει διὰ τὸ ὡραῖόν του παντελόνι. Ἀλλὰ δὲν ἐλυπήθη· ἦτο εὐγενὴς καρδία· εἶχε κάμει τὸ καλὸν διὰ τὸ καλόν.

Καὶ τὸ ὡραῖον παντελόνι τοῦ Κώστα, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην αὐταπάρνησιν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, τί ἀπέγεινε;

* *

Ἔκτοτε ἐπέρασαν ἀρκετὰ ἔτη, ὁ Κώστας ἐμεγάλωσεν, ἐφόρεσε πολλὰ κομψά, καλοκομμένα παντελόνια, ἀλλὰ κανὲν κανὲν δὲν τῷ φαίνεται ὡραιότερον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὅτε ἐπέστρεφε τότε, ἀπὸ ἕνα παράμερον δρομίσκον, εἰς τὴν οἰκίαν των, ἦτο μουσκεμμένον, κολλημένον ἐπάνω του, καὶ ἔσταζε θάλασσαν. Ὅταν ἐπερνοῦσε, αἱ γειτόνισσαι τὸν ἐκύτταζαν μὲ βλέμμα ἐπιπλήξεως ὡς νὰ ἤθελαν νὰ εἰποῦν:

— «Τὸ κακόπαιδο! ἔπαιζε, κ' ἔπεσε 'ς τὴν θάλασσα· κρῖμα 'ς τὸ παντελόνι του!»

Ὁ Κώστας εἰμποροῦσε νά ταις εἰπῇ:

— «Δὲν ἔπαιζα, ἐγλύτωσα μιὰ ζωή».

— Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε· εἶχεν ἥσυχον τὴν συνείδησίν του· εἶχε κάμει τὸ καθῆκόν του.

Ὅτε ἀνέβη τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας των καὶ τὸν εἶδεν ἡ μήτηρ του εἰς τοιαύτην κατάστασιν, πικρὸς λόγος ἐπλησίαζε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ χείλη της, ἀλλ' ὁ Κώστας ὠχρὸς ἀκόμη ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἔτρεξε καὶ της διηγήθη μὲ ἀφέλειαν, ἁπλούστατα, τί ἔκαμε.

Τότε ἤνοιξε τὴν ἀγκάλην της καὶ ὥρμησεν ὁ Κώστας, καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἔσφιγγε κατατρομαγμένη ἀπὸ τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον τόσον ἐπλησίασεν ὁ υἱός της.

— Ἂν ἐπνίγεσο καὶ σύ, παιδί μου; τῷ εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν.

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ τὸν ἐπέπληττε τρυφερά, θωπευτικά, ὡς ν' ἀνετριχίαζε μὲν ἀκόμη ἡ μητρική της καρδία ἀλλὰ καὶ ὡς νὰ εἶχε καμάρι, τιμήν της ὅτι τόσον γενναῖον παιδὶ ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της.

Ὁ πατήρ του, ὅταν ἐπέστρεψε, τὸ εἶχε μάθει εἰς τὸ καφενεῖον, τὸν ἐσήκωσεν ἔξαφνα ὑψηλὰ, ὑψηλὰ καὶ τὸν ἐφίλησε, καὶ ἐσκούπισε κρυφὰ ἓν δάκρυ, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἐδάκρυε, καὶ τὸ ἐσπέρας ἔδωκεν ἓν γεῦμα πρὸς τιμήν του. Ἐκάθησαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς εἰς τὸ τραπέζι, ἐθώπευαν τὸν Κώσταν, ἔπιναν εἰς ὑγείαν του, τῷ ἐπρόσφεραν τὰ ὡραιότερα ὀπωρικά, καὶ ὁ Κώστας ἠκτινοβόλει ἀπὸ εὐτυχίαν.

Αὐτὰ φέρει εἰς τὸν νοῦν του τώρα ὁ Κώστας παρατηρῶν τὸ μικρόν του πανταλονάκι, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ ἀπὸ τότε. Ἐπαναβλέπει ἐμπρός του τὰς ὡραιοτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς του, αἰσθάνεται, ὡς νὰ εἶνε τώρα, εἰς τὴν παρειάν του, τὸ δάκρυ τοῦ πατρός του, εἰς τὰ χείλη του, τὰ φιλήματα τῆς μητρός του.

Ὤ! βεβαίως αὐτό, αὐτὸ εἶνε τὸ ὡραιότερον του πανταλόνι!..

Αρ. Π. Κουρτιδης

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

— Πατέρα, θὰ μου εἰπῇς σήμερα διὰ τὰ ἄστρα ὅπως μου ὑπεσχέθης χθὲς βράδυ; εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος εἰς τὸν πατέρα του.

— Εὐχαρίστως, παιδί μου.

Καὶ ἤρχισεν ὡς ἑξῆς:

— Τριγύρω εἰς τὸν Ἥλιον, ἐκτὸς τῆς Γῆς, περιστρέφονται διάφοροι σφαῖραι ἀνάλογοι μὲ τὴν Γῆν· ἄλλαι ἀπ' αὐτὰς εἶνε μεγαλείτεραι, ἄλλαι μικρότεραι, ἄλλαι πλησιέστεραι, ἄλλαι μακρυνότεραι. Ὅλαι εἶναι σκοτειναί, λάμπουν ὅμως διότι ὅπως καὶ ἡ Γῆ μας, λαμβάνουν καὶ αὐταὶ μέρος ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα τοῦ Ἡλίου. Τὰς σφαίρας αὐτὰς τὰς λέγουν πλανήτας.

— Ὥστε καὶ ἡ Γῆ πλανήτης εἶνε; εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος, ὅστις ἤκουε μὲ πολλὴν προσοχήν.

— Ναί· λέγονται δὲ πλανῆται, ὅπως ἐννοεῖς ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν των, διότι πλανῶνται. Ἐν ᾧ τὰ ἄλλα ἄστρα διατηροῦν τὴν ἰδίαν θέσιν τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο, οἱ πλανῆται, ἐξ αἰτίας τῆς περιστροφῆς τὴν ὁποίαν κάμνουν τριγύρω εἰς τὸν Ἥλιον, ἀλλάζουν θέσιν, ὁλογυρνοῦν εἰς τὸ στερέωμα, καὶ ἡμεῖς τους βλέπομεν εἰς διάφορα μέρη τοῦ οὐρανοῦ. Σήμερον ὁ δεῖνα πλανήτης εὑρίσκεται ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ τὰ ἄστρα, αὔριον εὑρίσκεται κοντὰ εἰς ἄλλα.

Ἐν ᾧ αὐτὰ τὰ ἄστρα περιστρέφονται πέριξ τοῦ Ἡλίου, ἄλλαι σφαῖραι, μικρότεραι, στρέφονται τριγύρω εἰς μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἐν ᾧ τὰ παρακολουθοῦν συγχρόνως, ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ Σελήνη πέριξ τῆς Γῆς. Τὰς σφαίρας ταύτας ὀνομάζουν δορυφόρους. Δορυφόροι ἐλέγοντο οἱ ἀκόλουθοι, οἱ σωματοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν δόρατα. Ἐδόθη δὲ εἰς τὰ ἄστρα αὐτὰ τὸ ὄνομα τοῦτο διότι ἀκολουθοῦν ἓν ἄλλο ἄστρον μεγαλείτερον, εἶνε οἱ ἀκόλουθοί του, καὶ δέχονται ἀπ' αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου. Παράδειγμα ἡ Σελήνη, ἡ ὁποία εἶνε ὁ δορυφόρος τῆς Γῆς, παρακολουθεῖ τὴν Γῆν, ἡ ὁποία τῆς ἀντανακλᾷ τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου. Ὁ Ἥλιος μὲ τοὺς πλανήτας καὶ τοὺς δορυφόρους ἀποτελεῖ τὸ λεγόμενον ἡλιακὸν σύστημα.

— Καὶ πόσοι εἶνε οἱ πλανῆται, ἠρώτησεν ὁ Ἀρίσταρχος.

— Πολλοί· ἀλλὰ οἱ κυριώτεροι εἶνε ὀκτὼ τοὺς ὁποίους θὰ σοι εἴπω, ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως ὅπου ἔχουν ἀπὸ τὸν Ἥλιον, δηλαδὴ πρῶτα τοὺς πλησιεστέρους καὶ βαθμηδὸν τοὺς ἄλλους: ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Γῆ, ὁ Ἄρης, ὁ Ζεύς, ὁ Κρόνος, ὁ Οὐρανός, ὁ Ποσειδών. Μεταξὺ Ἄρεως καὶ Διὸς εὑρίσκονται ἕως ἑκατὸ μικρότατοι πλανῆται, εἰς τοὺς ὁποίους δίδουν τὸ γενικὸν ὄνομα ἀστεροειδεῖς. Ἡ Γῆ, ὁ Ζεύς, ὁ Κρόνος, ὁ Οὐρανός, καὶ ὁ Ποσειδὼν ἔχουν σελήνας ἢ δορυφόρους· οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν.

Οἱ πλανῆται εἶνε διαφόρου μεγέθους. Μερικοὶ πρέπει νὰ μαζευθοῦν δύο χιλιάδες μαζὶ διὰ νὰ φθάσουν τὸν ὄγκον τῆς Γῆς· οὗτοι εἶνε οἱ ἀστεροειδεῖς καὶ ὁ Ἑρμῆς εἶνε πολὺ μικρός, ἂν δὲ ἡ γηΐνη σφαῖρα ἦτο κοίλη, ἐχρειάζετο δεκαεπτὰ φορὰς τὸν Ἑρμῆν διὰ νὰ γεμίσῃ. Ἔπειτα ἔρχεται ὁ Ἄρης, ὁ ὁποῖος εἶνε δύο ἢ τρεῖς φορὰς μεγαλείτερος ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν.

Ἔπειτα ἡ Ἀφροδίτη σχεδὸν ἴση μὲ τὴν Γῆν. Ἕως ἐδῶ ὅμως σταματοῦν τὰ μικρὰ ἄστρα. Ἔπειτα ἔρχονται οἱ κολοσσοί· ὁ Οὐρανὸς εἶνε 82 φορὰς μεγαλείτερος ἀπὸ τὴν Γῆν, ὁ Ποσειδὼν 110, ὁ Κρόνος 734 καὶ ὁ Ζεὺς 1414! Ἡ Γῆ κοντὰ εἰς τὸν Δία ὁμοιάζει μὲ κερασάκι κοντὰ εἰς ἕν' πολὺ μεγάλον πορτοκάλλι.

Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον μεγάλη ποικιλία ἐπικρατεῖ. Ἡ Γῆ ἀπέχει ἀπ' αὐτὸν 38 ἑκατομμύρια λεύγας, ὁ Ἑρμῆς μόνον 15 ἑκατομμύριον, ὁ δὲ Ποσειδὼν 30 φορὰς ὅσον ἀπέχει ἡ Γῆ, δηλ. 1140 ἑκατομμύρια λεύγας. Ὁ ἄλλοι πλανῆται εὑρίσκονται μεταξὺ τῆς ἀποστάσεως τοῦ Ἑρμοῦ ὁ ὁποῖος ἀπέχει ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅλους καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ ὁποῖος ἀπέχει περισσότερον.

Ὁ Ἀρίσταρχος ἤκουε μὲ προσοχήν· ἀλλὰ ὁ πατήρ του παρετήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὅτι δὲν εἶχεν ἐννοήσει πολὺ καλὰ ὅσα τῷ εἶχεν εἴπει.

— Θέλεις νὰ σου φέρω ἓν παράδειγμα διὰ νὰ το ἐννοήσῃς καλλίτερον; εἶπεν εἰς τὸν υἱόν του.

— Ναί, ναί, εἶπεν οὗτος.

— Φαντάσου μίαν ἐπίπεδον πεδιάδα· εἰς τὸ μέσον θέτομεν μίαν σφαῖραν ἑνὸς μέτρου καὶ 12 ὑφεκατομέτρων ὕψους. Ἡ σφαῖρα αὕτη ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ πλάτος ὅσον μία μυλόπετρα, θὰ παριστάνῃ τὸν Ἥλιον. Διὰ νὰ παραστήσωμεν τὸν Ἑρμῆν, πρέπει νὰ θέσωμεν, εἰς ἀπόστασιν 48 μέτρων ἀπὸ τὴν μεγάλην σφαῖραν, ἕνα μικρὸν κόκκον καννάβεως. Τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Γῆν παριστάνομεν μὲ δύο μέτρια κεράσια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἀπέχει 48 μέτρα τὸ δὲ ἄλλο 120. Ἓν μικρὸν ρεβίθι παριστᾷ τὸν Ἄρη, εἰς ἀπόστασιν 192 μέτρων ἀπὸ τὴν κεντρικὴν σφαῖραν. Τοὺς ἀστεροειδεῖς παριστάνομεν μὲ λεπτοὺς κόκκους ἄμμου σκορπισμένους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ ὀγκώδης Ζεὺς παριστάνεται μὲ χονδρὸν πορτοκάλλι, τὸ ὁποῖον ἀπέχει 624 μέτρα· καὶ ὁ Κρόνος μὲ σύνηθες πορτοκάλλι, τὸ ὁποῖον ἀπέχει ἀπὸ τὴν σφαῖραν 1,200 μέτρα. Ὁ Οὐρανὸς θ' ἀπέχῃ 2,352 μέτρα καὶ ἡμίσειαν λεῦγαν, καὶ θὰ παριστάνεται μὲ ἓν βερύκοκκον. Τέλος δὲ ὁ Ποσειδών, ἀπέχων 360 μέτρα περίπου, θὰ ἔχῃ ὄγκον ἑνὸς ροδακίνου.

Πλησίον τῆς Γῆς, τοῦ Διός, τοῦ Κρόνου τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος θέτομεν ἕνα ἢ πολλὰ μικρὰ σκάγια μολύβδινα, διὰ νὰ παραστήσωμεν τὸν ἕνα ἢ τοὺς περισσοτέρους δορυφόρους τῶν πλανητῶν τούτων· ἔπειτα βάλε μὲ τὸν νοῦν σου ὅτι ὅλα αὐτὰ γυρνοῦν μὲ ἄνισον ταχύτητα τριγύρω εἰς τὴν μεγάλην σφαῖραν τοῦ κέντρου, καὶ θὰ ἔχῃς ἰδέαν ἀρκετὰ πιστὴν τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐννοεῖς καλλίτερον τὸν θεόρατον ὄγκον τοῦ Ἡλίου. Παρατήρησε πόσον μικροὶ εἶναι οἱ πλανῆται τριγύρω του.

Κάθε πλανήτης διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξείδιον τριγύρω εἰς τὸν Ἥλιον, ἐξοδεύει ἄλλος περισσότερον καὶ ἄλλος ὀλιγώτερον καιρόν· ὅσον μακρύτερα ἀπὸ τὸν ἥλιον εἶνε τόσον περισσότερον ἐξοδεύει. Αὐτὸ τὸ διάστημα ἀποτελεῖ τὸ ἔτος τοῦ πλανήτου.

— Ὥστε ἔτος τοῦ πλανήτου λέγεται ὅσον καιρὸν κάμνει νὰ γυρίσῃ τριγύρω εἰς τὸν Ἥλιον, εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος.

— Ναί· ὁ Ἑρμῆς κάμνει τὸν γῦρον τοῦ Ἡλίου εἰς 88 ἡμέρας, ἡ Ἀφροδίτη εἰς 223, ὁ Ἄρης εἰς δύο ἰδικά μας ἔτη, ὁ Ζεὺς εἰς 12 ἔτη, ὁ Κρόνος εἰς 29, ὁ Οὐρανὸς εἰς 84 καὶ ὁ Ποσειδὼν εἰς 165.

Ἕκαστος πλανήτης ἐν ᾧ περιστρέφεται πέριξ τοῦ Ἡλίου γυρνᾷ καὶ πέριξ τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν. Ἡ περιστροφὴ αὕτη διαρκεῖ 24 ὥρας διὰ τὸν Ἑρμῆν τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Ἄρην, ὅπως καὶ διὰ τὴν Γῆν. Ὥστε εἰς τοὺς πλανήτας τούτους αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες ἔχουν μεγάλην ἀναλογίαν μὲ τὰς ἰδικάς μας. Ὁ Ζεύς, μὲ ὅλον τὸν ὄγκον του, εἶνε πολὺ ταχύτερος. Στρέφεται ὁλόκληρος πέριξ τοῦ ἡλίου εἰς δέκα ὥρας, ὥστε πέντε ὥρας φωτίζεται τὸ ἥμισύ του καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ εἶνε σκοτεινόν. Καὶ ὁ Κρόνος τὸν φθάνει εἰς τὴν ταχύτητα· γυρνᾷ τριγύρω του ὅπως αὐτὸς περίπου· τὸ ἡμερονύκτιόν του διαρκεῖ δέκα ὥρας καὶ ἡμίσειαν.

Φθάνει διὰ σήμερον, πήγαινε νὰ κοιμηθῆς τώρα, παιδί μου.

Καὶ ὁ Ἀρίσταρχος, ἀφ' οὗ τὸν ἐφίλησεν ὁ πατήρ του, ἐπῆγε νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν μικράν του κλίνην συλλογιζόμενος τί ἀξιοθαύμαστον πρᾶγμα εἶνε τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πόσον ὡραῖον εἶνε νὰ μανθάνῃ κανείς.

Φιλεπιστημων

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 17.]

Τὴν διήγησιν ταύτην ἤκουον μετὰ προσοχῆς πάντες ὅσοι ἦσαν ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν τεσσάρων μικρῶν περιηγητῶν μας.

Τὸν Μάριον μάλιστα οὐδὲ μία κἂν λέξις τοῦ δεῖφυγε, διότι εὐθὺς ὡς ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος περὶ κλέπτου, ἔστησε καὶ τὰ δύο του ὦτα καὶ ἠκροᾶτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

Πρέπει νὰ εἰξεύρετε, μικροί μου ἀναγνῶσται, ὅτι ὁσάκις ἤκουε τὸ ὄνομά τινος κλέπτου, παρευθὺς ἐγίνετο ἄνω κάτω, ἐνθυμούμενος τὸν ἀθλιον κλέπτην, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπεχρέωσε τὴν πρώτην πρώτην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπάτησαν οἱ πόδες του τὸ χῶμα τῶν Παρισίων. Τόσον λοιπὸν εἶχε ταραχθῆ, ὥστε παντοῦ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει τὸν κλέπτην του.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐτελείωσεν ὁ χωρικὸς τὴν διήγησίν του, ἐσηκώθη ὁ Μάριος καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Δὲν μοῦ λές; κουμπάρε, τί λογῆς εἶνε ὁ κλέπτης σου;

—Εἶνε μία καμήλα ὡς ἐκεῖ 'πάνω, γαλανομμάτης καὶ μὲ μπαρμπέτες κόκκινες, κάλπικη τρίχα σωστή, ἀρχοντόπουλό μου, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός.

— Τότε λοιπὸν δὲν εἶνε αὐτός, ἐψιθύρισεν ὁ Καπάνης· ὁ δικός μου ἦτο μελαχροινὸς καὶ εἶχε καὶ μουστάκια.

— Πάλι μὲ τὸν κλέπτην σου τὰ ἔχεις; εἶπεν ὁ Σαιζάνης εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Μαρίου. Εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου, ἢ τὰ ἔχασες; Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἐδῶ ὁ κλέπτης σου; Αὐτὸς εἶνε εἰς Παρισίους, ἐδῶ τί γυρεύει;

— Καλὰ λές! εἶπεν ὁ Μάριος, ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγον. Ἔπειτα ἠρώτησε πάλιν τὸν χωρικόν.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶνε ὁ κλέπτης;

— Χάψη!

— Καὶ ἔχει ἐδῶ φυλακήν;

— Πῶς δὲν ἔχει; ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος. Μάλιστα ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου φαίνονται καὶ οἱ τοῖχοι τῆς αὐλῆς τῆς φυλακῆς.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη τοῦ ξενοδόχου ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Μάριον. Ἴσα ἴσα τὸ δωμάτιον ὅπου ἔμελλον νὰ κοιμηθοῦν ἦτο εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Εἶχε δὲ δύο κλίνας, μίαν δ' αὐτὸν καὶ μίαν διὰ τὸν Μοντανῆν. Τὸ παρακείμενον δωμάτιον εἶχε παραχωρηθῆ εἰς τὸν Δουμποδάνον καὶ τὸν Σαιζάνην.

ΙϛΑ'

Το πηδημα του κλεπτου και το πηδημα του Μαριου

Περὶ τὴν ἑνάτην ὥραν τῆς νυκτὸς οἱ τέσσαρες φίλοι ἀνέβησαν εἰς τὰ δωμάτιά των νὰ κοιμηθῶσι.

Ἀλλ' ὁ Μάριος δὲν εἶχεν ὕπνον, πρῶτον μὲν διότι τὸν εἶχε ταράξῃ ἡ ἱστορία τοῦ κλέπτου, καὶ δεύτερον διότι ἡ ἐλπὶς ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃ τὴν πατρικήν του στέγην δὲν τὸν ἄφινε νὰ κλείσῃ μάτι.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐκυλίσθη πολλὴν ὥραν ἐπὶ τῆς κλίνης του γυρίζων πότε μὲν εἰς τὸ δεξιὸν πλευρόν, πότε δὲ εἰς τὸ ἀριστερόν, καὶ δὲν του ἤρχετο ὕπνος, ἀπεφάσισε καὶ αὐτὸς νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἐνδυθῇ.

Ἀφ' οὗ ἐσηκώθη καὶ ἐνεδύθη, ἤνοιξε τὸ παράθυρον. Ὁ ἀὴρ ἦτο χλιαρὸς καὶ πυκνὴ ὁμίχλη ἐσκέπαζεν ὅλην τὴν πεδιάδα.

Ἦτο σχεδὸν τρεῖς ἥμισυ, καὶ ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσῃ.

Τὰ βλέμματα τοῦ Μαρίου, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ θέλῃ, ἐδυθίζοντο εἰς τὴν φυλακήν, ἡ ὁποία ἦτο ἀντικρύ του. Εἶχε δὲ τὸν νοῦν του συγχρόνως καὶ εἰς τὸν κλέπτην τοῦ χωρικοῦ καὶ εἰς τὸν κλέπτην τὸν ἰδικόν του.

Αἴφνης του ἐφάνη ὅτι μικρὸν φῶς ἔλαμψεν εἰς ἓν τῶν κιγκλιδωτῶν παραθύρων τῆς φυλακῆς καὶ παρευθὺς ἐσβέσθη.

Ὁ Μάριος Καπάνης ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του μήπως βλέπει ὄνειρον, καὶ παρετήρησε μετὰ πολλῆς προσοχῆς πρὸς τὸ παράθυρον.

Παρατηρεῖ, παρατηρεῖ, καὶ μετ' ὀλίγον νομίζει ὅτι βλέπει κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς σχοινὶον λευκὸν καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐκρέμετο σχεδὸν μέχρι τῆς γῆς.

Ἔπειτα πάλιν του ἐφάνη ὅτι βλέπει μαῦρον ὄγκον, ὁ ὁποῖος ἐπέρασε διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων, εἶδε δύο χεῖρας αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τὸ λευκὸν σχοινίον, καὶ σῶμα ἀνθρώπινον τὸ ὁποῖον ὠλίσθαινε καὶ κατέβαινε σιγὰ σιγὰ καὶ μετὰ πολλῆς προφυλάξεως.

Αἴφνης τελευταία ἀκτὶς τῆς σελήνης διεπέρασε τὴν ὁμίχλην, καὶ ὁ Μάριος διέκρινε καθαρὰ ἄνθρωπόν τινα, ὅστις κατέβαινεν ἀπὸ τὰ τείχη. Βεβαίως ἦτο ὁ φυλακισμένος καὶ προσεπάθει νὰ δραπετεύσῃ.

Ὁ Μάριος παρευθὺς ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίνην τοῦ Μοντανῆ, καὶ τὸν ἔσεισε, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ ὅτι ταράττει τὸν ὕπνον τοῦ φίλου του.

— Ἔλα μία στιγμή, ἔλα νὰ ἰδῇς! εἶπε πρὸς τὸν Μοντανῆν καὶ ἐξηκολούθει νὰ τὸν σείῃ δυνατά!

— Τί εἶνε, ἐψιθύρισεν ὁ Γεώργιος τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀπορῶν.

— Ἔλα! ἐπανέλαβεν ὁ Μάριος

Ὁ Μοντανῆς ἐνόησεν ὅτι συμβαίνει κάτι τι ἔκτακτον· καὶ ἐν ᾧ ὁ Μάριος ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν φυλακισμένον, ὁ Μοντανῆς ἐνεδύθη ταχέως.

Ἔπειτα ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ὅπου ἐκοιμῶντο ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαιζάνης, καὶ τοὺς ἐξύπνησε καὶ τοὺς δύο.

Εὐθὺς καὶ οἱ δύο των εὑρέθησαν ἐπὶ ποδὸς ἄν καὶ δὲν εἶξευρον τί τρέχει, καὶ ἀφ' οὗ ἐνεδύθησαν γρήγορα γρήγορα, ἔτρεξαν πρὸς τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος παρεφύλαττε, καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις εἶπεν εἰς αὐτοὺς τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν τοὺς ἐξύπνησε.

Ἐν τούτοις ὁ φυλακισμένος εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐστάθη καὶ ἐκύτταζε τριγύρω του. Ἔπειτα, ὡς φαίνεται, θὰ εἶδε τὸν σκοπὸν ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε ἐκεῖ πλησίον, καὶ εὐθὺς ἐκρύφθη ὄπισθεν γωνίας τινὸς τοῦ τοίχου καὶ πλέον δὲν τὸν ἔβλεπεν ὁ Μάριος.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἀκούσαντες τὴν διήγησιν τοῦ Μαρίου ἠγανάκτησαν κατὰ τοῦ κλέπτου, ὁ ὁποῖος βεβαίως ἦτο ὁ κλέπτης τοῦ ξενοδοχείου, περὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε τόσος λόγος, ὡς ἐνθυμεῖσθε, χθές. Ἐσκέπτοντο λοιπὸν νὰ δώσουν εἴδησιν εἰς τὸν ξενοδόχον καὶ ἔπειτα εἰς τὸν ἀρχιφύλακα τῆς φρουρᾶς τῆς φυλακῆς. Ἀλλ' ὁ Μοντανῆς ὁ ὁποῖος ποτὲ τοῦ δὲν ἐδάζετο, ἐψιθύρισε:

— Μάλιστα πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅ τι λέγει ὁ Μάριος· ἀλλὰ ποῦ εἰξεύρομεν ἂν ἡ φαντασία του ἔπλασεν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἐξ αἰτίας τῆς χθεσινῆς διηγήσεως τοῦ χωρικοῦ; Πρὶν λοιπὸν ἀναστατώσωμεν ὅλον τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἔπειτα ὅλην τὴν πόλιν, καλλίτερα νὰ βεβαιωθῶμεν πρῶτα ὅτι πραγματικῶς κλέπτην εἶδεν ὁ Μάριος

— Ὦ! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος μετὰ λύπης, δὲν με πιστεύετε;...

— Δὲν σε πιστεύομεν; εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Ποῖος το εἶπε; Πιστεύομεν εἰς τοὺς λόγους σου καὶ παραπιστεύομεν· ἀλλὰ ἴσως τὸ βαθὺ σκότος τῆς νυκτὸς ἔγινεν αἰτία νὰ σου φανῇ ὅτι εἶδες πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶδες. Δὲν μας φθάνουν ὅσα ὑπεφέραμεν εἰς τὸ ταξείδιόν μας, ἀλλὰ θέλεις νὰ πάθωμεν καὶ ἄλλα ἀκόμη; Συλλογίσου τί θὰ πάθωμεν ἂν διαδώσωμεν εἴδησιν ψευδῆ. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι πραγματικῶς εἶδες, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ πιστεύω νὰ το ἰδῇ καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Λεωνίδας. Ἂς παρατηρήσωμεν καὶ οἱ τέσσαρες μὲ ὅλην μας τὴν προσοχὴν πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον μας δεικνύει ὁ Μάριος, καὶ ἂν εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ ὁ κλέπτης, βεβαίως θὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν!

Ὁ Σαιζάνης, ὁ Δουμποδάνος καὶ αὐτὸς ὁ Μάριος συνεφώνησαν μὲ τὴν γνώμην τοῦ Μοντανῆ.

Λοιπὸν ἔμπροσθεν τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐστάθησαν καὶ οἱ τέσσαρες, καὶ χωρὶς νὰ φαίνηνται ἀπ' ἔξω παρετήρουν μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

Αἴφνης ὁ Δουμποδάνος ἐπταρνίσθη.

— Σ' τὴν ὀργὴ καὶ σὺ καὶ ἡ μύτη σου! ἐψιθύρισεν ὁ Σαιζάνης, ἐμποδίζων ὅπως ἠδύνατο τὸν ἀδιάκοπον πταρμὸν τοῦ φίλου του.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, τί πταίω ἐγώ! Τὸ ψύχος τῆς νυκτός...

— Σούτ! σούτ! εἶπε μὲ τρόπον ἐπιτακτικὸν ὁ Μάριος Καπάνης.

Καὶ εὐθὺς ἔγινε σιωπή.

— Ἔ; εἶδες τίποτε; ἐψιθύρισεν ὁ Μοντανῆς, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν ἐπίστευε.

— Μάλιστα, εἶδα! ἐψιθύρισεν ὁ Μάριος. Περίμενε ἀκόμη λιγάκι...

Καὶ ὁ Μάριος ἔδειξε μὲ τὴν χεῖρά του, καὶ εὐθὺς τέσσαρα ἐξαίρετα ζεύγη ὀφθαλμῶν ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐδείκνυεν ὁ Μάριος.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε! ἐψιθύρισεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ἀλλ' ἐγὼ ὅμως ἀκούω κάτι τι, ἐψιθύρισεν ὁ Σαιζάνης.

— Δέν σας το ἔλεγα ἐγώ; εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάριος.

Καὶ ἀληθῶς ἠκούετο ἐκ διαλειμμάτων ξηρὸς κρότος ὡς ἐὰν ἔπιπτον πέτραι κατὰ γῆς.

— Τί νὰ εἶνε! ἐψιθύρισεν ὁ Δουμποδάνος.

— Κομμάτια ἀσβέστου τὰ ὁποῖα ξεκολλοῦν ἀπὸ τὸν τοῖχον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἀναρριχᾶται ὁ φυλακισμένος, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος.

— Αὐτὸ θὰ εἶνε, εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Μὰ τότε λοιπὸν αὐτὸς θὰ ἀναβαίνῃ εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τοῖχον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἐδῶ ἐμπρός μας.

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν τώρα μετ' ὀλίγον θὰ τὸν ἴδωμεν νὰ προβάλῃ ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τοῦ τοίχου.

— Μάλιστα! Ἀλλὰ σιωπὴ τώρα. Βλέπετε καὶ μὴ ὁμιλεῖτε! εἶπεν ὁ Μάριος.

Ἡ συγκίνησις τῶν τεσσάρων φίλων μας ἦτο ἀπερίγραπτος.

Αἴφνης ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαιζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος ἠσθάνθησαν ὅτι καὶ τοὺς τρεῖς τους ἔσφιγξε μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀγκάλη. Ὁ Μάριος τους ἔσφιγγε διὰ τοῦ δεξιοῦ βραχίονός του, καὶ σιωπηλῶς εἶχεν ἐκτείνῃ τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα πρὸς ἓν σημεῖον τῆς ράχεως τοῦ τοίχου.

— Κυττᾶτε! εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις διακρινομένης.

Οἱ τρεῖς φίλοι δὲν εἶχον πλέον χρείαν τῆς προτροπῆς τοῦ Μαρίου. Ἔβλεπον ἐξαίρετα ὅπως καὶ ὁ φίλος των.

Ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ τοίχου ἐφαίνετο πρᾶγμά τι μαῦρον. Ἀνερριχᾶτο καὶ ἐκρατεῖτο ἐπὶ τοῦ τοίχου μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν. Ἐφαίνετο ὅτι ἀσθμαίνει καὶ ὅτι εἶχεν ἀποκάμῃ. Ὀλίγας στιγμὰς ἔμεινεν ἀκίνητον, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο μέρος τοῦ τοίχου.

Ἀλλ' ἦτο ἀρά γε ἄνθρωπος; ἢ μήπως ἦτο ἀπάτη τῶν ὀφθαλμῶν τῶν φίλων μας;

Ὁ Μοντανῆς ἐδίσταζεν ἀκόμη· ἀλλὰ τέλος ἐπείσθη ὅτι ἦτο ἄνθρωπος ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ βεβαίως ἦτο φυλακισμένος προσπαθῶν νὰ δραπετεύσῃ.

Ὁ Δουμποδάνος ἤνοιξε τὸ στόμα του. Κραυγὴ φοβερὰ θὰ ἐξήρχετο ἐκ τῶν δυνατῶν πνευμόνων του, ἡ ὁποία θὰ ἐξύπνιζε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου, καὶ θὰ ἔδιδεν εἴδησιν εἰς τὸν δραπετεύοντα ὅτι τον ἐνόησαν. Καὶ ἴσως ὁ φυλακισμένος θὰ εὕρισκε καιρὸν νὰ πηδήσῃ κατὰ γῆς καὶ νὰ σωθῇ, πρὶν ἐξυπνήσουν οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ κατορθώσουν οἱ τέσσαρες φίλοι νὰ ἀνακαλύψουν ποῖον δρόμον ἐπῆρε.

Ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς προφθάνει καὶ διὰ τῆς παλάμης του κλείει τὸ στόμα του Δουμποδάνου, τοῦ ὁποίου ἡ κραυγὴ μετεμορφώθη εἰς γρυλλισμὸν ὄχι πολὺ φοβερόν.

— Ἄ μά. . . διατί. . . μοῦ σφαλεῖς τὸ στόμα; εἶπεν Δουμποδάνος. Διατί τάχα νὰ μὴ φωνάξω;

— Σούτ! εἶπεν ὁ Μοντανῆς, σὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ παράθυρον μαζὶ μὲ τὸν Μάριον, καὶ ὁ Σαιζάνης καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγωμεν χωρὶς θόρυβον νὰ ἐξυπνίσωμεν τὸν ξενοδόχον καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θὰ εἴμεθα κάτω εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ἕτοιμοι νὰ τὴν ἀνοίξωμεν καὶ νὰ τρέξωμεν κατὰ πόδας τοῦ κλέπτου, εὐθὺς ὅταν πηδήσῃ κατὰ γῆς. Θὰ το καταλάβωμεν ὅτι ἐπήδησε ἀπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Λεωνίδα. Ἠκούσατε, Μάριε καὶ Λεωνίδα; καθὼς ἴδητε τὸν κλέπτην ὅτι ἐπήδησεν, εὐθὺς νὰ φωνάξετε διὰ νὰ λάβωμεν εἴδησιν.

— Σύμφωνοι! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος πρὸς τὸν Μοντανῆν.

Καὶ ὁ μὲν Μοντανῆς καὶ ὁ Σαιζάνης ἀπεμακρύνθησαν περιπατοῦντες ἀκροποδητί, ὁ δὲ Μάριος καὶ ὁ Λεωνίδας ἔμειναν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρεφύλαττον τὸν δραπετεύοντα.

Ὁ δραπετεύων προσεπάθει νὰ λάβῃ νέας δυνάμεις, διὰ νὰ καταβῇ τὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μέτρα τοῦ τοίχου, τὰ ὁποῖά τον ἐχώριζον ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν του. Καὶ βεβαίως πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐπικίνδυνον κατάβασίν του ἐκερίμενε νὰ φέξῃ ὀλίγον διὰ νὰ ἴδῃ ποῦ πρέπει νὰ πατήσῃ καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ κρατηθῇ.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἠκούσθη θόρυβος ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Αἱ θύραι τῶν δωματίων ἠνοίγοντο καὶ ἐκλείοντο πάλιν, καὶ ἠκούοντο βήματα εἰς τοὺς διαδρόμους.

Περιηγητὴς κατοικῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καὶ μὴ νοήσας τί τρέχει, ἤνοιξε τὸ παράθυρόν του.

Ὁ κλέπτης καθὼς ἤκουσε τὸν κρότον τοῦ παραθύρου, ἔστησε τὰ ὦτά του καὶ εἶδε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξενοδοχείου. Βέβαια θὰ ἐνόησεν ὅτι ἐξ αἰτίας του ἤνοιξαν τὸ παράθυρον.

Εὐθὺς λοιπὸν ἐκρεμάσθη μὲ τὰς χεῖράς του ἀπ' ἔξω εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκίνει τοὺς δύο πόδας του, προσπαθῶν νὰ εὕρῃ μέρος τὸ ὁποῖον νὰ ἐξέχῃ διὰ νὰ πατήσῃ καὶ στηριχθῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ βαρεῖς μοχλοὶ τῆς πύλης τοῦ ξενοδοχείου ἔτριξαν.

Ὁ δραπετεύων ἤκουσε τὸν κρότον τῶν μοχλῶν, ἐγύρισε τὴν κεφαλήν του ὀπίσω πρὸς τὸν ὦμόν του καὶ ἐκύτταξε κατὰ γῆς. Ἐφάνη ὅτι ἔκαμεν ἀπόφασιν μεγάλην καὶ ἀπελπιστικήν.

Ἀφίνει τὰς χεῖράς του μὲ τὰς ὁποίας ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸν τοῖχον, καὶ παφ! πίπτει κατὰ γῆς ὡς σάκκος γεμάτος πίτυρα.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν δύο κραυγαὶ δυναταί!

Αἱ κραυγαὶ ἐκεῖναι ἦσαν τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Δουμποδάνου, ἦσαν τὸ σύνθημα ὅτι ὁ κλέπτης ἐπήδησε κατὰ γῆς.

Κατὰ τὴν συμφωνίαν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τώρα ἔπρεπε νὰ ἀνοιχθῇ ἡ πύλη, καὶ νὰ τρέξουν ὅλοι κατὰ πόδας του δραπετεύσαντος κλέπτου.

Προσκαθοῦν νὰ την ἀνοίξουν, ἀλλὰ κατὰ κακὴν τύχην, ἦτο κλειδωμένη.

Ὅταν ἔσυραν τοὺς μοχλοὺς καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ την ἀνοίξουν, δὲν εἶχον παρατήρησιν ὅτι εἶνε κλειδωμένη, ἀλλὰ τότε μόνον το παρετήρησαν.

Καὶ ποῦ εἶνε τὸ κλειδίον;

Τὸ κλειδίον το εἶχε λάβῃ μαζί της εἰς τὸ δωμάτιόν της ἡ διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου, διὰ τὸν φόβον τῶν κλεπτῶν. Τόσον πολὺ εἶχε φοβηθῇ.

Ὥστε ἡ πύλη τοῦ ξενοδοχείου ἔμενε κλειστή.

Ὁ Μάριος καὶ ὁ Δουμποδάνος ἦσαν εἰς μεγάλην ἀπορίαν, διατί δὲν ἀνοίγει ἡ πύλη. Ἀλλά, ἐπειδὴ ὁ κλέπτης ἀφ' οὗ ἐπήδησε δὲν ἐκινήθη καθόλου, ἀλλὰ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε, ὑπώπτευσαν ὅτι ἂν δὲν ἐφονεύθη, τουλάχιστον θὰ εἶχε κτυπήσῃ κακὰ καὶ θὰ ἐπληγώθη.

Τέλος ὁ Δουμποδάνος ἔτρεξε μίαν στιγμὴν πρὸς τὸν διάδρομον νὰ ἀκούσῃ τί γίνονται κάτω. Αἴφνης ἀκούεται ὁ κρότος τῆς πύλης τὴν ὁποίαν ἤνοιξαν. Φωνάζει λοιπὸν ὁ Δουμποδάνος πρὸς τὸν Μάριον:

— Ἔλα, Μάριε, τρέξε! τὴν ἤνοιξαν!

Ἀλλὰ ὁ Μάριος δὲν ἀπεκρίθη.

— Καλέ, τί κάμνεις αὐτοῦ; εἶπεν ὁ Λεωνίδας ἀγανακτῶν. Ἔλα γρήγορα!

Ἀλλ' οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις! Ὁ Μάριος δὲν ἀπεκρίθη.

— Μὰ λοιπόν!... ἀνεφώνησεν ὁ Λεωνίδας καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἀλλ' ὁ Μάριος δὲν ἦτο εἰς τὸ παράθυρον!

Κύπτει ὁ Λεωνίδας κάτω πρὸς τὸν δρόμον καὶ βλέπει μίαν σκιὰν ἡ ὁποία ἔτρεχεν «εἰς τὰ τέσσαρα» ἔπειτα κατόπιν αὐτῆς τῆς σκιᾶς βλέπει ἄλλην μίαν σκιάν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι κατεδίωκε τὴν πρώτην.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

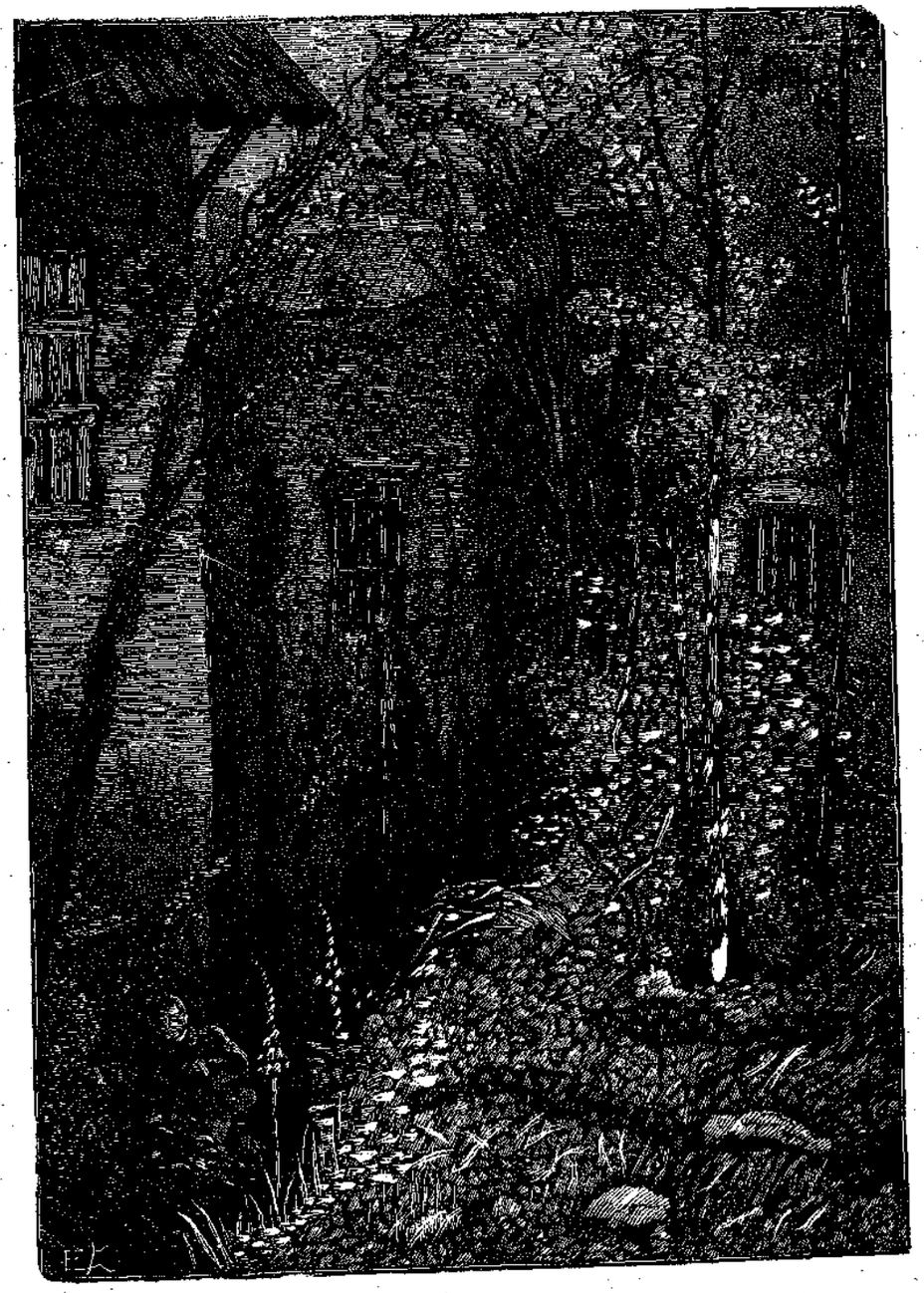

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΕΠΤΟΥ

ΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ 27.]

Οἱ ὑπάλληλοι ἅμα ἤκουσαν τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἔτρεξαν μὲ τὰ νυκτικά των νομίζοντες ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἔπιασε φωτιά, ἢ ὅτι ὁ Ταϊκοὺν ἀπέθανε τοὐλάχιστον. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἦσαν καταφοβισμένοι καὶ ἦσαν κιομκώτατοι μὲ τὰ μισοκλεισμένα μάτια των καὶ τὸ μισοκλεισμένον στόμα των.

— Εὐγενέστατε Μαν. . . δαρῖνε, τί συμβαίνει; ἠρώτησεν εἷς Ἰάπων ἀποκρύπτων ἓν δυνατὸν χασμουρητόν.

— Συμβαί. . .νει, ἀπεκρίθη ὁ Κιὲν-Λόγγ, χασμώμενος ἐπίσης, ὅτι πρέπει νὰ στείλωμεν μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Κίναν. . .

— Εὐκολώτατον πρᾶγμα, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου· ὁ σωλὴν εἶνε ἄδειος ἀτὸ ἀέρα καὶ κατάκλειστος· φθάνει νὰ ῥίψετε τὴν ἐπιστολήν σας εἰς τὸ κιβώτιον τὸ ὁποῖον ἐνόνεται μὲ τὴν μηχανήν· ἀνοίγομεν τὴν βαλβίδα, ἐμβκίνει ὁ ἀέρας καὶ ὅσον νὰ πτερνιαθῆτε πετᾷ τὴν ἐπιστολήν σας εἰς τὴν Κίναν· εὐγενέστατε Μανδαρῖνε, εἶνε διακοσιοστὴ δευτέρα φορὰ ὅπου σας ἐξηγῶ τὸν μηχανισμὸν τοῦ ταχυδρομείου μας.

— Εἰξεύρω ὅτι εἶνε εὔκολον νὰ βάλῃ κανεὶς τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ κιβώτιον καὶ ν' ἀνοίξῃ τὸ σωληνάρι τὸ ὁποῖον σεῖς λέγετε βαλβίδα, ἀπεκρίθη ὁ Κιὲν-Λόγκ, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι διστάζω νὰ το ἐπιχειρήσω μονάχος μου . . ἄλλως τε, εἶνε ἰδική σας δουλειά, δὲν μὲ ἀποβλέπει.

Ὁ διευθυντὴς ὕψωσε ἀνεπαισθήτως τοὺς ὤμους του.

— Ὦ! ἂν εἴξευρα ὅτι ἦτο τόσον εὔκολον πρᾶγμα, ἀνέκραξεν ὁ Πὶν-Χό, θὰ ἔστελλα τὴν ἐπιστολήν μου χωρὶς νὰ ἐξυπνήσω κανένα. . . Ἄλλην φοράν, κύριε διευθυντά, δὲν θὰ σας ἐνοχλήσω διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα. . .

— Εὖγε! νὰ ἔξυπνος νέος· εἶπεν ὁ διευθυντής. Δότε μου τὴν ἐπιστολήν σας διὰ νὰ την στείλω.

Ὁ Πὶν-Χὸ ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν· ὁ διευθυντὴς τὴν ἔρριψεν εἰς τετράγωνον κιβώτιον τὸ ὁποῖον ἦτο πρὸ τοῦ σωλῆνος καὶ ἔστρεψε μίαν βαλβίδα· μόλις ἠκούσθη κρότος τις διαρκέσας ὀλίγα δευτερόλεπτα ὅμοιος πρὸς τὸν στεναγμὸν τοῦ ἀνέμου ἐμβαίνοντος εἰς μίαν καπνοδόχην, καὶ ἔπειτα ἔγεινεν ἡσυχία.

— Ἡ ἐπιστολή σας εἶνε εἰς τὸ Πεκῖνον, εἶπεν ὁ διευθυντὴς στραφεὶς πρὸς τὸν Πὶν-Χὸ καὶ κλείσας τὴν βαλβίδα.

— Τόσον γρήγορα! τί θαῦμα! ἄχ! διατί νὰ μὴν εἰμπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ μεταβῶ τόσον γρήγορα εἰς τὴν πατρίδα μου! ἀνέκραξεν ὁ νέος.

— Οἱ θερμασταί εἰς τὴν μηχανήν! ἐφώναξεν ὁ διευθυντὴς ὁ ὁποῖος συγχρόνως ἦτο καὶ μηχανικός.

— Τί θὰ κάμετε; ἠρώτησεν ὁ Πὶν-Χὸ μὲ περιέργειαν.

— Θὰ ἀπορροφήσωμεν τὸν ἀέρα ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν εἰς τὸν σωλῆνα, μὲ τὴν βοήθειαν ἀτμαντλιῶν.

— Ἄ! ἐννοῶ! εἶπεν ὁ Πὶν-Χό.

— Ἐννοεῖ! ἐννοεῖ! Εἶν' εὐτυχὴς αὐτὸς ὁ Πὶν-Χό, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Κιὲν-Λόγκ· εἶνε ἡ διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ἕκτη αὐτὴ ἡ φορὰ ὅπου βλέπω αὐτὴν τὴν δουλειὰ καὶ ἀκόμη δὲν ἐνόησα τίποτε! . .

— Καλὴν νύκτα, καὶ εὐχαριστῶ, φίλοι μου, ἐξηκολούθησε μὲ δυνατὴν φωνὴν ὁ Μανδαρῖνος ἀναχωρῶν, πηγαίνω νὰ πλαγιάσω· διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου ἀπὸ τὴν ἀϋπνίαν.

— Καλὴν-νύκτα! ἐξοχώτατε πρωθυπουργέ, ἀπεκρίθησαν ὅλοι οἱ Ἰάπωνες.

— Καὶ καλὴν ἀπάντησιν, εἶπε μέσα του ὁ Πὶν-Χό.

Ζ'.

Ἐν ᾧ ὅλοι ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἰαπωνίας ὁ Πὶν-Χὸ ἐσκέπτετο πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ παύσῃ τὴν ἐπιδημίαν ἡ ὁποία ἐθανάτωνε τὰς ὄρνιθας τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Ταϊκούν· πλὴν ματαίως ἐσυλλογίζετο τὰ συγγράμματα τῶν περιφημοτέρων κινέζων ἰατρῶν τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀναγνώσει ἄλλοτε· δὲν ἐνθυμεῖτο κανὲν τοιοῦτον ἰατρικόν· εἰς τὰ βιβλία ἐκεῖνα ἐγίνετο πολὺς λόγος διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ διόλου διὰ τὰ ζῶα· ἦτο ἀπελπιστικόν.

Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον τῷ ἦλθε μία ἰδέα καὶ ἐμειδίασεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Εἶχεν ἀκούσει ὅτι σοφός τις ἰατρὸς ὀνομαζόμενος Κάο-Λὲν ἐθεράπευσε τὴν εὐλογίαν εἰς τὸ Πεκῖνον καύσας τὰς οἰκίας ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀποθάνει ἀπὸ τοιαύτην ἀσθένειαν. Ἡ πόλις ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰν καὶ κανεὶς πλέον δὲν ἀπέθνησκε. Δὲν ἦτο ἄραγε δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ μέθοδος αὕτη εἰς τὸν ὄρνιθῶνα τοῦ Ταϊκούν; ὅσον ὁ Πὶν-Χὸ ἐσυλλογίζετο αὐτὴν τὴν ἰδέαν τόσον τῷ ἐφαίνετο, ἂν ὄχι ὠφέλιμος, τοὐλάχιστον ἀβλαβής.

Τὴν ἐπαύριον πρωὶ πρωὶ μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κιὲν-Λόγκ, εὗρε δὲ αὐτὸν καθήμενον ἐμπρὸς εἰς ἓν τραπέζιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μία ὡραία τεϊοδόχη ἔχυνεν θελκτικὸν ἄρωμα τεΐου καὶ εἰς ἕνα δίσκον ἦσαν ὀρεκτικώτατα γυλκίσματα· χθὲς ἀκόμη ὁ Πὶν-Χὸ θὰ ἐσταμάτα μὲ σέβας εἰς τὴν θύραν, καὶ θὰ ἐπερίμενεν ἕως ὅτου ὁ Μανδαρῖνος νὰ του εἴπῃ κανένα λόγον, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Πὶν-Χὸ ἔνοιωθεν ὅτι ἦτο ὁ πλέον ὠφελιμώτερος ἄνθρωπος τοῦ κράτους, καὶ το εἶχε πάρει ἐπάνω του.

Ὁ Κιὲν-Λόγκ ἅμα εἶδε τὸν Κινέζον, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν φαρδύν του καναπέν, ἤνοιξε τὴν ἀγκάλην του εἰς τὸν νέον καὶ τον ἠρώτησε πῶς ἐπέρασε τὴν

νύκτα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν το εἶχε κάμει ἓν ἔτος τώρα ὅπου ὁ Πὶν-Χὸ ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Ἄχ! δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι! ἀγαπητέ μου Μανδαρῖνε, εἶπεν ὁ Πὶν-Χὸ καθήμενος μὲ ὅλον τὸ θάρρος του ἐμπρὸς εἰς τὸν ὑπουργόν, ὅστις διέταξε καὶ τῷ προσέφεραν τέϊον. Ἐσυλλογιζόμην ὁλονυκτὶς τὰ χθεσινὰ γεγονότα καὶ τὰς ἐλπίδας ποὺ ἔχω περὶ τῆς ἐπιτυχίας μας. . .

— Πῶς! ἐλπίζεις, πραγματικῶς, μὲ τὰ σωστά σου, ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν, προσφιλέστατε, μοναδικέ μου φίλε Πὶν-Χό; Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ εἰς τοῦ Θεοῦ τ' αὐτί! Ὦ! Ἂν ἐπιτύχωμεν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Ταϊκοὺν δὲν θὰ ξεύρῃ τί δῶρα νὰ μου πρωτοκάμῃ καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ δῶρα, θάχῃς καὶ σὺ τὸ μερτικό σου, κατεργάρη. Ἔλα τώρα, πές μου τί νὰ εἰπῶ καὶ πῶς νὰ φερθῶ ἅμα μὲ καλέσῃ σήμερα ὁ Ταϊκούν.

— Νὰ του εἰπῆτε ὅτι πρέπει ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμὴν νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνα ταῖς κόταις πού δὲν ταις ἐπείραξεν ἀκόμη ἡ ἀσθένεια, καὶ νὰ ταις στείλῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν· ταῖς ἄρρωσταις νὰ ταις κλείσῃ μέσα εἰς ἕνα μεγάλο καλάθι, καὶ νὰ βάλῃ φωτιὰ εἰς τὸν ὀρνιθῶνα.

«ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ ΜΕΤΕΒΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΤΟΥ ΚΙΕΝ-ΛΟΓΚ»

— Πολὺ καλά, ὅλα ὅσα λέγεις θὰ γίνουν μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σῖγμα· τώρα ὅ,τι λέγεις σὺ γίνεται· αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα σὺ εἶσαι περισσότερον Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὸν Ταϊκούν.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ πάγῃ εἰς τὰ χαμένα ὅλη αὐτὴ ἡ εὐναια, ἀλλὰ νὰ ὠφεληθῶ καὶ κάτι! εἶπεν ὁ Πὶν-Χό.

Ὁ κύριος ὑπουργὸς ἔλαβε διαταγὴν τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον. Ὁ Κιὲν-Λόγκ λοιπὸν τρέμων ἀνέβη τὸ φορεῖόν του, ἀφῆκε δὲ τὸν Πὶν-Χὸ εἰς τὴν θέσιν του, νὰ δεχθῇ ὅλας τὰς ἀναφοράς.

— Ἄ! θὰ μου στείλῃ ἄραγε ταῖς κόταις ὁ Σὰ-Οὐάν; ἔλεγε μέσα του ὁ Κινέζος ἐνῷ πλῆθος ὑπαλλήλων παντὸς εἴδους καὶ παντὸς βαθμοῦ ἤρχοντο καὶ ἔκλινον ἐμπρός του μὲ σεβασμὸν καὶ ἐζήτουν τὰς διαταγάς του.

— Ὡς τόσο ἀπὸ τί μικρὰ πράγματα ἐξαρτᾶται πολλάκις ἡ δόξα! ἐσκέπτετο ὁ Πὶν-Χὸ ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ ἓν αὐτί του ἔμβαιναν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔβγαιναν ὅσα του ἔλεγαν οἱ Ἰάπωνες. Πῶς; ἡ ζωὴ δύο ἀνθρώπων, τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ἡ ἰδική μου κρέμαται ἀπὸ μερικὰ πτερωτὰ δίποδα! . . Σήμερον εἶμαι ἔνδοξος μὲ προσκυνοῦν ὅλοι, εἰμπορῶ νὰ γίνω πάμπλουτος καὶ αὔριον θὰ με ῥίψουν εἰς τὸς φυλακὲς ἴσως, ἂν ὁ Σὰ-Οὐάν δὲν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν μου τὴν ὁποίαν ἔστειλα πρὸ δώδεκα ὡρῶν· ὦ εὐτυχία, ἀφ' οὗ με εὐνόησες μίαν φοράν, μὴ με παραιτῆς εἰς τὴν μέσην τοῦ καλοῦ δρόμου ὅπου εὑρίσκομαι.

Ὁ Πὶν-Χὸ ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους ν' ἀναχωρήσουν, διότι ἤρχισαν νὰ αἰμεδιάζουν τὰ πόδια του· δὲν ἦτο συνειθισμένος, βλέπετε, νὰ κάθεται τόσας ὥρας σταυροπόδι, ἀκίνητος· ἐσηκώθη καὶ ἔκαμε περίπατον εἰς τὸν ἰδιαίτερον κῆπον τοῦ Μανδαρίνου.

Μετὰ μίαν ὥραν ἤκουσε νὰ τον φωνάζουν· ἐτρόμαξε καὶ εἶδε τὸν Κιὲν-Λόγκ, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε πρὸς αὐτὸν καταλαχανιασμένος.

— Αἴ! τί νέα; ἠρώτησεν ὁ Κινέζος.

— Ὁ Ταϊκοὺν ἐπρόσταξε νὰ καύσουν τὸν ὀρνιθῶνα· σαράντα δύο κόται ἀπέθαναν ἀπόψε· ἡ πλουμιστὴ κότα, ἡ ἀγαπημένη του, ἀρρώστησε καὶ αὐτή, εἶπεν ὁ Κιὲν-Λόγκ μὲ πνιγμένην φωνήν. Ἄ! φίλε μου, θαρρῶ πῶς δὲν θὰ την περάσωμεν τὴν ἑβδομάδα.

— Θάρρος, εὐγενέστατε, εἶπεν ὁ Πὶν-Χὸ κρατῶν τὸν Κιὲν-Λόγκ ὅστις ἐκλονίσθη καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ πέσῃ. Θάρρος! κουράγιο! δὲν εἶνε ἀπελπισία ἀκόμη.

Αὐτὰ ἔλεγε πρὸς τὸν Κιὲν-Λόγκ, ἀλλὰ μέσα του ἔλεγε:

«Ἡ ἀπάντησις ἀργοπορεῖ· κακὸ σημάδι· μήπως μου κρατεῖ κάκια ὁ Σὰ-Οὐάν; Ἄσχημα τὴν ἔχομε τότε.»

— Ἄκουσε, Πὶν-Χό, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Κιὲν-Λόγκ ἐλθὼν εἰς τὰ σύγκαλά του καὶ διευθυνόμενος εἰς τὸ μέγαρόν του μὲ τὸν Πὶν-Χό, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο, ἄκουσε. Δὲν θὰ ἔχω κανένα παράπονον ἐναντίον σου, ἂν δὲν ἐπιτύχουν τὰ γιατρικά σου· Ἠθέλησες νὰ γλυτώσῃς τὴν ζωήν μου, τὴν ἰσχύν μου καὶ σ' εὐχαριστῶ· ἔχεις καλὴν καρδίαν· ἀλλὰ σε συμβουλεύω, ἂν τα τινάξῃ ἡ πλουμιστὴ κότα, μὴ περιμένεις νὰ σχίσω τὴν κοιλιά μου μὲ τὴν μεγάλη μαχαίρα τοῦ μαγειρειοῦ, στρεψέ το, κόψτο λάσπη ἀπὸ τὴν Γέδω, διότι ὁ Ταϊκοὺν θὰ σε καταδιώκῃ ἀλύπητα καὶ ἀφοῦ ἀποθάνω. . . οἱ τύραννοι τημωροῦν αὐστηρὰ ὅσους τους γελοῦν.

— Μή μου ὁμιλῆτε διὰ τόσον τομερὰ πράγματα, εὐγενέστατε Μανδαρῖνε, εἶπε μὲ φωνὴν τρεμουλιαστὴν ἂν καὶ ἔδαζε ὅλα τὰ δυνατά του νὰ τὴν κάμῃ ἡσυχον, ἡ καλοσύνη σας πρὸς ἐμέ, ἕνα δυστυχῆ ξένον, θά σας φέρῃ εὐτυχίαν δίχως ἄλλο...

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, λαμπρὲ νέε· ἔλα εἰς τὴν σκιάδα μου, νὰ γευματίσωμεν καὶ νὰ περιμένωμεν μαζὶ τὴν τύχην.

— Ὁ Πὶν-Χὸ δὲν εἶχε διόλου ὄρεξιν· αἱ ὧραι ἐπερνοῦσαν· οὔτε ἡ πνευματικὴ μηχανή, οὔτε ὁ τηλέγραφος ἔφερον καμμίαν ἀπάντησιν· ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ σοβαρά· αἱ ἐλπίδες του, αἱ γλυκεῖαι ἐλπίδες ὠλιγόστευον σιγὰ σιγά.

Ἐν ᾧ ὁ ἀρχιμάγειρός του ἔφερεν ὀρεκτικώτατον ζωμὸν ἄσπρων ποντικῶν, ἀνακατευμένων μὲ καρυδέλαιον, εἷς ὑπηρέτης πιστὸς εἰς τὸν Μανδαρῖνον ἦλθε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον, καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἀφοῦ ἐκάη ὁ ὀρνιθὼν αἱ ὄρνιθες πᾶν καλλίτερα.

Ὁ Πὶν-Χὸ καὶ ὁ Κιὲν Λὸγκ ἐξέβαλαν στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Μὰ ἡ πλουμιστὴ ἐχειροτέρευσε! εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

Οἱ δύο ὁμοτράπεζοι ἐχαμήλωσαν τὴν κεφαλήν των, καὶ ὁ μάγειρος ἐσήκωσεν ἄθικτα τὰ φαγητά του, διότι ἡ εἴδησις ἐκείνη ἔκοψε τὴν ὄρεξιν τῶν δύο δυστυχῶν...

ΠΕΝΗΝΤΑ ΩΡΑΙΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΕΠΕΤΑΞΑΝ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ ΚΙΒΩΤΙΟΝ (Σελ. 45).

Ἀφοῦ ἐγύκτωσεν, ὁ προστάτης καὶ ὁ προστατευόμενος ἀπεχωρίσθησαν χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον

Ἤρχισαν ν' ἀπελπίζωνται.

Η'.

Ὅτε τὸ πρωὶ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος καὶ ἐφώτισε τὰς πλουθοκτίστους οἰκίας, καὶ ἐξύπνισαν ὅλα τὰ πτηνά, ὁ Πὶν-Χὸ ἀκόμη δὲν εἶχε κοιμηθῇ. Καὶ πῶς νὰ κλείσῃ μάτι, πῶς νὰ τῷ ἔλθῃ ὕπνος, ἀφ' οὗ ἦτο τόσον πλησίον τῆς εὐτυχίας, τὴν ἤγγιζε σχεδὸν μὲ τὸν δάκτυλον, καὶ διὰ μιᾶς ἐκρημνίζετο, ἔφευγε, τὴν ἔχανε!..

Εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἠκούετο κίνησις· εἶχαν ἔλθει οἱ ὑπάλληλοι, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς Πὶν-Χὸ δὲν ἐτόλμα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κιὲν-Λόγκ. Τί νὰ του εἰπῇ; Τῷ εἶχε δώσει ἐλπίδας, καὶ τώρα πλέον εἶχε χαθῇ πᾶσα ἐλπίς!..

Ὁ Πὶν-Χὸ ἀπεφάσισε τέλος νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν Μανδαρῖνον· ἀλλ' ἐβάδιζεν ἀργὰ ἀργά, καὶ τὸ μέτωπόν του ἦτο ὠχρὸν ἀπὸ τὰς ἀγρυπνίας.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἐξεπλάγη μεγάλως ἰδὼν τὴν θύρκν αὐτῆς ὀρθάνοικτον καὶ πλῆθος πολὺ μαζευμένον. Ψιθυρισμοὶ ἠκούσθησαν ἅμα ἐμβῆκε. Ἐζήτησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸν Κιὲν-Λόγκ, καὶ τὸν εἶδε καθήμενον εἰς τὴν κιτρίνην μεταξωτὴν πολυθρόναν του· εἰς τὴν λυπημένην φυσιογνωμίαν του, εἰς τὸ θολόν του βλέμμα, ἀνέγνωσε τὴν φοβερὰν εἴδησιν:

«Ἡ πλουμιστὴ κότα ἀπέθανε!»

Ὁ Πὶν-Χὸ ἐπλησίασε τὸν προστάτην του κατασυγκινημένος καὶ ἐφίλησε τὴν χεῖρά του.

Ὁ Κιὲν-Λόγκ ἐμειδίασε εἰς τὸν νεκρὸν Κινέζον καὶ ἐλκύσας αὐτὸν πλησίον του:

— Ἔβαλα, τῷ εἶπε, ἓν περιδέραιον ἀπὸ μαργαρίτας εἰς ἓν μικρὸν κασετάκι τὸ ὁποῖον θά σου δώσῃ πιστός μου ὑπηρέτης· αὐτὸ εἶναι ἡ περιουσία ὅπου σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ διὰ νὰ πάρῃς γυναῖκα τὴν συμπατριώτισά σου Νὶ-Ζῆ· φύγε, ἀγαπητέ μου Πὶν-Χό, φύγε καὶ εὐτύχει.

Ἐν ᾧ ὁ Πὶν-Χὸ ἡτοιμάζετο νὰ τῷ εἴπῃ:

— Καὶ σεῖς, τί θ' ἀπογείνετε;

Ὁ Κιὲν-Λόγκ ἐξηκολούθησε.

— Προφθάνεις ἀκόμη νὰ πᾷς εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα πρὶν αὐτοχειριασθῶ· τὴν ἀπόφασίν μου αὐτὴν θά την ἀναγγείλω μετὰ τὸ ἐπίσημον γεῦμα τὸ ὁποῖον δίδω εἰς τοὺς ὑπαλλήλους μου.

Ὁ Κινέζος ἠσθάνθη παγῶνον τὸ αἷμά του ἀπὸ φρίκην καὶ ἔκπληξιν· ἀπὸ τὴν μεγάλην συγκίνησίν του δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μανδαρίνου, τὸ δὲ πλῆθος τὸ ὁποῖον ἤρχετο νὰ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του πρὸς τὸν ὑπουργὸν ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ἐχάθη λοιπὸν πᾶσα ἐλπίς! ὁ ἐξαίρετος ὑπουργός, ὁ ὁποῖος τῷ εἶχε δείξει τόσην εὔνοιαν ἐν ὁλόκληρον ἔτος, ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ τώρα, καὶ διατί; διὰ μίαν πλουμιστὴν βρωμόκοσταν ἐκεῖ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐτρελλαίνετο ὁ Ταϊκούν.

Πολὺ ἄδικον ἦτο ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα! ὁ Πὶν-Χὸ δὲν ὑπέφερε τὴν ἀδικίαν ἐκείνην καὶ ἦτο ὅλος ἀγανάκτησις.

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μέγαρον, σχεδὸν ὡσὰν τρελλὸς καὶ κατηρᾶτο τὸν ἑαυτόν του ὅτι δὲν εἰμποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν εὐεργέτην του...

Ἐξαφνα ἐνόησεν ὅτι κάποιος ἔπιασε τὸ χέρι του· ἦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου· φανταστῆτε τὴν συγκίνησιν τοῦ Πὶν-Χό.

— Κύριε Πὶν-Χό, μία ὥρα τώρα σας ζητῶ;

— Ἔχετε κανένα γράμμα δι' ἐμέ; ἠρώτησεν ὁ Πὶν-Χὸ μὲ ἀγωνίαν.

— Ναί.

Ὁ Πὶν-Χὸ ἥρπασε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σὰ-Οὐάν, καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ μοι Πὶν-Χό.

Σοῦ εἶνε εὔκολον σὺ νὰ γράφῃς, διότι εἶσαι γραμματισμένος· ἀλλ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω οὔτε ἓν γράμμα οὔτε ἕνα ἀριθμόν· ἀναγκάσθηκα νὰ στείλω τὸ γράμμα σοῦ εἰς τὸν γαμβρόν μου εἰς τὸν ὁποῖον παρήγγειλα νὰ κάμῃ καὶ τὴν ἀπάντησιν.

«Καλὰ κάμνεις καὶ δὲν ἀμφιβάλλεις διόλου διὰ τὴν φιλίαν τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸς σέ, πρὸ πάντων ὅταν εἶσαι δυστυχής· καὶ παραδέχομαι ὅτι εἶσαι ἂν ὄχι ἀχάριστος τοὐλάχιστον ἐλαφροκέφαλος, ἀφ' οὗ μ' ἐνθυμεῖσαι ἴσα ἴσα τὴν στιγμὴν ὅπου ἔχεις τὴν ἀνάγκην μου. Ἡ Νὶ-Ζῆ ἐβαρύνθη πλέον νὰ σε περιμένῃ καὶ ὑπανδρεύθη· ἀλλ' ἡ δευτέρα κόρη μου ἡ Τάο-Νὶγκ, ἡ ὁποία εἶχε κάποιον ἐνδιαφέρον διὰ σέ, ἔχασε τὸν ἄνδρα της τὸν γέρον Κὶγκ-Χόν, τὸν διευθυντὴν τοῦ κεραμουργείου μου· ὅπως βλέπεις λοιπὸν ὑπάρχει μία θέσις κενὴ καὶ μία νύμφη διαθέσιμος, αἱ ὁποῖαι σε περιμένουν. Ἄφησε τὴν Ἰαπωνίαν καὶ ἔλα εἰς τὸν τόπον σου. Εἰς τὴν πατρίδα του ὅπως καὶ ἂν ζῇ κανείς, ζῇ πλέον εὐτυχὴς παρὰ εἰς κάθε ξένον τόπον.

ΣΑ-ΟΥΑΝ

Υ. Γ. Σοῦ στέλλω πενῆντα σπανίας ὄρνιθας μὲ τὴν πνευματικὴν μηχανήν. Μία ἀπ' αὐτὰς εἶνε ἀξία τῆς ἀγάπης τοῦ Ταϊκούν, τοῦ ὁποίου τὸ παράσημον θ' μ' εὐχαριστήσῃ, ἂν μού το δώσῃ.»

— Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου! ἐφώναζεν ὁ Πὶν-Χὸ μόλις διέτρεξε τὴν ἐπιστολήν. Ποῖος ἠξεύρει, εἰμπορεῖ νὰ προλάβωμεν ἀκόμη τὸ κακόν, καὶ νὰ σωθῇ ὁ εὐεργέτης μου. Ἀγαπητέ μου διευθυντά, ἔλα νὰ πᾶμε μαζὶ εἰς τὴν μηχανήν, σὲ παρακαλῶ· τὸ παράσημον τοῦ Ἐλέφαντος πέμπτης τάξεως, θὰ στολίσῃ τὸ στῆθός σου, ἂν με βοηθήσῃς μὲ προθυμίαν.

— Αὐθέντα Πὶν-Χό, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σου, ἀπεκρίθη ὁ διευθυντὴς τοῦ πνευματικοῦ ταχυδρομείου.

Ἠκολούθησε τὸν νέον, εἰς τὴν μεγάλην ἰσόγειον αἴθουσαν ὅπου ἦτο ἡ πνευματικὴ μηχανή. Ἡ μεγάλη καμπάνα ἐσήμαινε κ' ἐξεκούφαινε μὲ τὸν δαιμονισμένον κρότον της τ' αὐτία τοῦ κόσμου.

— Κάτι ἦλθε ἀπ' τὸ Πεκῖνον! εἶπεν ὁ μηχανικὸς τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ τετράγωνον κιβώτιον, τὸ ὁποῖον συνεκοινώνει μὲ τὸν σωλῆνα, ἠνοίχθη παρευθύς, καὶ ἐπέταξαν ἔξω μία, μία πενῆντα ὡραῖαι ὄρνιθες, παραζαλισμέναι ἀπὸ τὸ τόσο βιαστικὸν ταξεῖδι των.

«Η ΕΥΓΕΝΕΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ ΠΡΟ ΟΛΙΓΟΥ ΕΙΧΕ ΚΑΜΕΙ ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ» (Σελ. 46.)

Ὁ Πὶν-Χὸ τας ἔβλεπεν ἀκίνητος· ἦτο εἰς ἔκστασιν· οὔτε εἰς τὸν ὕπνον του ὁ Ταϊκοὺν δὲν εἶχεν ἰδεῖ τόσον ὡραίας ὄρνιθας. Μία πρὸ πάντων ἦτο κάτι τι ἔκτακτον, ἦτο πλουμιστή, τὰ πτερά της, θαρροῦσες, ἦσαν κεντημένα, εἶχε ἕνα σκοῦφον εὔμορφον εἰς τὸ κεφάλι της, καὶ τὰ πόδια της ἦσαν σκεπαστὰ μὲ μεταξωτὸ γνοῦδι.

— Τί ὡραία κότα· ἐφώναξαν διαμιᾶς ὁ διευθυντὴς καὶ ὁ μηχανικὸς τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ Πὶν-Χὸ τα ἔχασεν ἅμα τὴν εἶδε· ἦτο ζωντανὴ φωτογραφία τῆς πλουμιστῆς κότας τοῦ Ταϊκούν, ἀπαράλλακτος εἰς τὴν εὐμορφιά, εἰς ὅλα.

— Αὐτὴ θά μας γλυτώσῃ! ἐφώναξε μὲ χαράν.

Καὶ ἁρπάσας αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλη του, ἀνέβη τέσσαρα τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια ποὺ ἔφερον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς τιμῆς.

— Τόπον νὰ περάσω! τόπον! ἡ πλουμιστὴ κότα ἀνεστήθη! Τόπον! ἐφώναζε.

Θ'.

Ὁ Κιὲν-Λόγκ, καθήμενος εἰς ὑψηλὴν θέσιν, καταλυπημένος, ἔχων ἄτονον τὸ βλέμμα, ἐρρυτιδωμένον τὸ μέτωπον, ἤκουσεν εἰς ἀπὸ τοὺς πρώτους τὴν φωνὴν τοῦ νέου του φίλου.

— Τί λέγει αὐτὸς ὁ κακομοίρης; θὰ ἐτρελλάθηκε, εἶπε μέσα του.

Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸν Πὶν-Χὸ νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖράς του τὴν πλουμιστὴν κόταν, ὁ Μανδαρῖνος λησμονῶν πᾶσαν ἀξιοπρέπειαν κατέβη ἀπὸ τὸν θρόνον του, ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ Πὶν-Χὸ καὶ σφίγγων συγχρόνως τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ τὴν εὐνοουμένην κόταν ἐφώναξε μὲ συγκεκινημένην φωνήν.

— Ἀλήθεια, ζῇ ἀκόμη, ζῇ ἡ πλουμιστή;

— Ἂς τρέξωμεν εἰς τὸ παλάτι τοῦ Ταϊκούν, ἀγαπητὲ Μανδαρῖνε, εἶπεν ὁ Πὶν-Χό, ἀποκτήσας πάλιν τὸ θάρρος του καὶ τὴν εὐθυμίαν του· ἔχω κάτω πενῆντα κόταις, ποὺ εἶνε ἄλλο νὰ σοῦ το λέγω καὶ ἄλλο νὰ ταις ἰδῇς.

— Λαμπρά, λαμπρά! ἐφώναξεν ὁ ὑπουργὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐνόησεν ἀκόμη πῶς ἔγεινεν αὐτὴ ἡ αἰφνηδία ἐμφάνιστς τόσων ὀρνίθων· πῶς εὑρέθησαν ἐδῶ αὐταὶ αἱ κόται;

— Θὰ σᾶς το ἐξηγήσω ἀργότερα, τώρα ἐπαναλαμβάνετε ὅσα λέγω ἐγώ, καὶ πρὸ πάντων νὰ φαίνεσθε ὅτι ἠξεύρετε ὅλα ὅσα συνέβησαν.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ θέλω, ἂν καὶ δὲν ἐκατάλαβα ἀκόμη καλά... ἀλλ' ἡ ζωὴ εἶνε ὅλο μυστήριον.

Ὁ Κιὲν-Λόγκ καὶ ὁ Πὶν-Χὸ μετέβησαν μὲ φορεῖον εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ταϊκούν. Τὰς πενῆντα ὄρνιθας καὶ τὴν πλουμιστὴν τὰς εἶχαν στείλῃ μὲ κλειστὰ καλάθια, ἐπάνω εἰς μουλάρια, τὰ ὁποῖα μέχρι δευτέρας διαταγῆς ἔπρεπε νὰ περιμένουν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς τιμῆς.

Ὅτε ὁ Κιὲν-Λόγκ καὶ ὁ Πὶν-Χὸ ἐζήτησαν νὰ ὁμιλήσουν εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα, εἰς σκοπός, ὡπλισμένος ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια, τοὺς ἐμπόδισε νὰ ἔμβουν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν δέχεται κανένα.

— Οὔτε ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ ἰατρεύσουν τὴν ἀγαπητήν του κότκν;

—Αὐτὴ ἀπέθανεν ἀπὸ τὸ πρωί, ἀπεκρίθη τραχέως ὁ στρατιώτης. Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος.

—Ἂς λάβωμεν ἄλλα μέτρα, εἶπεν ο Κιὲν-Λόγκ τὸν ὁποῖον ἡ ἐλπὶς κατέστησεν ἐξυπνότερον ἀφ' ὅσον ἦτο συνήθως· ἂς τρέξωμεν εἰς τὴν σεβαστήν μου ἀδελφήν· αὐτὴ δὲν θὰ μας ἀρνηθῇ τὴν προστασίαν της.

Ὁ Πὶν-Χὸ συνώδευσε τὸν Μανδαρῖνον ἕως εἰς τὸ θερινὸν περίπτερον, ὅπου ἀνεπαύετο ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ἡ Μάο-Λίγκ, ἡ ὡραιοτέρα Ἰαπωνὶς τὴν ὁποίαν εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος

Ἡ εὐγενὴς σύζυγος τοῦ Ταϊκοὺν πρὸ ὀλίγου εἶχε κάμῃ τὸ λουτρόν της μὲ ροδόσταγμα, ὡς συνείθιζε· Τιλυγμένη εἰς κοιτωνίτην μετάξινον, ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ μαλακοῦ σοφᾶ.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΑΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΝΟΣ ΡΑΠΙΣΜΑΤΟΣ

(ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Μέσα εἰς ἓν ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον ἤρχετο ἀπὸ νῆσόν τινα μὲ πολλοὺς ἐπιβάτας, ἦτο καὶ μία γραῖα· ἐν ᾧ παρετήρει τὴν θάλασσαν βυθισμένη εἰς βαθείας σκέψεις, εἷς ἄνθρωπος νέος ἀκόμη, καλοφορεμένος ἐπλησίασε, ἔλαβε τὴν χεῖρά της μὲ σεβασμὸν καὶ την ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του.

Ἡ γραῖα ἐξηγνίσθη,

—Τί κάνεις; τῷ λέγει, διατί μοῦ φιλᾷς τὸ χέρι;

Ὁ καλονδυμένος ἄνθρωπος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως: «Δέν με γνωρίζεις; τὴν ἐρωτᾷ;»

— Ὄχι, ποῖος εἶσαι;

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸν Μανώλη πού τον εἴχατε ὑπηρέτη 'ς τὸ μαγαζί;

— Σύ, εἶσ' ἐκεῖνος ὁ Μανώλης; εἶπεν ἡ γραῖα μὲ ἔκπληξιν· πῶς νὰ βάλω μὲ τὸν νοῦ μου πῶς ἐκεῖνος ὁ βρωμοντυμένος ὁ Μανώλης ἔγεινε τέτοιος ἀφέντης;

— Ναί, μὰ πῶς ἔγεινε; θυμᾶσαι μιὰ 'μέρα, ποὺ ἔπερνοῦσες, καὶ οἱ ἄλλοι ὑπηρέται εἶχαν σηκωθῆ καὶ ἐγὼ ἤμην καθισμένος κάτω, πῶς μου ἔδωκες ἕνα μπάτσο;

— Α', σὰν κυρὰ πού ἤμην, εἶπεν ἡ γραῖα δειλῶς, νομίσασα ὅτι ὁ πρῴην ὑπηρέτης ἤθελε νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν διὰ τὸ ράπισμα ἐκεῖνο.

— Αἴ λοιπόν, ἐκεῖνος ὁ μπάτσος, μ' ἔκαμε ὅ τι εἶμαι τώρα· ἔχω πέντε σπίτια εἰς τὴν Πόλι, μαγαζειά, περιουσία· ὅλ' αὐτὰ μοῦ τἄκανε ὁ μπάτσος, γιατὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα μ' ἔκανε φιλότιμον, μ' ἔφερε 'ς τὸν ἑαυτόν μου· δι' αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια φιλῶ τὸ χέρι πού μού τον ἔδωκε.

Ἡ γραῖα εἶχε συγκινηθῆ κάτω ἀπὸ τὰ ματογυάλια της οἱ ὀφθαλμοί της ἐδάκρυσαν.

Στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν μὲ ἀγαθὸν μειδίαμα:

— Ἀφ' οὗ ἕνας μπάτσος μου σοῦ ἔδωκε τόσα, ἄλλο καλὸ δὲν μπορῶ νὰ σου κάνω παρὰ νὰ σου δώσω καὶ ἄλλον ἕνα.

Καὶ ἔθηκε τὴν γεροντικὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἔκλινεν ἐμπρός της, ἐν ᾧ ὅλοι οἱ ἐπιβάται εἶχαν μαζευθῆ τριγύρω καὶ ἔβλεπαν μὲ ἔκπληξιν· ἀλλ' ἡ χεὶρ της δὲν ἐρράπισε τώρα· ἐθώπευσε τὴν παρειὰν ἀνέβη ἕως εἰς τὴν κεφαλήν· τώρα ἔδιδε εὐλογίαν εἰς τὸν φιλότιμον καὶ δραστήριον ἄνθρωπον ὅστις ἀπὸ τὸ τίποτε, ἀπέκτησε μὲ τὴν ἐργασίαν του περιουσίαν, ὑπόληψιν, καὶ ἔκαμε τὴν εὐτυχίαν του μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας.

ΤΟ ΕΞΥΠΝΗΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Μαρίκα, ἐπειδὴ της ἐφαίνετο πολὺ δύσκολον νὰ σηκωθῇ τὴν ὥραν ὅπου ἤθελε, παρεκάλεστε τὴν μητέρα της νὰ της ἀγοράσῃ ἓν ἐξυπνητήριον.

Εἰξεύρετε, βεβαίως, τί εἶνε τὸ ἐξυπνητήριον, εἶδος ὡρολογίου, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ μὲ πολὺν θόρυβον τὴν ὥραν τὴν ὁποίαν προσδιορίσωμεν.

Ἡ Μαρίκα ἔβαλε τὸ ἐξυπνητήριον πλησίον τῆς μικρᾶς της κλίνης, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν δυνατὸς θόρυβος τὴν ἐξύπνησε τὴν ὥραν ὅπου ἤθελε.

Ἐσηκώθη κατευχαριστημένη, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόφθασε καὶ ἔκαμεν ὅλα τὰ καθήκοντά της, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δέν της συνέβαινε συχνά.

Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, καὶ ὅλην τὴν ἑβδομάδα.

Ἀλλ' ἐν πρῳῒ ἡ Μαρίκα εὑρῆκεν ἀφορμὴν ὅτι τάχα ἦτο κουρασμένη· ἔκαμεν ὅτι δὲν ἤκουσε τὸ κτύπημα τοῦ ὡρολογίου, ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ ὡρολόγιον ἐκτύπησε καὶ πάλιν, εἰς τὴν συνεθισμένην του ὥραν, ἀλλὰ μολονότι ἔκαμεν ὅσον κρότον καὶ ἄλλοτε, ἡ Μαρίκα δὲν το ἤκουσε.

Ἐσηκώθη ἀργά, δὲν ἐπρόφθασε νὰ μελετήσῃ τὸ μάθημά της, τὴν ἐσήκωσεν ἡ διδασκάλισα εἰς τὸ μάθημα καὶ της ἔδαλε μηδέν. Ἡ Μαρίκα ἦτο πολὺ δυσαρεστημένη μὲ τὸν ἑαυτόν της.

Ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὸ ἐξυπνητήριον τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲν τὴν συνείδησίν μας. Ἂν ὑπακούσωμεν εἰς αὐτὴν ὅταν μας φωνάζῃ ὅτι μέλλομεν νὰ κάμωμεν κανὲν σφάλμα, θὰ μας φωνάζῃ πάντοτε ὅταν εἶνε ἀνάγκη νὰ μας διδάξῃ τὸ καθῆκόν μας· ἀλλ' ἂν δὲν ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἂν δὲν ἀκούσωμεν εἰς τὴν πρόσκλησίν της, ἂν συνειθίσωμεν νὰ παρακούωμεν, ματαίως θὰ φωνάζῃ, δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν δύναμιν νὰ μας ἐξυπνήσῃ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐξετάζεται ὁ μικρὸς Μιμῖκος εἰς τὸ μάθημα τῆς ζωολογίας.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Καὶ τί ἔργον κάμνουσιν οἱ κάστορες λοιπὸν ἀφοῦ, ὡς εἶπες, εἶνε φιλέργα ζῷα;

Ο ΜΙΜΙΚΟΣ (Μετὰ μικρὰν σκέψιν). Κατασκευάζουν τὰ καστόρια.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλευθερίου Π. Θεοχάρη.

∴

Ἡ μικρὰ Μερόπη ἔχασε τὸ ψαλίδι της.

— Γρήγορα, νὰ το 'θρῆς, τῆς λέγει ἡ μαμά της.

Μετ' ὀλίγον ἡ μαμά της τὴν ἐρωτᾷ:

— Τὸ εὗρες, Μερόπη;

—Ὄχι, μαμά, δέν το εὗρα ἀκόμη, ἀπαντᾷ ἡ Μερόπη, ἀλλὰ κοντεύω νὰ το εὕρω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

Εἰς τὸν μικρὸν Τιμολέοντα φέρουν αὐγὰ τηγανητὰ διὰ νὰ γευματίσῃ. Αὐτὸς δέ τα πλησιάζει εἰς τὸ αὐτίον του μὲ ὅλον τὸ πιάτο καὶ ἀρχίζει νὰ τα κινῇ.

— Γιατί τα κινεῖς; ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε φρέσκα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιμενάρχου.

∴

Διάλογος μεταξὺ δύο ἀδελφῶν.

ΜΑΡΙΑ (ἀδελφὴ μεγαλειτέρα). Ἄχι Ἑλένη μου! μὲ ἀφάνισε τὸ δόντι μου ἀπὸ τὸν πόνον. Ἔτσι μοῦρχεται νὰ το βγάλω.

ΕΛΕΝΗ (ἀδελφὴ μικροτέρα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς δίδουσι τὰ παλαιὰ φορέματα τῆς μεγαλειτέρας ἀδελφῆς της καὶ ὅ,τι ἄλλο μετεχειρίσθη ἡ Μαρία). Ὤ μή, Μαρία μου! μή το βγάλῃς σε παρακαλῶ, γιατί ἡ μαμὰ θὰ μοῦ το βάλῃ ἐμένα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρέα Π. Θεοχάρη

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΕΤΟΣ Γ'.—ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου 1885.

		Φρ.	Λε.
Ἄθροισμα τῶν μέχρι τῆς 25 παρελθόντος Μαΐου κατατεθεισῶν συνεισφορῶν	φρ.	28,25	
Δ. Ε. Μάξιμος, Πατρῶν	»	1	—
«Χιών», Ἀθηνῶν	»	2,50	
«Μονὴ τοῦ Ἀρκαδίου», Ἀθηνῶν	»	5	—
Δημ. Μ. Κωνσταντιγίδης, Λάρνακος	»	—	80
Εἰρήνη Σ. Γιαννοπούλου, Μινούφια Αἰγύπτου	»	1	—
Ἀγλαΐα Ζωγραφίδου, Ὀδησσοῦ	»	3,40	
Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου 1885	φρ.	41,95	

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

31. Ἐλλιποσύμφωνον. "ἡ —ἀ"ε"ῇ —"ἀ—"α"ἡ"α"ά —"ου,—"έ"ω"—ὅ"ι—"ὀὺ"ι"ά"ἠ",—ἀ"ἀ—"ε"ὁ"α,—"ἰὁ"ι—ὅ"ι—"ὠ"ί"ει—"ά—"ο—"ἄ"ῃ".

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρίου Καπάνη.

32. Φωνηεντόλειπον. Μ"δ"ν"—φ"λ"ν—κ"μν"—πρ"ν—πρ"τ"ν—"ξ"τ"σ"ς—π"ς—μ"τ"χ"ρ"σθ"—τ""ς—πρ"τ"ρ"ν—φ"λ"ς-τ",—δ"τ"—"λπ"ζ"—"τ"—"τ"ς—θ"—γ"ν"—κ"—"ς—σ"—τ"""τ"ς—"π""ς—κ""—""ς—τ""ς—"λλ""ς—"γ""ν".

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητράκη Κοῦ Κοῦ κοῦ Πετεινιαράκη.

33. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου σὲ ἐρωτᾷ, τὸ ἄλλο συμπεραίνει
Τὸ ὅλον μου στὴν κεφαλὴν τῶν βασιλέων μένει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλίωνος.

34. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Ἄρθρον τὸ δεύτερόν μου,
Κιβώτιον τὸ τρίτον μου,
Ὡς καὶ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

35. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Τὸ δεύτερον φωτίζει,
Τὸ σύνολόν μου σὲ τρυπᾷ
Καὶ σ' ἀποκεφαλίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Ἐννέα Μουσῶν.

36. Λεξίγριφος.

Δὲν συνέγραψα ματαίως, καὶ ἐν τούτοις ἐν τῷ ἅμα
Ἕνας μάταιος θὰ γίνω, ἂν μου λείψῃ ἕνα γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Βόρωνος.

37. Λεξίγριφος.

Ὁλόκληρον, μὲ πίνεις,
Τοῦτέστι μὲ ῥουφᾷς·
Ἀκέφαλον, μὲ ψήνεις
Ἂν θέλῃς νὰ με φᾷς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμπαθητικοῦ.

38. Λεξίγριφος.

Ἤμην ποτε ἐπίσκοπος κι' ἀπήλαυα τιμῶν
Καὶ ὅμως ἂν τῆς μέσης μου τὸ γράμμα ἀφαιρέσῃς,
Καὶ ἂν τὸν τόνον τῶν ποδῶν στὴν κεφαλήν μου θέσῃς,
Πουλὶ μεγάλο γίνομαι κ' ἔχω μακρὺν λαιμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνθίππης Τσιδοκούλου.

39. Λεξίγριφος.

Εἶμαι ὄρος τῆς Ἑλλάδος· ἂν με ἀποκεφαλίσῃς
Ὅ,τι σήμερον πρασμέναις, αὔριον θὰ εἶνε λύσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλυκος Ρόδου.

40. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἠπείρου· κι' ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς
Πάλιν πόλιν θ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλευθερίου Π. Θεοχάρη.

41. Αἴνιγμα.

Τρεῖς εἴμεθα, τρεῖς ἀδελφοί, ἀρσενικοὶ συζῶντες·
Καὶ θηλυκοὶ ὑπάρχομεν, κεχωρισμένοι ὄντες
Ἄψυχοι εἴμεθα κ' οἱ τρεῖς ὁμοῦ καὶ χωριστά,
Ἀλλ' ὅμως ὄνος γίνεται καθεὶς μας χωρὶς τά.
Ἑνὸς μας μόνον τ' ὄνομα ἂν ἀναγραμματίσῃς
Εἰς ἄνεμον, θέ νὰ εἰπῇς, σὲ ηὗρα! νὰ ἡ λύσις.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλκᾶ Ὄρου τοῦ Μεγάλου.

42. Αἴνιγμα.

Χωρὶς νὰ 'ποῦμ' εὐχαριστῶ ἀμέσως τὸ δεχόμεθα
Καὶ το ἀπολαμβάνομεν, μὰ δὲν το αἰσθανόμεθα,
Καὶ δὲν θὰ το νοήσωμεν
Ὁπόταν το ἀφήσωμεν

Ἐστάλη ὑπὸ Μενεπκοῦ τοῦ Κυνός.

43. Αἴνιγμα.

Ὅσῳ ζῶ καὶ ἀναπνέω τὴν θεσσύλα μου κρατῶ,
Ἀλλὰ μόλις ξεψυχήσω εἰς τὸν ἄνεμον πετῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυγράφου.

44. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἑνδεκα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θηρίου.

1. Σῶμα στρατιωτῶν. 2. Ἀντωνυμία. 3. Ἐπιφώνημα. 4. Ἥρως τῆς Τροιάδος. 5. Χρόνος τῶν ῥημάτων. 6. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 7. Πολίτευμα. 8. Θεὰ τῆς Μυθολογίας. 9. Αἱμοβόρον ζῷον. 10. Πτηνὸν ἁρπακτικόν. 11. Καρπὸς γλυκύτατος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μαυρουδῆ

45. Ἀπρεστοιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἑκτὸ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου.

1. Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 2. Ἀγγελιοφόρος τοῦ Διός. 3. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 4. Πτηνὸν ἁρπακτικόν. 5. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος 7. Οὐράνιον σῶμα, 8. Εἶδος φυτοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους Ἀγγέλου

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικήν.

46. Charade.

Voyelle fière est mon premier.
Mot musical est mon deuxième.
Une consonne, mon troisième.
Le contraire de oui, mon dernier.
Enfin un roi grec, mon entier.

ΛΥΣΕΙΣ

16. Πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς γονεῖς μας καὶ ποτὲ νὰ μὴ τοὺς δυσαρεστῶμεν. — **17.** Τὸ καλλίτερον μέσον μὲ τὸ ὁποῖον εἰμποροῦμεν νὰ ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ ἕνα ἐχθρόν μας, εἶνε νὰ τὸν κάμωμεν φίλον μας. — **18.** Σίαλος (Σύ, ἄιλος) — **19.** Μυῖα (Μ, ἴα). — **20.** Τῆνος, Οἶνος. — **21.** Λάρος, Λαός. — **22.** Βολβός, Ὄλβος. — **23.** Τὸ σχοχεῖον Κ. — **24.** Κώς, Πῶς, Φῶς. — **25.** Βέλγιον (1. Βόλγας. 2. Ἑλλάς. 3. Λέων. 4. Γαλάζιον. 5. Ἴον. 6. Ὅμηρος. 7. Νάξος). — **26.** Τηλέμαχος (1. Τῖτος. 2. Ἥρα. 3. Λάρισσα. 4. Ἕκτωρ. 5. Μέντωρ. 6. Ἀριστοτέλης. 7. Χρυσός. 8. Ὄλυμπος. 9. Σικελία.) — **27.** Μαραθών. (1. Μιλτιάδης. 2. Ἀδάμας. 3. Ῥίον. 4. Ἀθηνᾶ. 5. Θέρος. 6. Αἷμος. 7. Νέκταρ. — **28.** Μυκάλη (Μὴ κάλλη). **29.** Ἀρετὴ πᾶσα ὑπόκειται βασάνοις. (Ἀρ, ἔτη, πᾶσα ὑπὸ κεῖται βασάνοις). — **30.** Rapporteur (rat-porte-heur).

☞ Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΗΛΙΚΙΑ

Μερικὰ χαριτωμένα παιδάκια ἔπαιζαν εἰς τὸν κῆπον μιᾶς μεγάλης μαρμαροκτισμένης οἰκίας.

Εἶχαν φάγει διάφορα πράγματα: γλυκίσματα, ὀπωρικά, κρέμα, καὶ εἶχαν πίει διάφορα σιρόπια. Ἦσαν εὔθυμοι λοιπὸν οἱ καλεσμένοι τῆς Μαργαρίτας Ἀβανέλου. Ὁ καθεὶς τῇ εἶχε φέρει ἀπὸ μίαν ἀνθοδέσμην, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐώρταζε τὰ γενέθλιά της. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε πατήσει τὰ δέκα· τί θωπείας καὶ περιποιήσεις εἶχεν ἴδει ἕως τότε! Τὰ παιδία ὅσον ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς των, τόσον ὀλιγώτερον δικαίωμα ἔχουν διὰ χάδια καὶ ὅμως θέλουν νὰ μεγαλώσουν γρήγορα.

Ἡ Μαργαρίτα ἤθελε νὰ εἶνε δεκαοκτὼ ἐτῶν διὰ νὰ φορῇ μακρὺ φόρεμα, ὅπως ἡ μεγάλη της ἀδελφὴ καὶ νὰ μένῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν αἴθουσαν ἀντὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ κοιμᾶται. Μὲ ὅλην λοιπὸν τὴν χαρὰν ἡ ὁποία την ἐπεριτριγύριζεν, ἡ μικρὰ ἦτο συλλογισμένη. Πόσον ἀργὰ περνᾷ ὁ καιρός, ἔλεγε· νὰ περιμένω ἀκόμη ὀκτὼ χρόνια...

— Ἔλα, Μαργαρίτα, τῇ εἶπε μία ἀπὸ τὰς φίλας της, ἔλα μαζί μας, ἔλα νὰ παίξωμεν.

— Ἐγὼ προτιμῶ νὰ κουνηθῶ καὶ νὰ σας βλέπω νὰ παίζετε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Δέν μας καταδέχεσαι γιατὶ εἴμεθα μικρά, εἶπεν ἓν ἀγοράκι ἓξ ἐτῶν· ἂς εἶνε, κάθησε σὺ 'ς τὴν κούνια σου κ' ἡμεῖς παίζομεν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκάθησεν εἰς τὴν αἰώραν, ἐσταύρωσε τὰ πόδια της, καὶ παρετήρει ἀπὸ μακρὰν τὰ παιδία τὰ ὁποῖα ἔπαιζαν μὲ εὐθυμίαν.

Ἐν ᾧ σκέπτεται πότε θὰ ἔλθῃ ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος καιρὸς ποὺ δὲν θὰ πηγαίνῃ πλέον εἰς τὸ σχολεῖον, νὰ μανθάνῃ γράμματα, ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἔχῃ φόρεμα νὰ σκεπάζῃ τὰ ὑποδήματά της, διακρίνει τὴν μεγάλην της ἀδελφὴν Ἀρτέμιδα νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου μὲ μίαν ὁμήλικον φίλην της. Αἱ δύο νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι νομίζουν ὅτι ἡ Μαργαρίτα παίζει μὲ τὰ μικρὰ παιδία καὶ δὲν ὑποπτεύονται ὅτι εἶνε εἰς τὸ πυκνόφυλλον ἐκεῖνο μέρος τοῦ κήπου, κάθηνται εἰς ἓν θρανίον, ὀλίγα βήματα μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀκίνητον κόρην. Εἶνε κακὸν ν' ἀκούουν τὰ μικρὰ παιδία ὅταν ὁμιλοῦν οἱ μεγάλοι. Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἀξιζε νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὴν ἀδιακρισίαν της.

— Διατί κλαίεις, Ἄρτεμις; ἔλεγεν ἡ ἄλλη νεᾶνις εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Μαργαρίτας. Μήπως δὲν εἶσαι εὐτυχής; Ἔχεις γονεῖς πολὺ καλοὺς καὶ σ' ἀγαποῦν πολύ· διατί λυπεῖσαι;

— Ἄχ, καλή μου Ἑλένη, ἀπεκρίθη ἡ Ἄρτεμις, μὲ φωνὴν πολὺ λυπημένην, δὲν εἰξεύρεις ὅτι πρέπει νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κύριον Ρηχέρην, ἄνθρωπον πολὺ καλόν, ἀλλὰ πρόξενον εἰς μακρυνὸν μέρος. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τοῦ γάμου μου θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀφήσω τὴν ἀγαπητήν μου μητέρα, τὸν πατέρα μου, τὴν μικράν μου Μαργαρίταν, τὴν ὡραίαν μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθηκα καὶ ὅπου ἐπέρασα τόσον ὡραῖα ἔτη.

— Πῶς; θὰ φύγῃς; καὶ θὰ πᾷς τόσον μακρυά; εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἐναγκαλισθεῖσα τὴν Ἀρτέμιδα· ἄχ! διατί νὰ μὴ εἴμεθα ἀκόμη μικρὰ κοριτσάκια, νὰ μὴ ἔχωμεν καμμίαν φροντίδα. Θυμᾶσαι τὰ παιγνίδια μας κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ τὰ μαθήματά μας ποὺ ἐμαθάναμεν μὲ τόσην δυσαρέσκειαν; τί γρήγορα ποὺ ἐπέρασεν ἐκεῖνος ὁ καιρός... θὰ τὸν ἐνθυμοῦμεθα πάντοτε.

— Πρὸ ὀλίγου, ἅμα εἶδα τοὺς προσκεκλημένους τῆς Μαργαρίτας νὰ τρέχουν εἰς τὸ λιβάδι, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἄρτεμις, ἔλεγα μὲ στεναγμὸν ὅτι ἡ παιδική ἡλικία εἶνε ἡ καλλιτέρα ἡλικία, καὶ ὅταν εἶδα τὴν ἀδελφήν μου εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός μου, τὴν ἐζήλευσα.

Αἱ νεάνιδες ὡμίλησαν ἀκόμη πολλὴν ὥραν· ὡμίλησαν διὰ τὰς φροντίδας τῆς ζωῆς, διὰ τὰ νέα καθήκοντα τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνει ἡ γυνὴ ὅταν γίνῃ οἰκοδέσποινα, καὶ δι' ἄλλα ἀκόμη.

Ὅταν ἐσηκώθησαν τέλος καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ Μαργαρίτα θεραπευθεῖσα μίαν φορὰν διὰ πάντα ἀπὸ τὴν μανίαν της νὰ γίνῃ μεγάλη, ἔπαιζεν εὐθύμως μὲ τἄλλα παιδία.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἄρτεμις ἐπέρασε πλησίον της, ἡ Μαργαρίτα ὥρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὴν ἐφίλησε δυνατά. Τὴν ἔτυπτεν ἡ συνείδησίς της διότι εἶχε θελήσει νὰ εἶνε εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀδελφῆς της, αὐτὴ ἡ τόσον εὐτυχὴς καὶ χαίδεμένη· ἔπειτα ἐξηκολούθησε τὰ παιγνίδιά της μὲ ζωηρότητα.

Μικρὰ παιδία τὰ ὁποῖα δὲν ἐγείνατε ἀκόμη νέοι, κοράσια τὰ ὁποῖα δὲν ἐγείνατε ἀκόμη νεάνιδες, ἐνθυμεῖσθε, ὅπως καὶ ἡ Μαργαρίτα, ὅτι σεῖς εἶσθε οἱ πλέον εὐτυχέστεροι εἰς τὴν οἰκογένειάν σας, σεῖς ἔχετε τὴν καλλιτέραν ἡλικίαν.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶνε χρυσῆ.

* * *

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Βροχερά, βροχερά
τὸ φθινόπωρο προβαίνει
κ' εἶν' ἡ φύσις μαραμένη
καὶ τὰ φύλλα ξηρά —
Τὸ φθινόπωρο προβαίνει.

Συννεφιὰ σκοτεινὴ
'ς τὰ οὐράνια τριγυρίζει,
κάθε δένδρο ξεφυλλίζει
καὶ τ' αὐλάκι θρηνεῖ —
Τὸ φθινόπωρο προβαίνει·

Τὴ φωληὰ χαιρετᾷ
τὸ τρελλὸ τὸ χελιδόνι,
ταῖς φτερούγαις του ἁπλόνει
καὶ μακράν μας πετᾷ —
Τὸ φθινόπωρο προβαίνει.

Μαζευθῆτε, παιδιά,
θὲ ν' ἀρχίσουν τὰ σχολεῖα
καὶ ἀνοίξτε τὰ βιβλία
μὲ καρδιά, μὲ καρδιά —
Τὸ φθινόπωρο προβαίνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Η'. Αὔγουστος

Μικρέ μου φίλε,

Θέλεις νὰ σου διηγηθῶ μίαν μικρὰν ἱστορίαν, Ἄκουσέ την:

«Μίαν φορὰν ἦτο μία δεκάρα· ἐπειδὴ ἔλαμπε κ' ἐγυάλιζε καὶ εἶχ' ἐπάνω της τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἀπὸ χρυσάφι· ἀλλὰ γρήγορα ἐνόησεν ὅτι εἶχε λάθος, ὅτι ἦτο τεπενῆς καταγωγῆς, ἀπὸ χαλκόν. Ἔμβαινεν εἰς χαμόσπιτα, τὴν ἔπιαναν τὰ χέρια τῶν πτωχῶν· κάποτε μία γραῖα τὴν ἔδιδε διὰ ν' ἀγοράσῃ πετρέλαιον· ἕνα πτωχοκόριτσο ν' ἀγοράσῃ σαρδέλαις· ἕνας ὀκνηρὸς νὰ πιῇ ναργιλέ· ὅταν ἄγγιζε τὰ βρωμισμένα δάκτυλα τοῦ παντοπώλου τὴν ἔπιανεν ἀηδία· ὅταν τὴν ἐκρατοῦσε τὸ αἱματωμένο χέρι τοῦ κρεοπώλου τὴν ἔπιανε φρίκη· κάθε χέρι πωλητοῦ ἄφηνε ἐπάνω της μία μυρουδιά· εἴχελερώσει, μαυρίσει, σκουριάσει...

«Ἡ δεκάρα λοιπὸν ἦτο πολὺ λυπημένη· ἦτο σκυθρωπὴ καὶ ὅταν ἔπεφτε κάτω δὲν ἐκουδούνιζε ἀπὸ τὴν λύπη της.

«— Πῶς κατήντησα! ἔλεγε μέσα της· καὶ ὅμως εἶχα τόσον πόθον νὰ γίνω κάτι!

«— Εἶσαι χρήσιμος, αὐτὸ φθάνει, τῆς ἔλεγεν ἡ συνείδησίς της.

«— Χρήσιμος εἶνε καὶ ὁ γαΐδαρος καὶ ὁ χοῖρος, μὰ ὅλοι τοὺς περιφρονοῦν, ἀπαντοῦσε ἡ δεκάρα.

«Ὡμοίαζε μὲ ἄνθρωπον ποὺ ἔχει μέσα του καλλιτεχνίαν καὶ ὅμως ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ χονδραὶς δουλειαίς.

«— Μὰ συλλογίσου πῶς εἶσαι χάλκινη, τῆς ἔλεγαν αἱ ἄλλαι, δὲν εἶσαι ἀπὸ μάλαμα.

«— Ἐγὼ πταίω πῶς δὲν εἶμαι; ἔλεγε, καὶ τί μὲ μέλει; φθάνει ἐγὼ νὰ εἶμαι καλή· ἐκεῖνοι ποὺ γιὰ μόνην τους ἀξίαν ἔχουν τὴν καταγωγήν τους δὲν ἀξίζουν τίποτε.

«Ἦτο λυπημένη· καὶ ὅταν καμμιὰ φορὰ τὴν ἄφινε νὰ πέσῃ κανένα χέρι, ἐκατρακυλοῦσε κάτω ἀπὸ τὸν καναπὲ διὰ νὰ μὴ τὴν εὑροῦν, καὶ μείνῃ ἐκεῖ καταμόναχη διὰ πάντα, νὰ συλλογίζεται τὴν κακομοιριά της....

«Ἀλλὰ ποῦ τὴν ἄφηναν! Ἂν ἦτο νύκτα κάποιος ἔφεγγε, δύο, τέσσαρα, ἓξ μάτια ἔσκυβαν, παρατηροῦσαν, πέντε δάκτυλα τὴν ἅρπαζαν καὶ ἄρχιζε πάλιν τὸ βάσανον.

«Κάπως εὐχαριστημένη ἦτο ὅταν ἔπεφτε εἰς χέρια παιδιῶν, ἀλλ' ὅταν καὶ αὐτὰ τὴν ἔδιδαν εἰς τὰ χέρια τοῦ στραγαλατζῆ διὰ νὰ πάρουν καραμέλαις τὴν ἔπαιρνε τὸ παράπονο· μερικὰ πάλιν ποὺ ἔπαιζαν τὴν ἐκτυποῦσαν ἀλύπητα, ἄσπλαγχνα!.. ὁποιος τὴν ἐκρατοῦσεν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἱδρωμένη καὶ δὲν ἐννοοῦσεν ὅτι ἦσαν τὰ δάκρυά της ἐκεῖνα.

«Μίαν βραδυὰν ἦτο εἰς τὴν τσέπην ἑνὸς παιδιοῦ, ἑνὸς καλοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπάγει μὲ τοὺς γονεῖς του εἰς τὴν συνοικίαν ποὺ ἔγεινε εἰς τὴν Πλατείαν τῆς Ὁμονοίας διὰ τοὺς ἀρρώστους τοῦ Γαζοχωρίου· δύο ἄνθρωποι ἐγυρνοῦσαν μ' ἕνα δίσκον, καὶ τὸ καλὸν παιδάκι, ἂν καὶ ἔδωκαν οἱ γονεῖς του καὶ εἰμποροῦσε νὰ μὴ δώσῃ, ἂν καὶ ἦτο ἡ μόνη του δεκάρα, τὴν ἔβαλε μὲ συγκίνησιν εἰς τὸν δίσκον.

«Τὴν συγκίνησιν ἐκείνην τὴν ἠσθάνθη καὶ ἡ δεκάρα· καὶ ἡ κραδιά της ἐκτυποῦσε τὶκ τάκ, τὶκ τάκ, ὅσο ἐγυρνοῦσαν τὸν δίσκον.

«Ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν, μαζὶ μὲ τἄλλα χρήματα, τὴν ἔστειλαν εἰς τοὺς δυστυχισμένους ἀρρώστους, ποὺ κείτοντο μέσα 'ς τὰ πτωχικὰ καλυβόσπιτά τους κατακίτρινοι, θερμιασμένοι, μὲ φλογισμένα μάτια, πάνω σὲ ψάθας χάμου, χωρὶς ἰατρικά, χωρὶς τίποτε, καὶ ἔβαλε μὲ τὸν νοῦν της ὅτι μπορεῖ καὶ αὐτὴ νὰ δώσῃ 'λίγη παρηγοριά, νὰ δώσῃ 'λίγη ζωὴ 'ς τοὺς μισοπεθαμένους ἐκείνους, νὰ τους δροσίσῃ 'λίγο τὸ αἷμά τους, νὰ τους κοκκινίσῃ 'λιγάκι τὸ μάγουλό τους, νὰ φέρῃ ἕνα χαμόγελο 'ς τὰ χλωμιασμένα χεῖλη τους, εἶπε μέσα της:

«— Ὤ! μπορῶ νὰ κάνω τὸ καλό! σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου!..

«Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄρχισε ἄλλη ζωὴ εἰς αὐτήν· ἡ ζωὴ τῆς καλοσύνης· θέλει ὁπου πηγαίνει νὰ κάμνῃ μίαν καλὴν πρᾶξιν· θέλει νὰ μή τὴν ἐξοδεύουν ἔτσι 'ς τὸν ἀέρα· εἶν' εὐτυχὴς ὅταν μία εὐλαβὴς κυρία τὴν ρίπτει εἰς τὸν δίσκον τῆς ἐκκλησίας ποὺ γυρνᾷ διὰ τοὺς πτωχούς· εἶν' εὐτυχὴς ὅταν ὁ φιλάνθρωπος γέρος ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκόν του, τὴν δίδει εἰς τὴν δυστυχισμένη χήραν, ποὺ σὲ μιὰ γωνιὰ, τυλιγμένη σ' ἕνα παλιὸ μαῦρο φόρεμα, μὲ τὰ ὀρφανά της 'ς τὸ πλάγι, ἁπλόνει δειλὰ τὸ χέρι της, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε, γιατὶ ἡ φιλοτιμία κρατεῖ δεμένην τὴν γλῶσσάν της...

«— Εὗρῆκα τὸν προορισμόν μου, λέγει κάποτε· δὲν θέλω δόξαν, δὲν θέλω μεγαλεῖα· μοῦ φθάνει νὰ κάμνω τὸ καλό· ἡ καλοσύνη εἶνε ἡ δόξα μου.

«Καὶ ἂν κατρακυλήσῃ ἀπὸ κανένα χέρι δὲν κρύβεται εἰς καμμιὰ γωνιά, ἀλλὰ μένει 'ς τὴν θέσιν της, νὰ φαίνεται, νὰ τὴν πάρουν νὰ τὴν δώσουν!..

«Ἂν σου τύχῃ, μικρέ μου φίλε, αὐτὴ ἡ δεκάρα, δόσε την εἰς κάποιον ποὺ ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ βοήθειαν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει κανὲν ξεχωριστὸν σημάδι, διὰ

νὰ εἶσαι ἀσφαλισμένος ὅτι πάντα τὴν ἔδωκες, δίδε εἰς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς δυστυχεῖς ἀδελφούς μας, ὅσαις περισσότεραις δεκάραις εἰμπορεῖς.»

Τί ἄλλο νά σου 'πῶ;

***

Τὰ 'πανωφόρια ποὺ ἦσαν κλειστὰ τὸ καλοκαῖρι, ἤρχισαν νὰ ξεμυτίζουν εἰς τοὺς δρόμους· γιατὶ ἔπιασε ψυχρούλα· τὴν νύκτα μάλιστα ὅσοι πηγαίνουν 'ς τὸ θέατρον ἀνατριχιάζουν· νά σου 'πῶ, ἦλθε καὶ ἡ ὥρα τοῦ κρύου· συλλογίσου πὼς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος μὲ τὸ Φθινόπωρον· μερικῶν δένδρων τὰ φύλλα ἄρχισαν νὰ πίπτουν μὲ ξηρὸν κρότον, μαραμένα...

Ἀλλ' ἂν ἤρχισαν νὰ κλείουν τὰ θερινὰ θέατρα, ἤρχισαν ν' ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα.

Ἀποχαιρέτισε λοιπὸν, φίλε μου, τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν θάλασσαν, ἀποχαιρέτισε τὴν ἐλευθερίαν ποὺ εἶχες νὰ τρέχῃς ἐπάνω κάτω, ἀποχαιρέτισέ τα ὅλα· ἀρχίζουν τὰ μαθήματα· ἀντὶ νὰ βρίσκεσαι εἰς τοὺς βράχους τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, θὰ εἶσαι μέσα 'ς τὸ δωματάκι σου, ἐμπρὸς εἰς τὸ τραπέζι σου, σκυφτὸς ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον σου· ἀντὶ νὰ κάθησαι 'ς τὴ βάρκα μὲ τὸ λατίνι, τὸ τρίγωνον πανάκι, ἢ σὲ κανένα γαϊδουράκι τῆς Κηφισσιᾶς ποὺ κινοῦσε μὲ τόσην χάριν τ' αὐτιά του, θὰ κάθησαι εἰς τὸ θρανίον τοῦ σχολείου, ἐμπρὸς εἰς τὸν σοβαρὸν διδάσκαλον.

Δὲν πιστεύω νά σου κακοφανῇ· ξεύρεις βέβαια ὅτι ὅπως κατόπιν ἀπὸ τὴν κούρασιν, δίδει εὐχαρίστησιν ἡ ἀνάπαυσις, κατόπιν ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν, δίδει εὐχαρίστησιν ἡ ἐργασία, ἡ ἱερὰ ἐργασία μὲ τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ κάτι τι εἰς τὸν κόσμον, νὰ φανῇ ὠφέλιμος εἰς ὅσους ἀγαπᾷ, εἰς ὅσους σέβεται...

Λοιπόν, ἐμπρός, ἐργασία!

Σὲ γλυκοφιλῶ ὁ φίλος σου

Αὔγουστος.

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον.

Αρ. Π. Κουρτιδης

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Αχαριστια και Εγωϊσμος

Ἡ ἀχαριστία εἶνε τὸ ἐναντίον τῆς εὐγνωμοσύνης· εἶνε κάκιστον ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον μισητόν.

Ἀχαριστία λέγεται τὸ νὰ λησμονῶμεν τὰς εὐεργεσίας τὰς ὁποίας μᾶς ἔκαμαν.

Αἴτιος τῆς ἀχαριστίας εἶνε ὁ ἐγωϊσμός.

Ἐγωϊστὴς λέγεται ὅστις προτιμᾷ τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅστις μόνον τὸν ἑαυτόν του συλλογίζεται μόνον τὸν ἑαυτόν του ἀγαπᾷ.

Ὁ ἐγωϊστὴς δὲν εἶνε ἄξιος νὰ ζῇ ἐντὸς τῆς κοινωνίας, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐπλάσθησαν νὰ ἀγαπῶνται ἀναμεταξύ των, νὰ βοηθῶνται, νὰ προστατεύωνται.

Ὁ ἐγωϊστὴς παραβαίνει τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς παραγγέλλει ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας ὡς τὸν ἑαυτόν μας.

Ἡ θρησκεία μᾶς ἀπαγορεύει νὰ μένωμεν ἀδιάφοροι εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ὁμοίων μας, καὶ μας προτρέπει νά τους βοηθῶμεν.

Ἀφ' οὗ καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην τῶν ἄλλων, ἂς φαινώμεθα χρήσιμοι εἰς αὐτοὺς ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον.

Ἂς εἴμεθα περιποιητικοὶ πρὸς τοὺς γονεῖς μας, πρὸς τοὺς φίλους μας, πρὸς ὅλους.

Ὁ καλὸς τρόπος, ἡ γλυκύτης, ἡ εὐγένεια ἑλκύουν πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους καὶ τους κάμνουν φίλους, ἐν ᾧ ὁ κακὸς καὶ βόρβαρος τρόπος μᾶς καθιστᾷ μισητοὺς καὶ ὅλοι μᾶς ἀποφεύγουν.

Ομιλια και Σιωπη

Ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Πυθαγόρας συνείθιζε τοὺς μαθητάς του νά τον ἀκούουν δύο ἔτη, χωρὶς νά του ἀποτείνουν καμμίαν ἐρώτησιν.

Μόνον ἀφ' οὗ ἀπέκτων τὴν συνήθειαν νὰ σιωποῦν τοῖς ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλοῦν. Ὁ φιλόσοφος οὗτος ἐθεώρει ὡς ἀρετὴν τὴν σιωπήν.

Πραγματικῶς· εἶνε πολὺ δυσάρεστον νὰ ὁμιλῇ ἐν παιδίον χωρὶς νά το ἐρωτᾷ κανείς, ἢ ν' ἀπαντᾷ ἀντὶ ἄλλου· μὲ τοῦτο προσβάλλει τὸν ἐρωτώμενον διότι τὸν ὑποθέτει ἀνάξιον ν' ἀπαντήσῃ.

Ὅπειος ἐρωτᾷ ἔσους ὁμιλοῦν, ἢ ἀναμιγνύεται εἰς τὴν συνδιάλεξιν τῶν γονέων του καὶ τῶν ἀνωτέρων του κάμνει σφάλμα.

Οἱ Πέρσαι ἐτιμώρουν αὐστηρῶς τοὺς φλυάρους· ἐνόμιζον ἀνίκανον νὰ κάμῃ κἄτι τι κιτλὸν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος δὲν εἴξευρε νὰ σιωπᾷ.

Ἔχομεν μίαν γλῶσσαν καὶ δύο ὦτα, διὰ ν' ἀκούωμεν περισσότερον παρὰ νὰ ὁμιλῶμεν.

Πολλοὶ μετενόησαν διότι ὡμίλησαν πολύ, ἀλλὰ κανεὶς διότι ἐσιώπησε.

Τοὺς φλυάρους κανεὶς δέν τους ἐμπιστεύεται, ὅπως καὶ τοὺς ψεύστας δὲν πιστεύομεν εἰς ὅσα μᾶς λέγουν

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Στρατῆς πάει νὰ ψαρεύσῃ. Καὶ ἔχει μιὰ χαρά, μιὰ χαρά!

Καὶ τί ψάρευμα, νομίζετε, θὰ κάμῃ; Ἔκτακτο, μοναδικό, ἀληθινὸ ψάρευμα τοῦ Στρατῆ.

Ὅλοι σας εἴδατε νὰ ψαρεύουν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸ ποτάμι, εἰς τὴν λίμνην, ἀλλὰ ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶδε νὰ ψαρεύουν εἰς ἕνα *μαστέλο;*

Καὶ ὅμως εἰς τὸ *μαστέλο* ἀπεφάσισε νὰ ψαρεύσῃ ὁ Στρατῆς.

Ὁ νοννὸς τῆς ἀδελφῆς του Φιφῆς τῇ ἔδωκεν ἕνα κουτὶ μὲ κάτι εὔμορφα ψαράκια τενεκεδένια ποὺ κολυμβοῦν μέσα 'ς τὸ νερὸ ὡσὰν ἀληθινὰ ψάρια.

Ἡ Κατερίνα, ἡ δοῦλά τους, ἐγέμισε τὸ μαστέλο τῆς μπουγάδας, καὶ ὁ Στρατῆς βάζει μέσα τὰ ψεύτικα ψαράκια, καὶ αὐτὰ κινοῦνται μὲ τόσην χάριν πού τα πέρνει κανεὶς διὰ ζωντανά. Ἡ Φιφή, ἡ Μαρίκα καὶ ὁ Κωστάκης ξεφωνοῦν, χαλοῦν τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν χαράν τους.

Ὁ Στρατῆς ἔκαμε καὶ μίαν πετονιά.

Μὰ εἶνε ὑπερῆφανος ὁ Στρατῆς· δέν του φθάνει νὰ πατῇ 'ς τὰ πόδια του ὅπως οἱ ἀδελφοί του καὶ αἱ ἀδελφαί του.

Ἂν καὶ εἶνε πειὸ 'ψηλὸς ἀπ' αὐτοὺς θέλει νὰ γίνῃ ἀκόμα 'ψηλότερος.

Ἀναβαίνει 'ς ἕνα σκαμνί· μὰ σὲ ὀλίγο *μπράφ!* τὸ σκαμνὶ ἀναποδογυρίζει καὶ ὁ Στρατῆς πίπτει κατωκέφαλα μέσα 'ς τὸ μαστέλο.

Τὸ νερὸ ξεχειλίζει ἀπὸ παντοῦ καὶ βρέχει τὴν Φιφή, τὴν Μαρίκα, τὸν Κωστάκη καὶ τὴν γατίτσα.

Δὲν ξεφωνοῦν πειὰ ἀπὸ χαρά, κάθε ἄλλο, ξεφωνοῦν γιατὶ ἔγειναν μουσχίδι.

Ἡ γατίτσα, ποὺ δέν της ἀρέσει διόλου τὸ νερό, νιαουρίζει λυπητερά. Ὁ Στρατῆς ἔκαμε ἕνα λουτρὸ παράξενο, ποὺ δὲν πιστεύω νὰ εὐχαριστήθηκε διόλου.

Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι δὲν θέλουν νὰ φανοῦν ὅσοι εἶνε, μόνον θέλουν νὰ φανοῦν πειὸ 'ψηλοί, πειὸ μεγάλοι. Φαίνονται μιὰ σταλιά, μὰ *μπράφ* καὶ κάτω!

Ἀντὶ ν' ἀναβοῦν πολύ, 'ψηλὰ πίπτουν πολὺ χαμηλά. Καὶ τότε μετανοοῦν.

— Στρατῆ ὑπερήφανε, δὲν μᾶς λές, πῶς σου 'φάνηκε τὸ ψάρευμα μέσα 'ς τὸ μαστέλο;

Η ΑΚΤΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἦτο πρωΐ· ὁ ἥλιος ἔχει πολλὴν ὥραν ποὺ ἐβγῆκε καὶ ἡ μικρὰ Ἑλένη κοιμᾶται ἀκόμη. Κυττάξατε πῶς χαμογελᾷ· χωρὶς ἄλλο βλέπει ὡραῖον ὄνειρον. Κανεὶς δὲν ἐμβῆκε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὸ δωμάτιόν της· ἡ θύρα εἶνε κλειστή, καὶ ὅμως ἡ Ἑλένη ἐπῆρεν ἓν φίλημα.

Ποῖος τῆς το ἔδωκε; Κανένα πουλάκι ποὺ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ παράθυρον; ὄχι· τὸ παράθυρον εἶνε κλειστόν· ἀλλὰ μία ἀκτὶς τοῦ ἡλίου, ἡ ὁποία ἐπέρασεν ἀπὸ μίαν χαραγμάδα καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὰ χείλη τῆς Ἑλένης· ἀπορεῖ πῶς εὑρῆκε μίαν κόρην νὰ κοιμᾶται ἀκόμη. Ἀλλ' ἡ Ἑλένη ἐξυπνᾷ, τρίβει τὰ μάτια της, παρατηρεῖ τριγύρω της, ἔπειτα βλέπει τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου.

— Λαμπερή ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, τῇ εἶπε, εἶσαι πολὺ καλὴ ποὺ ἦλθες νὰ μου κάμῃς ἐπίσκεψιν· εἶμαι βεβαία πῶς ἔχεις πολλὴν ὥραν ποὺ ἐσηκώθης· ἐδούλευσες πολὺ σήμερα;

— Ναί, εἶπεν ἡ ἀκτίς, ἐδούλευσα πολύ. Ὅταν μὲ στέλλει ὁ πατέρας μου, δὲν μου δίδει τὴν ἄδειαν νὰ παίζω, καὶ ἔχει δίκαιον· ποτὲ δὲν εἶμαι τόσον εὐχαριστημένη παρὰ ὅταν ἐργάζωμαι.

— Ὁ πατέρας σου! ἐπανέλαβεν ἡ Ἑλένη, καὶ ποῖος εἶνε ὁ πατέρας σου;

— Ὁ ἥλιος, εἶπεν ἡ ἀκτίς. Κατοικεῖ ἐκεῖ ἐπάνω, ὑψηλά, μακρυά, πολὺ μακρυά, εἰς τὸν οὐρανόν. Εἶνε τόσον μεγάλος, τόσον μεγάλος, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ εὔκολα εἰς τὴν γῆν, δι' αὐτὸ στέλλει ἡμᾶς τὰ παιδιά του. Τὰ παιδιά του εἶνε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, αἱ ἀδελφαί μου, αἱ ὁποῖαι φωτίζουν καὶ ζεσταίνουν ὁλονὲν τὴν γῆν.

— Ἀλλά, εἶπεν ἡ Ἑλένη, αἱ ἀδελφαί σου διατί δὲν ἐμβῆκαν μαζί σου εἰς τὸ δωμάτιόν μου;

— Δὲν ἦτο δυνατόν· ἡ χαραγμάδα τοῦ παραθύρου ἦτο στενή· ἐπέρασα μόνη μου, αἱ ἄλλαι ἀκτῖνες ἔμειναν ἔξω· φωτίζουν τὴν ὄψιν τοῦ σπητιοῦ· ἂν ἀνοίξῃς τὸ παράθυρον θὰ ἔμβουν μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ὄχι ἀκόμη, εἶπεν ἡ Ἑλένη, θέλω νὰ μου εἰπῇς προτήτερα τί ἔκαμες, τί εἶδες σήμερα τὸ πρωὶ εἰς τὸν περίπατόν σου.

— Ὦ! εἶπεν ἡ ἀκτίς, εἶδα τόσα πράγματα ποὺ δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ τα διηγηθῶ ὅλα· ἀλλ' ἂν θέλῃς καὶ καλά, θὰ σου εἰπῶ μερικά.

«Ἅμα ἐβγῆκα ὀπίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ ἐμβῆκα εἰς ἓν δάσος, ἐφώτισα μία οἰκογένειαν κουνελιῶν ποὺ ἔμβαιναν εἰς τὴν φωλιά τους· ἦσαν κατευχαριστημένοι· θὰ εἶχαν δίχως ἄλλο χορεύσει τὴν νύκτα εἰς ἕνα χωράφι τριφύλλια.

«Σ' αὐτὸ τὸ ἴδιον δάσος ἐφώτισα μίαν φωλεὰν κορυδαλῶν. Ἅμα με εἶδεν ἡ μητέρα, ἐξύπνησε τὸν ἄνδρα της, ἔπειτα τὰ παιδιά της καὶ ὅλοι μαζὶ ἤρχισαν νὰ κελαδοῦν.

«Ἠθέλησα νὰ φωτίσω μιὰ γρηὰ μηλολόνθη (ζῆνα) ἀλλ' αὐτὴ ἐκρύφθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα φύλλο σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ με ἰδῇ.

«Εἰς τὰς πέντε ἐπῆγα εἰς μίαν φραγὴν κοντὰ εἰς τὸν δρόμον· ἐκεῖ ἔκαμα ν' ἀνοίξω ἕνα λουλουδάκι. Ἦτο κλειστὸ ὅταν ἐπῆγα, ἀλλὰ μόλις το ἐζέσταινα μερικὰς στιγμὰς ἠνοιξε καὶ ἐχάρηκα πολὺ πού το εἶδα ἔτσι. Εἰς τὴν ἰδίαν φραγὴν ἐφώτισα μίαν ἀράχνην ποὺ ὕφαινε· δὲν πιστεύω κανεὶς νὰ της χαλάσῃ τὸ ὑφάδι της, γιατὶ ἡ κακομοίρα ἔκαμε τόσον κόπον.

«Ἐκεῖ κοντά, ἐπῆγα εἰς μερικὰς σταλαγματιὰς δροσιᾶς ποὺ ἐκρέμαντο ἐπάνω σὲ χόρτα· ἐβοήθησα ἕνα σταφύλι νὰ ὡριμάσῃ καὶ ἐζέσταινα μίαν μυῖαν· ἔκαμα καὶ ἄλλα πράγματα, θὰ σου τὰ 'πῶ αὔριον· τώρα εἶνε ἀργά, πρέπει νὰ σηκωθῇς πλέον.»

— Ὦ! 'πές μου ἀκόμη κάτι τι, ἠρώτησε τὸ κοράσιον. Εἶδες παιδιὰ σήμερα τὸ πρωΐ;

— Βέβαια, εἶδα, εἶπεν ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου, καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶχαν σηκωθῆ πολὺ ἐνωρίς· Ἡ Φανὴ ἔδιδε 'ς ταῖς κόταις των νὰ φάγουν πρὸ τῶν ἑξ. Ὁ Γιαννάκης ἐπήγαινε τὰ κατσίκια τους εἰς τὸ λιβάδι, ἐν ᾧ ὁ πατέρας του ἐθέριζε.

— Ἐλησμόνησα νὰ σου εἰπῶ ὅτι ἐργάζομαι συχνὰ μαζὶ μὲ τὰς ἀδελφάς μου· μονάχη δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω μεγάλη δουλειά. Ὅλαι μαζὶ ὡριμάζομεν τὸ σιτάρι καὶ ὅλα τὰ ὀπωρικὰ ποὺ ἀγαπᾷς τόσον πολύ· ἡμεῖς ἐζεστάναμεν τὴν ῥάχι τῆς γιαγιᾶς τῆς Ἀννίτσας, ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὴν αὐλήν· ἐστεγνώσαμεν ἓν ὑποκάμισον καὶ ἕνα σκοῦφον. Τώρα ποὺ εἶπα πλέον ἀρκετά, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἑτοιμασθῇς νὰ ἐργασθῇς· ἡμεῖς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εὐχαριστούμεθα πολὺ νὰ φωτίζωμεν ὅσους ἐργάζονται, ὄχι ὅμως καὶ τοὺς ὀκνηρούς.

— Ὡραία ἀκτίς, εἶπεν ἡ Ἑλένη, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅλα τὰ καλὰ πράγματα ποὺ μ' ἔμαθες σήμερα. Ἂν ξανάλθῃς αὔριον τέτοια ὥρα, δὲν θὰ μ' εὕρῃς εἰς τὸ κρεββάτι· θὰ μ' εὕρῃς νὰ ἐργάζωμαι.

Ἡ Ἑλένη ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον. Ὅλαι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐμβῆκαν διὰ μιᾶς εἰς τὸ δωμάτιον καὶ το ἐφώτισαν. Ἡ Ἑλένη ἐνεδύθη, ἐπρογευμάτισε, καὶ ἤρχισε τὴν ἡμέραν μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ καλὸν καὶ ἐργατικὸν κοράσιον.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 38.]

Ὁ Λεωνίδας παρευθὺς ἐνόησε τί τρέχει, καθὼς καὶ σεῖς βεβαίως το ἐνοήσατε, μικραί μου καὶ μεγάλαι ἀναγνώστριαι καὶ μικροί μου καὶ μεγάλοι ἀναγνῶσται.

Δηλαδὴ ὁ Μάριος, καθὼς εἶδε τὸν κλέπτην ὅτι ἐσηκώθη ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκετο ἐξηπλωμένος ὅταν ἔπεσε, εὐθὺς χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον κάτω εἰς τὸν δρόμον, καὶ αὐτὸς εἶνε ἡ δευτέρα σκιὰ ἡ ὁποία καταδιώκει τὴν πρώτην, ἡ ὁποία εἶνε ὁ δραπετεύσας κλέπτης.

— Μὰ τὸ ναί! ἀνεφώνησεν ὁ Λεωνίδας, ἀφ' οὗ ἐπήδησεν ὁ Μάριος, διατί τάχα νὰ μὴ 'πηδήσω καὶ ἐγώ;

Καὶ μία καὶ δύο ἀνεβαίνει ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρον καὶ πηδᾷ κάτω εἰς τὸν δρόμον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγει καὶ ἡ πύλη τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἐξέρχονται ὡς ἀστραπὴ ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαιζάνης καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ Λεωνίδας εὐθὺς ὡς ἐπάτησε κατὰ γῆς χωρὶς νὰ κτυπήσῃ πουθενά, ἀνεφώνησεν:

— Ἀπ' ἐδῶ! ἀπ' ἐδῶ! Ὁ Μάριος τον κυνηγεῖ!

Καὶ πάντες ἠκολούθησαν τὸν Λεωνίδαν, ὁ ὁποῖος ἠκολούθει τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος κατεδίωκε τὸν κλέπτην!

Ὁ Μάριος εἶχε γίνῃ ἀφαντος. Παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὁρμῆς του, δὲν ἐνόησεν ὅτι ἀπεμακρύνθη πολὺ ἔξω τῆς πόλεως χωρὶς σύμμαχον ἢ σύντροφον. Ἔξω εἰς τὴν ἐρημίαν ἔτρεχον μόνοι αὐτοὶ οἱ δύο, ὁ κλέπτης καὶ ὁ Μάριος.

ΙΖ'.

Αγωνια του κλεπτου

Ἐν τούτοις ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἐνόμισε καλὸν νὰ δώσῃ εἴδησιν πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῆς φυλακῆς, ὅτι ἐδραπέτευσεν ὁ κλέπτης.

Ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς ἐθαύμασε τὴν τόλμην τοῦ κλέπτου καὶ ἠπόρησε πῶς κατόρθωσε νὰ δραπετεύσῃ.

Ἰδοὺ τι εἶχε συμβῆ.

Ὁ κλέπτης ὅτε συνελήφθη ἠρνεῖτο τὴν πρᾶξίν του καὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶνε κλέπτης καὶ ὅτι ἀδίκως τον κατηγοροῦν. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε τακτικὸν διαβατήριον καὶ ὅλα τὰ ἔγγραφά του ἦσαν ἐν τάξει, ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς παρήγγειλε νὰ τον μεταχειρισθοῦν μὲ καλὸν τρόπον. Δὲν του ἐπῆραν ὅ,τι εἶχεν εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ ἀντὶ νὰ τον κλείσουν εἰς τὴν κοινὴν φυλακήν, ἔδωκαν εἰς αὐτὸν δωμάτιον χωριστὸν μὲ κλίνην καθαρὰν καὶ ἀναπαυτικήν.

Εἰς τὸ θυλάκιόν του εἶχεν ὁ κλέπτης μαχαίριον μὲ πολλὰς λεπίδας, μὲ ῥινίον καὶ μὲ ψαλίδιον.

Ὅταν λοιπὸν ἐνύκτωσε καὶ δὲν ἠκούετο πλέον κρότος πουθενά, ὁ κὺρ κλέπτης εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Τώρα δὰ ὅλοι το ἔστρωσαν 'ς τὸν ὕπνο! Ἂς ἀρχίσωμεν λοιπὸν τὴν ἐργασίαν μας.

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ κατώρθωσε μετὰ πολλὰ νὰ κόψῃ μὲ τὸ ῥινίον μίαν τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου.

Ἔπειτα μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν ἔλαβε τὴν κιγκλίδα καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου τὴν ἐλύγισε, καὶ ἔκαμε τόπον ὥστε νὰ χωρῇ τὸ σῶμα του νὰ περάσῃ, ὄχι βέβαια μετὰ πολλῆς εὐκολίας, ἀλλὰ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ πολλῆς ὑπομονῆς.

Ἦλθεν ἔπειτα εἰς τὴν κλίνην, ἔσυρε τὰς σινδόνας καὶ τας ἔκοψε διὰ τοῦ ψαλιδίου εἰς μικρὰς λωρίδας, συνήνωσε καὶ ἔδεσε δυνατὰ τὰς ἄκρας τῶν λωρίδων καὶ ἔκαμε σχοινίον στερεώτατον. Τὴν μίαν ἄκραν τοῦ προχείρου τούτου σχοινίου ἔδεσε στερεὰ εἰς μίαν τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου, τὴν ἄλλην ἄκραν την ἔρριψεν ἔξω, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ παραθάρου, ἐπέρασεν ἔξω τὸ σῶμά του διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων μετὰ πολλοῦ κόπου, ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὸ σχοινίον ἐκρέμασεν ἔξω τοὺς πόδας του καὶ ἥσυχα ἡσυχα κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς.

Ἡ αὐλὴ τῆς φυλακῆς ἦτο πολὺ μεγάλη.

Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος! Μήπως ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἐκείνης ἦτο ἐλεύθερος; Καὶ πάλιν ἦτο φυλακισμένος καὶ καλὰ φυλακισμένος· διότι τὰ τείχη τῆς αὐλῆς ἦσαν πολὺ ὑψηλά, καὶ παλαιὰ καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Ὁ κλέπτης τα εἶχε παρατηρήσῃ τὴν ἡμέραν, διότι εἶχε τὸν σκοπόν του.

Εὐθὺς λοιπὸν καθὼς ἐπάτησε κατὰ γῆς καὶ παρήτησε τὸ σχοινίον, ἠθέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ τείχους, ἀλλ' αἴφνης ἤκουσε βαρὺ βάδισμα καὶ κλαγγὴν ὅπλων καὶ ἐφρικίασε.

Ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος του ὁ σκοπὸς ὁ φυλάττων ἐν τῇ αὐλῇ.

— Τώρα θὰ με ἀνακαλύψῃ ὁ σκοπός! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κλέπτης.

Καὶ ποῦ νὰ κρυφθῇ!

Μήπως ὑπῆρχε καμμία γωνία εἰς τὸ τεῖχος ὥστε νὰ ζαρώσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τοῦ σκοποῦ!

Καὶ ὁ σκοπὸς ὁλονὲν ἐπλησίαζε.

Τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ δραπέτης: Νὰ σταθῇ νὰ τον συλλάβουν; Νὰ τρέξῃ; Καὶ αὐτὸς δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του λοιπὸν ἐξαπλώνεται κατὰ γῆς ἐπίστομα.

Καὶ ἂν μὲν ὁ σκοπὸς περάσῃ καὶ δὲν κυττάξῃ κατὰ γῆς, καλά την ἔχει ὁ φίλος μας, θὰ σωθῇ. Ἂν ὅμως καὶ κυττάξῃ; τότε, ὦ τότε δυστυχία του! κακά την ἔχει!

Ὁ σκοπὸς ἐπλησίασεν, ἐπέρασε χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τίποτε καὶ ἀπεμακρύνθη.

Μετ' ὀλίγον δὲν ἠκούετο πλέον ὁ κρότος τῶν βημάτων του.

Ὁ φίλος μας, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἐκτύπα καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πῶς, ἐσηκώθη σιγὰ σιγά, καὶ μὲ ἓν πήδημα εὑρέθη πλησίον τοῦ τοίχου, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναρριχᾶται δηλαδὴ νὰ σκαρβαλώνῃ.

Ὁ τοῖχος ἦτο παλαιός, πολλαὶ πέτραι εἶχον πέσῃ καὶ ἔμενον χάσματα, ἄλλαι πέτραι δὲν ἦσαν εἰς τὸν τόπον των καλὰ στερεωμέναι καὶ ἐξεῖχον. Ὥστε ὁ δραπέτης κρατούμενος ἀπὸ τὰς πέτρας, καὶ πατῶν εἰς τὰ χάσματα, ἀνέβαινε μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ κινδύνου. Ἀλλ' ἐσυλλογίζετο κίνδυνον!

Αἴφνης μία πέτρα ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν τοῖχον καὶ ἐκύλισε κάτω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔγινε κομμάτια. Ὁ δραπέτης ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του καὶ ἔμεινε κρεμάμενος. Εὐκόλως φαντάζεσθε τὴν ἀγωνίαν του.

Ὁ σκοπὸς ἀκούσας τὸν κρότον, ἐπέστρεψε τεταραγμένος νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Ἦλθε λοιπὸν καὶ ὅταν εἶδε τὰ κομμάτια τῆς πέτρας, τὰ ἀπώθησε μὲ τὸν πόδα του καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἀ τὴν ὀργὴν γιὰ παλιοτοιχοι, σαρκάβαλα! κομμιὰ μέρα θὰ σωριασθῆτε, νὰ πλακώσετε καὶ κανένα ἄνθρωπον!

Ἔπειτα ἐπανέλαβε πάλιν τὸν περίπατόν του καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τότε ὁ δραπέτης ἐπανέλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἐργασίαν του, καὶ μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους κατώρθωσε τέλος πάντων καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ τοίχου, καὶ τότε, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὸν παρετήρησαν ὁ Μάριος καὶ ὁ Μοντανῆς.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐμάθομεν τί εἶχε συμβῆ ἐντὸς τῆς φυλακῆς, καὶ πῶς ὁ κλέπτης ἐδραπέτευσε. Τώρα ἂς ἴδωμεν τί ἀπέγινε.

ΙΖ'.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς καθὼς ἔλαβεν εἴδησιν τοῦ πράγματος, ἐμήνυσεν εἰς τὴν χωροφυλακὴν καὶ πάντες ἐξεκίνησαν εἰς καταδίωξιν τοῦ δραπέτου.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἦτο ἄρα γε;

Βεβαίως θὰ ἦτο πολὺ μακράν, διότι ὁ Δουμποδάνος, ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαιζάνης ἀφ' οὗ ἔτρεξαν πολλὴν ὥραν, ἀπήντησαν τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος ἐν κάθητο ἐπὶ σωροῦ πετρῶν κατάκοπος καὶ μανιώδης διότι του ἐξέφυγεν ὁ κλέπτης.

Ὁ Μάριός τον εἶχε καταδιώξῃ πολὺ μακράν, καὶ τότε μόνον ἐστάθη, ἀφ' οὗ ἀπέκαμε καὶ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ τρέξῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἶχε πλέον γείνῃ ἡμέρα. Οἱ τέσσαρες φίλοι μας, καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου ἐνόμισαν ὅτι ἔπρεπε πλέον νὰ ἀφήσωσι τὴν χωροφυλακὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καταδίωξιν, καὶ αὐτοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὅλη ἡ πόλις ἦτο ἀνάστατος ἕνεκα τοῦ συμβάντος τούτου, καὶ ἄλλην ὁμιλίαν δὲν εἶχον οἱ ἄνθρωποι, παρὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ κλέπτου, καὶ ἕκαστος ἔλεγε τὴν γνώμην του καὶ τὰ σχέδιόν του πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ σύλληψιν τοῦ κλέπτου.

Ἐτηλεγράφησαν εὐθὺς εἰς πάντας τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς καὶ τὰ περίξ χωρία καὶ τὰς πόλεις, ὅτι κλέπτης ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ ἂν τύχῃ καὶ παρουσιασθῇ νὰ τον συλλάβουν. Περιττὸν νὰ σας εἴπω ὅτι ἐτηλεγράφησαν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέπτου, διότι πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τον γνωρίσουν;

Οἱ χωροφύλακες λοιπὸν κατεγίνοντο ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν κλέπτην, οἱ δὲ πολῖται μετὰ πολλῆς περιεργείας ἀνέμενον εἰδήσεις, καὶ δὲν εἶχον τὸν νοῦν των εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἀλλὰ εἰς τὸν κλέπτην.

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ

Ἐν τούτοις ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος, ὁ Σαιζάνης ἐδίαζον τὸν Μάριον νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ ταξείδιόν των.

— Τί μας μέλει διὰ τὸν κλέπτην; Ἔλα, Μάριε, νὰ πηγαίνωμεν, μὴ χάνωμεν τὴν ὥραν μας.

Ἀλλ' ὁ Μάριος, ἂν καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του, «μίαν ὥραν ἀρχήτερα,» ἀλλ' ὅμως ἠσθάνετο μίαν φωνὴν ἐντός του, ἡ ὁποία του ἔλεγε: «Μὴ φύγῃς ἀκόμη, μεῖνε».

Ὑπακούων λοιπὸν εἰς τὴν ἐνδόμυχον ταύτην φωνὴν ὁ Μάριος ἔλεγε πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους του:

— Ἂς περιμείνωμεν ἀκόμη ὀλιγάκι, καὶ φεύγομεν καθὼς τον εὕρουν.

Τέλος ἐσήμανεν ἡ μεσημβρία, καὶ οὐδεμία εἴδησις ἦλθε περὶ τοῦ κλέπτου.

— Ἔ! ἀκόμη θὰ περιμένωμεν; εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Ἂς εἶνε πλέον πρὸς χάριν σας, εἶπεν ὁ Μάριος, ἂς ξεκινήσωμεν καὶ γρήγορα, ἐμπρός!

Ἀλλὰ δυστυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε κλητὴρ ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ ἀστυνόμου καὶ εἶπε:

— Ποῦ εἶνε ἐδῶ κάποιος κύριος Μάριος Καπάνης;

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπεν ὁ Μάριος, τί ἀγαπᾷς;

— Κοπιάστε 's τὴν ἀστυνομία, σᾶς θέλει ὁ κύριος ἀστυνόμος.

— Σ' ἀρέσει τώρα; εἶπεν ὁ Μοντανῆς πρὸς τὸν Μάριον. Καλὰ ξεμπερδεύματα.

Ὁ Μάριος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλ' ἠκολούθησε τὸν κλητῆρα.

Καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαιζάνης ἠκολούθησαν καὶ αὐτοὶ τὸν φίλον των εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου.

Ὁ ἀστυνόμος ἐκάθητο μετὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς καὶ εἶπεν εἰς τὸν Μάριον νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ κλέπτου.

Ἀφ' οὗ ὁ Μάριος διηγήθη καταλεπτῶς ὅσα εἶχεν ἴδῃ, τότε ὁ ἀστυνόμος παρεκάλεσε τοὺς τέσσαρας φίλους νὰ ἀναβάλωσι τὸ ταξείδιόν των καὶ νὰ μείνωσιν ἕως νὰ εὑρεθῇ ὁ κλέπτης.

— Καλὸς εἶσαι τώρα; εἶπόν πρὸς τὸν Μάριον οἱ συνοδοιπόροι του. Κάθου καὶ περίμενε. Καλὸ ξημέρωμα.

Ἠναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ μείνωσι θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΔΕΝΕ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΤΟΥ (Σελ. 59)

Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν οἱ χωροφύλακες ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἄπρακτοι. Ὑπῆρχον ὅμως ἀποδείξεις πολλαὶ ὅτι ὁ κλέπτης δὲν ἀπεμακρύνθη πολὺ ἔξω τῆς πόλεως, ἀλλὰ θὰ ἐκρύπτετο εἰς τὰ περίξ. Ὅθεν ἔλαβον τὰ μέτρα των διὰ νὰ μὴ τοῦ ἐκφύγῃ.

Πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἔξω τῆς πόλεως ὑπῆρχον λατομεῖα μαρμάρου, ὅπου εἰργάζοντο πολλοὶ ἐργάται κόπτοντες μάρμαρα. Λοιπὸν δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι τὴν νύκτα ἐκεῖ θὰ κατέφευγεν ὁ κλέπτης νὰ κρυφθῇ.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ γίνῃ γενικὴ περιπολία καὶ ἔρευνα ἐντὸς τῶν λατομείων.

Τὴν ὡρισμένην ὥραν οἱ χωροφύλακες, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ πολιτῶν καὶ ὑπὸ τῶν τεσσάρων φίλων μας, ἐξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναζητῶσι τὸν κλέπτην.

Καὶ κατὰ τὴν νυκτερινὴν ταύτην ἐκδρομὴν πρωταγωνιστὴς ἦτο ὁ Μάριος Καπάνης, διότι αὐτὸς καὶ μόνος ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας.

Ἔδειξε λοιπὸν εἰς τοὺς χωροφύλακας τὸ μέρος ὅπου εἶδε τὴν τελευταίαν φορὰν τὸν κλέπτην καὶ ἔπειτά τον ἔχασε.

Ἀπ' ἐκεῖ ἐφαίνοντο διάφορα λατομεῖα. Ὁ Μάριος ἐστάθη ὀλίγην ὥραν καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐσκέπτετο. Ἔπειτα ἔδειξε τὸ λατομεῖον τὸ ὁποῖον ἦτο ἀριστερὰ καὶ εἶπε.

— Εἰς αὐτὸ ἐκεῖ θὰ εἶνε κρυμμένος.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ μοίραρχος τῆς χωροφυλακῆς. Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης νὰ ψάξωμεν εἰς τὸ ἄλλο λατομεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε δεξιά. Διότι ἐκεῖνό που λέγεις σὺ εἶνε ἔρημον, καὶ δὲν κόπτουν πλέον μάρμαρα. Ὥστε αὐτοῦ θὰ ἐπροτίμησε νὰ κρυφθῇ, ὅπου δὲν εἶνε φόβος νὰ ἔλθουν ἐργάται νὰ τον ἰδοῦν καὶ νὰ τον ἀνακαλύψουν.

— Τὸ ἐναντίον, κύριε μοίραρχε εἶπεν ὁ Μάριος. Αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος πονηρὸς καὶ τετραπερασμένος καὶ θὰ εἶπε μὲ τὸν νοῦν του, ἂς κρυφθῶ εἰς τὸ λατομεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζονται, διότι οἱ χωροφύλακες θὰ νομίσουν ὅτι εἶμαι κρυμμένος εἰς τὸ ἔρημον λατομεῖον, καὶ ἐκεῖ θὰ τρέξουν νὰ με ζητοῦν. Λοιπόν, κύριε μοίραρχε, ἀριστερὰ ἐμπρός!

Ἐπείσθη ὁ μοίραρχος εἰς τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ Μαρίου, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς χωροφύλακας νὰ στραφῶσι πρὸς τὰ ἀριστερά, καὶ νὰ ἀνάψωσι τὰς δᾴδας τὰς ὁποίας ἐκράτουν.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔφθασαν εἰς τὸ λατομεῖον οἱ φίλοι μας Μάριος, Μοντανῆς, Σαιζάνης καὶ Δουμποδάνος, οἱ χωροφύλακες καὶ ὅσοι πολῖται ἠκολούθησαν κινούμενοι ὑπὸ περιεργείας.

Τὸ λατομεῖον τοῦτο ἦτο σκοτεινὸν καὶ εἶχεν ὄψιν πένθιμον· αἱ δᾴδες ἐκάπνιζον φοβερὰ καὶ ἔκαμνον σκιὰς μεγάλας καὶ μαύρας, αἱ ὁποῖαι ἐκινοῦντο εἰς τοὺς ὑψηλοὺς θόλους καὶ τοὺς τρχχεῖς δρόμους οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐσκαμμένοι ἐντὸς τοῦ βράχου.

Κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν λατομείων ἐτέθησαν σκοποὶ νὰ φυλάττωσι τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦτο δυνατὸν νὰ διαφύγῃ ὁ κλέπτης, ἐὰν ἦτο ἐκεῖ κρυμμένος.

Τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα εἰσεχώρησεν εἰς τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον, καὶ ἐβάδιζε μετὰ προσοχῆς καὶ ἀργὰ ἀργά. Πρὶν πατήσουν τὸν πόδα των ἔσκυπτον καὶ ἐκύτταζον καλὰ καλά, διότι παντοῦ ἦσαν πέτραι μεγάλαι, λάκκοι βαθύτατοι, χανδάκια τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ τα πηδήσουν, καὶ μὴ ἐρωτᾶτε τί ὑπέφερον.

Ἐκράτουν πάντες τὴν ἀναπνοήν των, καὶ κανεὶς δὲν ὡμίλει. Μόνον ὁ κρότος τῶν βημάτων των ἠκούετο καὶ ὁ κρότος αὐτὸς ἦτο ὑπόκωφος καὶ μυστηριώδης· Ἡ σιωπὴ ἐκείνη εἶχέ τι τὸ τρομακτικόν.

Τινὲς μάλιστα ἐκ τῶν πολιτῶν, ἄνθρωποι ἀγράμματοι, ᾐσθάνοντο φόβον πολύν, καὶ ἀπὸ ἐντροπὴν ἔκαμνον τάχα ὅτι δὲν ἐφοβοῦντο, ἀλλὰ αὐτοὶ εἴξευρον πῶς ἐκτύπα ἡ καρδία των.

Οἱ δὲ τέσσαρες φίλοι μας δὲν ᾐσθάνοντο τὸν παραμικρὸν φόβον, διότι ἦσαν παιδία τοῦ σχολείου. Ἴσα ἴσα αὐτὸ τὸ καλὸν ἔχουν ὅσοι μανθάνουν γράμματα, νὰ μὴ φοβοῦνται οὔτε εἰς τὸ σκότος οὔτε εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

Καὶ ἔπειτα τί εἶχον νὰ φοβηθοῦν; τὸν κλέπτην; Ἀλλὰ μήπως δὲν ἦσαν ἀρκετοὶ τόσοι ἄνθρωποι νὰ συλλάβουν ἕνα κλέπτην; Ἄ! ἂν ἦσαν μόνοι των, τότε μάλιστα θὰ εἶχον δίκαιον.

Τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἐκδρομὴν τὴν ἐθεώρουν ὡς διασκέδασιν καὶ ὡς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος. Διὰ τοῦτο παρηκολούθουν μετὰ χαρᾶς τὸν μοίραρχον, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε πρῶτος, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος.

Ἐν ᾧ εὑρίσκοντο εἰς στενὸν δρομίσκον, καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἦσαν δύο μεγάλα χανδάκια, αἴφνης ὁ Μάριος ἐστάθη.

— Τί ἔχεις; ἐψιθύρισεν εἰς τὸ ὠτίον του ὁ Μοντανῆς. Εἶδες τίποτε;

Ὁ Μάριος δὲν ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ εἶχε τὸ βλέμμα του προσηλωμένον πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος.

— Ἔλα, ἀγαπητέ μου Μάριε, ἐπανέλαβεν ὁ Μοντανῆς, δὲν εἶνε τίποτε, ἔτσι σοῦ ἐφάνη.

Ὁ Μάριος διὰ νὰ μὴ φανῇ εἰς τὸν ἀγαπητόν του φίλον ὅτι ὀνειρεύεται ἔξυπνος, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν.

Ἐν τούτοις ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἐκύτταζε πλέον γύρω του μὲ τόσην προσοχὴν ὅπως πρωτήτερα. Ἀλλὰ ἐβάδιζε μὲ ἀδιαφορίαν. Βέβαια κάπου ἀλλοῦ εἶχε τὸν νοῦν του ὁ Μάριος, ἀλλ' ὁ Μοντανῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὴν χεῖρά του ὡς μικρὸν παιδίον.

Τέλος ἐπεσκέφθησαν καὶ ἐξήτασαν ἓν πρὸς ἓν πάντα τὰ μέρη τοῦ λατομείου, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτε. Ἐδόθη λοιπὸν διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψωσι καὶ νὰ ἐξέλθωσι διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ὁποίας εἶχον εἰσέλθῃ.

Ὅταν ἐξήρχοντο, ἐπέρασαν πάλιν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐκ τοῦ στενοῦ δρομίσκου ὅπου εἶχε σταθῇ ὁ Μάριος.

Ὁ Μοντανῆς ἀνάμεσα εἰς τὸ καπνισμένον φῶς τῶν δᾴδων ἔβλεπε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μαρίου οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον ὑπερβολικά, ὡς νὰ ἤθελεν ὁ Μάριος νὰ δώσῃ εἰς τὸ βλέμμα του τόσην δύναμιν, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ διατρυπήσῃ τὸ πυκνὸν σκότος.

Τὴν στιγμὴν λοιπὸν τὴν ἐποίαν ἔφθασαν εἰς τὸν στενὸν δρομίσκον, αἴφνης ὁ Μάριος ἀφίνει τὴν χεῖρα τοῦ Μοντανῆ μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ὁ Μοντανῆς δὲν ἐπρόφασε κἂν νὰ τὸν κρατήσῃ.

Μὲ ἓν πήδημα ὁ Μάριος εὑρέθη μακρὰν τοῦ Μοντανῆ καὶ ἐχάθη ἐντὸς τοῦ βαθυτάτου σκότους.

— Μάριε! Μάριε! ἀνεφώνησεν ὁ Γεώργιος Μοντανῆς.

Ὅλη ἡ συνοδεία καθὼς ἤκουσε τὴν κραυγὴν τοῦ Μοντανῆ εὐθὺς ἐστάθη.

Ὁ μοίραρχος εὐθὺς ἔτρεξε πρὸς τὸν Μοντανῆν καὶ τὸν ἠρώτησε ζωηρῶς:

— Τί τρέχει;

— Ὁ Μάριος ἐπήδησεν ἐδῶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ χανδάκι, καὶ ἔγινεν ἄφαντος, εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Μήπως εἶδε κανένα;

— Δὲν εἶξεύρω, κύριε μοίραρχε. Ἴσως του ἐφάνη ὅτι εἶδε τὸν κλέπτην του. Ἔφυγεν ἀπὸ κοντά μου χωρὶς κἂν νὰ μοῦ εἴπῃ τίποτε.

— Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὐδὲ μίαν στιγμήν, εἶπεν ὁ μοίραρχος. Ἂς ἀκολουθήσωμεν τὰ ἴχνη του!

Καὶ πάντες ἐπήδησαν εἰς τὸ χανδάκιον. Τὸ φῶς τῶν δᾴδων μόλις ἐφώτιζε τὸ στενὸν ἐκεῖνο μέρος.

Ἐν τούτοις ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης ἔτρεξαν πλησίον τοῦ Μοντανῆ, καὶ οἱ τρεῖς των ἀνεζήτουν, παρετήρουν, ἠρωτῶντο μετὰ πολλῆς ἀγωνίας.

Αἴφνης κραυγὴ μεγάλη ἔσεισε τὸν ἀέρα καὶ φωνὴ γνωστὴ ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τῶν τριῶν μαθητῶν.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐζήτει βοήθειαν.

Οἱ πάντες ἐστάθησαν καὶ ἔστησαν τὰ ὦτά των, διὰ νὰ μαντεύσωσι πόθεν προήρχετο ἡ φωνὴ καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῶσι.

Τέλος νέα κραυγὴ καὶ νέα πρόσκλησις ἠκούσθησαν καθαρώτερα. Ἐνόησαν τί ἔλεγεν ἡ φωνή, ἡ ὁποία ἦτο τοῦ Μαρίου καὶ ἔλεγε:

— Βοήθειαν, Δουμποδάνε, Μοντανῆ, Σαϊζάνη, τρέξατε!

Οἱ τρεῖς καλοὶ φίλοι ὑπακούοντες εἰς τὴν φιλίαν των καὶ εἰς τὴν γενναιότητά των, ὥρμησαν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ἡ φωνή.

Αἱ δᾴδές των δὲν ἔφεγγον καλά. Ὁ Σαϊζάνης παρεπάτησε καὶ ἔπεσε κάτω, συμπαρέσυρε δὲ καὶ τὸν Μοντανῆν. Ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν ἐκτύπησαν πολὺ καὶ ἐξηκολούθησαν πάλιν τὸν δρόμον των.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὸ ποθούμενον μέρος, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθυτάτου σκότους ἤκουσαν θόρυβον, ὡς νὰ ἐπάλαιον δύο ἄνθρωποι.

Ἤπλωσαν τὰς χεῖράς των καὶ ψηλαφητὰ ἐπροχώρησαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασαν καὶ οἱ ἄλλοι κρατοῦντες τὰς δᾴδάς των καὶ ἔγινεν ὀλίγον φῶς.

Καταντικρύ των ἦτο μέγας βράχος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴν ὀροφὴν τοῦ λατομείου. Ὄπισθεν δὲ τοῦ βράχου ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Δουμποδάνου, ὁ ὁποῖος ἔλεγε μὲ ὅλην του τὴν ἡσυχίαν:

— Μὴ φοβᾶσαι καθόλου, Μαριέ μου, καὶ ἐγὼ σοῦ τον κρατῶ περίφημα.

Προχωροῦν ὀπίσω τοῦ βράχου καὶ τί βλέπουν; Βλέπουν τὴν ἑξῆς εἰκόνα: Ὁ Δουμποδάνος εἶχε τὸ δεξιόν του γόνυ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ κακούργου, καὶ τὸν ἐκράτει καλά, ὁ δὲ Μάριος ἔδενε τὰς χεῖράς του ὀπισθάγκωνα μὲ τὸ μαντήλιόν του.

— Νά τον! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος.

— Νά τον! ἀνεφώνησε καὶ ὅλη ἡ συνοδεία.

— Νά τον! νά τον! ἀνταπεκρίθη καὶ ἡ ἠχὼ τῶν θόλων τοῦ λατομείου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ 42.]

Ὑπεδέχθη τὸν ἀδελφόν της μὲ προσήγορον μειδίαμα.

Ὁ Πὶν-Χὸ δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸν εἰωθότα καὶ μεγαλοπρεπῆ θάλαμον τῆς αὐτοκρατείρας. Ἔμεινε μὲ σέβας σκυμμένος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐν ᾧ ὁ Κιὲν-Λὸγκ ἐπῆγε καὶ ἐφίλησε τὸ χεράκι τῆς ἀδελφῆς του.

— Ὡραία καὶ πολυαγάπητος Μεγαλειότης, εἶπεν ὁ Μανδαρῖνος, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ δυνατὸς εἰς τοὺς λόγους του πρὸ ἡσαν γεμάτοι ἐπίθετα, ἂν αἰσθάνεσθε ὅτι εἰς τὰς φλέβας σας ῥέει αἷμα ζωηρὸν καὶ γενναῖον, σκεφθῆτε ὅτι τὸ ἴδιον αἷμα ῥέει καὶ εἰς τὰς ἰδικάς μου· θέλετε λοιπὸν νὰ χυθῇ ἀνωφελῶς διὰ μίαν ἰδιοτροπίαν τοῦ σεβαστοῦ σας συζύγου, μ' ἕνα λόγον, θέλετε ὁ ἀδελφός σας νὰ σχίσῃ τὴν κοιλιά του;

— Κάθε ἄλλο θέλω παρὰ αὐτό, εἶπεν ὁ Μάο-Λίγκ μισοσηκωθεῖσα ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν της. Ἀλλὰ διατί θὰ το κάμῃς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; μήπως ἔκαμες καμμίαν συνωμοσίαν ἐναντίον τοῦ Ταϊκούν;

— Διόλου! ἀπήντησεν ὁ Κιὲν-Λόγκ. Ἀλλὰ θὰ ξεύρετε, βέβαια, αὐτοκράτειρα, τί μου εἶπεν ὁ σεβαστὸς αὐτοκράτωρ, ὅτι θὰ μ' ἀνακαλέσῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, θὰ με ῥίψῃ ἀπὸ ὑπουργόν, ἂν ἀποθάνῃ ἡ πλουμιστὴ κότα.

— Τὸ ξεύρω, καὶ ἀπέθανε, καϊμένε Κιὲν-Λόγκ· ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης κλαίει ἀπὸ τὸ πρωὶ ποὺ σε πιάνει λύπη νὰ τον βλέπῃς, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμπορῶ νὰ τον μιμηθῶ κατέφυγα εἰς αὐτὸ τὸ περίπτερον, μὴ τολμῶσα νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρός του...

— Τὴν ἀνεστήσαμεν τὴν πλουμιστὴν κόταν, διότι δὲν εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλὰ εἶχε πέσει εἰς λήθαργον, εἶπεν ὁ Πὶν-Χὸ προχωρήσας καὶ χαιρετίσας βαθέως τὴν αὐτοκράτειραν.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ξένος; ἠρώτησεν ἡ Μάο-Λίγκ σηκωθεῖσα καταθυμωμένη, ποῖος τῷ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ μέσα;

— Μὴ τρομάζετε, εὐγενής μου ἀδελφή, εἶπεν ὁ Μανδαρῖνος· ὁ λαμπρὸς αὐτὸς νέος εἶνε ὁ Πὶν-Χό, ὁ σωτήρ μου· αὐτὸς γνωρίζει τὸ ἰατρικὸν ποὺ ἰατρεύει τὰς κότας καὶ τας κάμνει νὰ γεννῶνται χωρὶς αὐγά.

— Τί λέγετε; εἶπεν ὁ Πὶν-Χὸ μὲ ἔκπληξιν.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν! Ἀπόψε χωρὶς αὐγὰ χωρὶς τίποτα δὲν ἐγεννήθηκαν μὲ ἕνα τρόπον, ποὺ τον ξεύρεις μόνον σύ, πενῆντα κόται μοναδικαὶ μέσα εἰς τὸ ὑπουργεῖον;

Ὁ Πὶν-Χὸ μὴ θέλων νὰ χάσῃ τὸν καιρόν του εἰς ἀνωφελεῖς ἐξηγήσεις, ἐμειδίασε μόνον.

Ἡ Μάο-Λίγγ ἐνόησεν ἀμυδρῶς πως ὅτι ὁ Πὶν-Χὸ ἔμελλε νὰ κόψῃ πλέον τὰ δάκρυα τοῦ συζύγου της, ἔπαυσε λοιπὸν τὸν θυμόν της, καὶ εἶπε μὲ χάριν ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ τον παρουσιάσῃ εἰς τὸν Ταϊκούν.

Ὁ Κιὲν-Λόγκ παρηκολούθει τὴν ἀδελφήν του τρίβων ἥσυχα τὴν κοιλίαν του καὶ κατευχαριστημένος βέβαια διότι τὴν ἄφηνεν ἀπείρακτην.

Γ'.

Τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα ἀφ' οὗ ἐπέρασαν ἀπὸ ἕνα κῆπον, δύο τρεῖς κλίμακας καὶ διαδρόμους, ὅλα ὡραῖα, πολύτιμα, αὐτοκρατορικά, ἔφθασαν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ὁ Ταϊκοὺν βυθισμένος εἰς τὴν λύπην ἔβλεπε τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς ἀγαπητῆς του κότας ἐξηπλωμένης εἰς τοὺς πόδας του.

Τόση ἦτο ἡ ἀπελπισία τοῦ αὐτοκράτορος ὥστε δὲν ἐνόησε τὸν ἐρχομὸν τῆς συζύγου του· ἡ Μάο-Λίγκ ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ τὴν χαριτωμένην χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὅπως τον ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τὴν νάρκην του.

— Ἀγαπητὲ αὐθέντα μου Μάο-Λίγγ, μὴ λυπεῖσθε περισσότερον· σᾶς φέρω ἕνα περίφημον ὀρνιθοϊατρόν, ἕνα Κινέζον, ὀνομαζόμενον Πὶν-Χό, ὁ ὁποῖος βεβαιοῖ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ξαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν πλουμιστὴν κόταν ποὺ θρηνοῦμεν.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἔκαμε ὅτι ἐσκούπιζε ἓν δάκρυ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὁ Ταϊκοὺν ὕψωσε τὴν κεφαλήν του παρατηρῶν τὴν σύζυγόν του ἐκπεπληγμένος.

— Τί μου λέγεις; Νὰ πιστεύσω τ' αὐτιά μου; Νὰ ξαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν προσφιλῆ μου κόταν, ποὺ 'πέθανε; ἐψέλλισε δεικνύων μὲ τὸν δάκτυλον τὸ τανυσμένον σῶμα τῆς πλουμιστῆς.

— Ποὺ δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ εἶνε εἰς λήθαργο

ναί, εἰς λήθαργον, προσέθηκεν ὁ Πὶν-Χὸ μὲ ἀταραξίαν, σηκώσας ἕνα πόδα τῆς κότας.

Ὁ Κιὲν-Λόγκ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνόει πῶς ἡ κότα εὑρίσκετο νεκρὰ εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ταϊκοὺν καὶ ἀναστημένη εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐσκόπευε νὰ ἀποτείνῃ εἰς τὸν Πὶν-Χὸ ἐρώτησιν, ἡ ὁποία θὰ κατέστρεφεν ὅλα τὰ σχέδιά των· ἀλλ' ὁ νέος ἐμάντευσε τὸν σκοπὸν τοῦ Μανδαρίνου καὶ τῷ ἔξεσφενδόνισε φλογερὸν βλέμμα, θέσας τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸ στόμα του.

Ὁ Κιὲν-Λόγκ συνειθισμένος νὰ ἐνεργῇ χωρὶς νὰ ἐννοῇ, δὲν εἶπε λέξιν.

Ὁ Ταϊκοὺν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχεν ἐξετάσει τὸν Πὶν-Χό. Ἡ εὔμορφη καὶ ἔξυπνος φυσιογνωμία τοῦ Κινέζου ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸν νοῦν του κάθε ἰδέαν ἀγυρτείας.

— Ἂν μου σώσῃς τὴν ἀγαπητήν μου κότα, τῷ εἶπε παρατηρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν Πὶν-Χό, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου, θὰ κάμω ὅ,τι μὲ προστάξῃς. Σοῦ δίδω τὸν αὐτοκρατορικόν μου λόγον.

«ΕΙΜΠΟΡΩ ΜΑΛΙΣΤΑ ΝΑ ΘΕΣΩ ΚΑΙ ΦΡΟΥΡΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ»

Ὁ Πὶν-Χὸ ἔκυψεν ὅπως κρύψῃ τὴν χαράν του. (Πῶς νὰ μὴ χαρῇ ὁ κακομοίρης! τέτοιο κελεποῦρι δὲν βρίσκεται κάθε ἡμέρα!)

— Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος μὲ τὴν ἀσθενῆ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἶπεν ὁ Κινέζος· ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τοῦτο ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;

— Διόλου, εἰμπορῶ μάλιστα νὰ θέσω καὶ φρουροὺς εἰς τὰς θύρας διὰ νὰ μὴ ταράξῃ κανεὶς τὴν μοναξίαν σου.

— Κάμετε ὅπως θελήσητε, Μεγαλειότατε.

— Ἂν ὁ ξένος τὸν ὁποῖόν μου ἔφερες ἰατρεύσῃ τὴν ἀγαπημένην μου κότα, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας εἰς τὴν σύζυγόν του λαβὼν τὴν χεῖρά της, θά σου δώσω, ὡραία Μάο-Λίγκ, κάτι ἀδάμαντας οἱ ὁποῖοι φθάνουν εἰς τὴν λάμψιν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

— Τὸ δῶρον αὐτὸ θὰ μου προξενήσῃ μεγάλην χαράν, Μεγαλειότατε, ὄχι ὅμως τόσην ὅσην ἡ ἰδέα ὅτι εἰμπόρεσα νὰ παρηγορήσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, εἶπε τρυφερῶς ἡ Μάο-Λίγκ.

Ὁ Κιὲν-Λόγκ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ σεβαστός του κύριος δὲν κατεδέχθη ν' ἀποτείνῃ τὸν λόγον παρηκολούθησεν ἀπὸ μακρὰν τοὺς δύο συζύγους, οἵτινες ἐξήρχοντο τῆς αἰθούσης καὶ ἐψιθύρισε:

— Αὐτὸς ὁ Πὶν-Χὸ εἶνε πολὺ ἀλλοιότικος ἄνθρωπος, μήπως εἶνε ἀπεσταλμένος τοῦ διαβόλου;

ΙΑ'.

Μείνας μόνος μὲ τὴν νεκρὰν κότα ὁ Πὶν-Χὸ ἐβεβαιώθη ὅτι κανεὶς δὲν περιεφέρετο εἰς τὴν αὐλὴν τῆς τιμῆς, ἡ ὁποία ἦτο ἀντικρύ· κρύψας τότε κάτω ἀπὸ τὸν μανδύαν του τὸ πτῶμα τῆς πλουμιστῆς μετέβη εἰς τὸ μουλάρι ὅπου μέσα ἀπὸ τὰ καλάθια ἦσαν αἱ συμπατριώτισαί του, ἔβγαλε τὴν πλουμιστὴν ἀπὸ τὸ καλάθι, τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν της τὸ σῶμα τῆς εὐνοουμένης τοῦ Ταϊκούν.

Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη εἶχε γίνῃ μὲ τόσην ἐπιδεξιότητα καὶ ταχύτητα ὥστε οἱ φρουροὶ τοὺς ὁποίους ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε στείλῃ ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ δωματίου ἀφ' οὗ ἐπρόφθασε καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Πὶν-Χό.

Ὁ Κινέζος ἐδιπλοκλείδωσε τὴν θύραν, ἔπειτα ἄφησε ἐλευθέραν τὴν πλουμιστήν, μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τὴν εἶδε νὰ πετᾷ, νὰ τρέχῃ, δὲν ἦτο νεκρὰ πλέον ἡ πλουμιστή· ἐπέτυχε τὸ πείραμα καὶ τὸν ἔπιασε μιὰ χαρά, ποὺ δὲν περιγράφεται.

Ὁ Πὶν-Χὸ ἐξαπλωθεὶς εἰς τὸν καναπέν, βρεγμένον ἀκόμη ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ Ταϊκοὺν ἐγέλα μὲ τὴν καρδιά του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, καὶ ηὐχαρίστει τὸν Θεὸν ὅτι τὸν ἔκαμε ἄξιον νὰ σώσῃ τὸν εὐεργέτην του Κιὲν-Λόγκ.

Καὶ ἐσυλλογίσθη τί πράγματα πολλὰς φοράς, τί μηδαμινὰ πράγματα, ὡσὰν τὴν πλουμιστὴν ἐκείνην κόταν, προξενοῦν τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν κόσμον τοῦτον!...

Ἡ πλουμιστὴ κότα ὅμως δὲν ἐσκοτίζετο ἀπὸ τὰς φιλοσοφικὰς σκέψεις τοῦ Πὶν-Χό, ἀλλ' ἤθελε νὰ φάγῃ καὶ ὁλοτρυγύριζε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον μὲ κακανίσματα· ἡ κακομοίρα, εἶχε νὰ φάγῃ ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κίναν!..

Ὁ Αὐτοκράτωρ, παρεμόνευε ἀπ' ἔξω μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν, ἤκουε τὴν φωνὴν τῆς ἀγαπητῆς του· ἐξέβαλε δυνατὴν φωνὴν ἀπὸ τὴν χαράν του καὶ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ λιποθυμήσῃ, ὅτε ὁ Πὶν-Χὸ ἀνοίξας τὴν θύραν, εἶπε μὲ σοβαρότητα εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὅτι ἡ πλουμιστὴ ἐπεινοῦσε.

Ὁ Κιὲν-Λόγκ ὥρμησεν εἰς τοὺς σταύλους διὰ νὰ φέρῃ βρώμην· ἡ δὲ Μάο-Λίγκ, εἰς τὸ μεταξύ, ἔτριψε ἐν μικρὸν σικαλένιο ψωμάκι ἐπάνω εἰς τὸ πολύτιμον μεταξωτὸν φόρεμά της. Ἡ πεινασμένη κότα ἦλθε καὶ ἐτσίμπησε τὰ ψίχουλα.

Ὁ Ταϊκοὺν ἦτο πλέον καταμαγευμένος ἔτριβε τὰς χεῖράς του, ἐπήδα ἀπὸ τὴν χαράν του, ἐνηγκαλίζετο διαδοχικῶς τὸν Πὶν-Χὸ καὶ τὴν σύζυγόν του, ὥρμησε καὶ ἐσφιγξε καὶ αὐτὸν τὸν Κιὲν-Λόγκ ὅστις ἔφερε τὴν βρώμην, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν συγκίνησίν του διὰ τὴν τιμὴν ἐκείνην ἔρριψεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὸ πινάκιον μὲ ὅλην τὴν βρώμην, τὴν ὁποίαν ἐφρόντισε νὰ μαζεύσῃ ἡ πλουμιστή.

— Τί ὄρεξις! ἔλεγεν ὁ Ταϊκοὺν μὲ ἐνδιαφέρον, βλέπων τὴν πλουμιστὴν καταβροχθίζουσαν τὸ πρόγευμά της.

— Τί νὰ κάμῃ ἡ δυστυχής! ὅσον εὑρίσκετο εἰς τὸν λήθαργόν της δὲν εἶχε φάγει τίποτε.

— Πὶν-Χό, εἶπεν ὁ Ταϊκούν, τί θέλεις ἀπὸ μένα; λέγε το. Θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσιν ποὺ σου ἔδωκα. Εἰπέ, καὶ θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου.

— Θέλω, εἶπεν ὁ Πὶν-Χό, ὁ φίλος καὶ εὐεργέτης μου Κιὲν-Λόγκ νὰ διορισθῇ ἰσόβιος πρωθυπουργὸς τοῦ Κράτους καὶ νὰ διπλασιασθῇ ὁ μισθός του.

«ΤΟΝ ΕΠΙΑΣΕ ΜΙΑ ΧΑΡΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΤΑΙ» (σελ. 60)

— Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ γίνῃ, παλικάρι μου. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν καρδίαν των!

— Ὦ! εἶσαι καλός, καλὸς σὰν ζωμὸς ἀπὸ τὴν χελιδονοφωλιά, ἐφώναξεν ὁ Κιὲν-Λόγκ, μὴ εὑρὼν ἄλλην παρομοίωσιν πλέον κολακευτικὴν διὰ τὸν φίλον του.

Καὶ κλαίων ἀπὸ συγκίνησιν, ὥρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πὶν-Χό.

Ἀφ' οὗ ὁ νέος ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν βορὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ χενδροῦ Μανδαρίνου:

— Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη θὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας, εἶπε.

— Λέγε, λέγε, καλέ μου Πὶν-Χό.

— Ὁ μέλλων πενθερός μου Σὰ-Οὐὰν μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὸ Πεκῖνον πενῆντα κότας, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἄξιαι, νομίζω, ν' ἀναπληρώσουν ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀφήρεσεν ἡ ἐπιδημία ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνά σας· νὰ ἐλπίζω ἄραγε, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ θελήσῃ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ὡς ἀντάλλαγμα τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ Λευκοῦ Ἐλέφαντος καὶ τὸν σταυρὸν τῶν ἱπποτῶν εἰς τὸν εὐφυέστατον διευθυντὴν τοῦ πνευμακοῦ ταχυδρομείου;

— Μὲ τὸ πνευματικὸν ταχυδρομεῖον ἦλθαν λοιπὸν αἱ κόται αὐταί;

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Ἀ! τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Κιὲν-Λόγκ.

— Μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν σοῦ δίδω ὅ,τι μου ζητεῖς καὶ ἐπεθυμοῦσα νὰ ἴδω τὸ γρηγορώτερον τὰς ὡραίας κότας.

Ὁ Πὶν-Χὸ εἶπε νὰ πλησιάσουν τὰς ἡμιόνους αἱ ὁποῖαι ἔμενον εἰς τὴν αὐλήν, ἤνοιξε τὰ καλάθια (ἐκτὸς ἐκείνου ὅπου ἦτο ἡ πλουμιστὴ) καὶ ἔβγαλε μίαν πρὸς μίαν τὰς πενῆντα ὄρνιθας, αἵτινες ἐτίναζον τὰς πτέρυγάς των.

— Τί ὡραῖαι ποὺ εἶνε! τί ὡραῖαι! ἔλεγεν ὁ Ταϊκοὺν ἐν ἐκστάσει· ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὴν μεγάλην ταινίαν ὁ πενθερός σου, παλικάρι μου, θὰ λάβῃ ἓν παράσημον ἀδαμαντοστόλιστον.

Ὁ Πὶν-Χὸ ἐχαιρέτησε.

— Ἄλλο δὲν μου μένῃ πλέον παρὰ νὰ μου δώσῃ τὴν ἄδειαν ἡ Μεγαλειότης Σας νὰ τὴν ἀπαχαιρετήσω· αὔριον ἀναχωρῶ εἰς τὸ Πεκῖνον, ὅπου θὰ νυμφευθῶ τὴν σεμνὴν Τάο-Νίγκ.

— Δὲν ἦτο νὰ πάρῃς τὴν Νὶ-Ζῆ; ἠρώτησεν ὁ Κιὲν Λόγκ.

— Ὄχι, ἀλλὰ τὴν ἀδελφήν της.

— Δῶσε αὐτὸ ἐκ μέρους μου εἰς τὴν ἀραβωνιαστικήν σου, εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα, καὶ ἐκβαλοῦσα τὸ ἓν ἀπὸ τὰ βραχιόλιά της τὸ προσέφερεν εἰς τὸν νέον.

Ὁ Πὶν-Χὸ ἔκλινε μὲ σέβας εὐχαριστῶν τὴν Μάο-Λίγκ, καὶ ἀφ' οὗ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ταϊκοὺν ὅστις παρετήρει μὲ θαυμασμὸν τὰς ὄρνιθάς του, ἀνέβη μὲ τὸν Κιὲν-Λόγκ εἰς τὸ χρυσοῦν φορεῖον τὸ ὁποῖον τοὺς ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

— Πῶς; θὰ φύγῃς χωρὶς νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν Ταϊκοὺν τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν σου; ἠρώτησεν ὁ Μανδαρῖνος ἅμα ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, ἡ περίστασις εἶνε κατάλληλος ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶνε πρόθυμος νὰ σου δώσῃ ὅ,τι θέλῃς, καὶ ἂν θελήσῃς ἕνα τίτλον εὐγενείας μὲ μισθὸν δέκα χιλιάδων φράγκων τὸν χρόνον θὰ σοῦ τὸν δώσῃ.

— Ἀρκετὴ ἀνταμοιβή μου εἶνε ἡ ἐπιτυχία τῶν σχεδίων μου, ἀπεκρίθη ὁ Πὶν-Χὸ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ πρωθυπουργοῦ. Δὲν θέλω νὰ χρεωστῶ τὴν περιουσίαν μου εἰς δόλιον μέσον, τὴν εὐγένειάν μου εἰς ψεῦδος. Πρέπει ν' ἀποκτήσω τὴν μὲν διὰ τῆς ἐργασίας μου, τὴν ἄλλην διὰ τῆς μελέτης. Ἴσως εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ τὰς ἀποκτήσω καὶ τὰς δύο. Θὰ ἐργασθῶ εἰς τὸ κεραμουργεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Σὰ-Οὐὰν μοῦ προσφέρει μίαν θέσιν καὶ θὰ ἐξακολουθήσω καὶ τὰς σπουδάς μου· ἔμαθα ὅτι ἕνας ἄνθρωπος διὰ νὰ γίνῃ εὐτυχὴς πρέπει νὰ ἐργασθῇ μὲ ζῆλον καὶ ἱκανότητα.

— Ἔχεις δίκαιον, Πὶν-Χό, εἶπεν ὁ Κιὲν-Λὸγκ στενάζων· ἀλλοίμονον! αἱ εὔνοιαι τῶν μεγάλων δὲν διαρκοῦν πολὺν καιρόν, τὸ εἶδες μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ἄχ, διατὶ νὰ μὴ εἶμαι κ' ἐγὼ νέος, νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ κερδίσω μὲ τὴν ἱκανότητά μου τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χνεξαρτησίαν μου!

— Ἄκουσε, φίλε μου Μανδαρῖνε, ἂν ποτε ἡ τύχη σοῦ φανῇ ἐναντία, ἂν ὁ Ταϊκοὺν παραβῇ τὴν ὑπόσχεσίν του, τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω, ἀντὶ νὰ σκοτωθῇς, νὰ κάμῃς δηλαδὴ πρᾶξιν ἀνανδρον καὶ ἀπηγορευμένην ἀπὸ τὸν Θεόν, ἔλα εἰς τὴν Κίναν, ὅπου θὰ μ' εὕρῃς πρόθυμον νὰ σου φανῶ ὠφέλιμος. Σὺ ὁ ἴδιος μοῦ ἔδωκες τὸ παράδειγμα τῆς ἀγάπης ὅτε πρὸ ἑνὸς ἔτους μὲ ἔλαβες εἰς τὴν προστασίαν σου πτωχὸν καὶ δυστυχῆ.

«Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΝΕΓΚΑΛΙΣΘΗ ΤΟΝ ΠΙΝ-ΧΟ ΚΛΑΙΩΝ»

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ ὑπουργὸς ἐνηγκαλίσθη τὸν Πὶν-Χὸ κλαίων.

— Σοῦ το ὑπόσχομαι, ἀπεκρίθη.

. . . . . .

Τὴν ἑσπέραν, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ἦσαν καὶ πάλιν προσκεκλημένοι εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὄχι διὰ νὰ παρασταθοῦν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Μανδαρίνου, ἀλλὰ διὰ νὰ καθήσουν εἰς δεῖπνον λαμπρὸν τοῦ ὁποίου τὰ φαγητὰ εἶχε μαγειρεύσει ὁ περίφημος ἀρχιμάγειρος. Τὸ δεῖπνον ἦτον τόσον ὡραῖον . . . ὥστε ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν κακοστομαχιά.

ΙΒ'.

Δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα ὁ Πὶν-Χὸ ἐκάθητο ὑπὸ τὴν σκιάδα τὴν σκεπασμένην μὲ ἀγιόκλημα τοῦ κήπου τοῦ Σὰ-Οὐάν· ὁ πλούσιος κτηματίας ἦτο πρὸς τὰ δεξιά του, ἡ Τάφ-Νὶγκ πρὸς τ' ἀριστερά του, καὶ τἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας τριγύρω εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ τείου, ὅλοι δὲ ἤκουον μὲ ἔκπληξιν τὰς περιπετείας τοῦ Κινέζου.

— Ἐφέρθης ὡς καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ἀγαπητέ μου Πὶν-Χό, εἶπεν ὁ Σὰ-Οὐὰν ὅταν ὁ νέος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἔκαμες καλὰ ν' ἀρνηθῇς τὰς τιμὰς καὶ τὴν περιουσίαν, τὰς ὁποίας δὲν εἶχες ἀποκτήσει μὲ τὴν ἐργασίαν σου. Ἠπάτησες μὲν τὸν Ταϊκοὺν καὶ ἔβαλες μίαν ζωντανὴν ὄρνιθα ἐκεῖ ὅπου ἦτο μία ψῶφια, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔκαμες διὰ νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν τοῦ εὐεργέτου σου, καὶ ἔκαμες ἀθῶον δόλον ἀπὸ εὐγενὲς αἴσθημα εὐγνωμοσύνης. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ τὸ μάθημα περὶ τῆς ἀστασίας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων θὰ σε κάμῃ νὰ σκεφθῇς ὅπως πρέπει. Ἐνθυμοῦ καλὰ αὐτὸ τὸ ἀπόφθεγμα, τὸ ὁποῖον συχνὰ ἐπανέλαβεν ὁ Κομφούκιος, ὁ πλέον σοφώτερος Κινέζος: «Ἡ μόνη εὐτυχία, ἡ μόνη τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος εἰμπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ μὲ ὑπερηφάνειαν, εἶνε νὰ βοηθῇ τοὺς ὁμοίους του καὶ νὰ χρεωστῇ τὸν ἄρτον του εἰς τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του».

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΔΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

Τὸ Γραφεῖον τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
μετηνέχθη ἐν τῇ οἰκίᾳ Καστόρχη, ὁδὸς Σταδίου καὶ Ὀφθαλμιατρείου, ἀριθμὸς 12, πλησίον τῆς Βουλῆς.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ*

Γλυκὸ τοῦ κόσμου στήριγμα,
Ἀθάνατη Μαρία,
Ἐσὺ π' ἀκοῦς τὴν δέησι
Ποὺ ὑψώνουν τὰ παιδία,
Ἄκου κ' ἐμᾶς ποὺ ὑψώνουμε
Σ' ἐσὲ τὴν προσευχή μας
Ποὺ ἀπ' τὴν πιστὴ ψυχή μας
Βγαίνει γιὰ σὲ θερμά.

Ἔχε, Κυρά, 'ς τὴ σκέπη σου
Τὴν πικραμένη χήρα,
Σ' τὸν πεινασμένο ἄνοιγε
Εὐσπλαχνικὰ τὴν θύρα,
Δόσε τοῦ σκλάβου, Δέσποινα,
Ἐλεύθερη πατρίδα,
Τοῦ ναύτη τὴν ἐλπίδα,
Ποὺ πλέει 'ς τὴν ξενιτειά.

Εὐλόγησε τὰ ὀνείρατα
Τοῦ βρέφους ποὺ κοιμᾶται,
Ὀδήγησε τὰ βήματα
Τῆς κόρης ποὺ φοβᾶται·
Στεῖλε δροσιὰ κι' ἀνάπαυσι
Σ' τοῦ ἀρρώστου τὸ κλινάρι,
Ἔχε 'ς τὴ θεία σου χάρι
Τὰ μαῦρα τὰ φτωχά.

Τὴ μάνα παρηγόρησε,
Πῶχει παιδὶ 'ς τὰ ξένα,
Καὶ χύσε μιὰν ἀκτῖνά σου
Εἰς τὸν τυφλό, Παρθένα.
Κράτει τὸ γάλα ἀμίαντο
Τοῦ βρέφους ποὺ βυζαίνει.
Στρέψε 'ς τὴν οἰκουμένη
Τὸ βλέμμα εὐσπλαχνικό.

Στεῖλε, σεμνὴ βασίλισσα,
Σ' τὸ πλάσμά σου γαλήνη,
Χύσε 'ς τὰ στήθη τ' ἄκαρδα
Ἀγάπη, ἐλεημοσύνη·
Χάρισε τὸ χαμόγελο
Σ' τὰ μαραμένα χείλη,
Κάμε νὰ γίνουν φίλοι
Ὁ ἐχθρὸς μὲ τὸν ἐχθρό.

Τ' ἀνδρόγυνο ποὺ ἐχώρισε,
Ἐσύ, Κυρά, ἑνωσέ το,
Διῶξε μακρυὰ τὴν ἔχθρα του,
Καὶ πάλι εὐλόγησέ το.
Ἀνάπαυσε τὰ κόκκαλα,
Ποὺ κλεῖ βαθειὰ τὸ χῶμα,
Καὶ ζέστανε τὸ στρῶμα,
Τῆς μάνας, τοῦ παιδιοῦ.

Δέξου 'ς τὰ οὐράνια στήθη σου
Τ' ἀνήλικα, Παρθένα,
Ποὺ παραιτοῦν τὴ μάνα τους
Γιὰ νἄλθουνε σὲ Σένα·
Τὸ χέρι ἐκεῖνο ἀντάμειψε
Ποὺ τ' ὀρφανὸ χορταίνει,
Ποὺ τὸ κορμὶ θερμαίνει
Τοῦ μαύρου τοῦ γυμνοῦ.

Εὐλόγησε τὰ δάκρυα,
Καλή μας Παναγία,
Ὁποὺ μὲ πάθος χύνονται
Ἔμπρος 'ς τὴ δυστυχία.
Συγχώρησε καὶ φώτισε
Ἐκεῖνον ποὺ 'πλανήθη,
Καὶ χύσε του 'ς τὰ στήθη
Τὴν Πίστι τὴ γλυκεῖα

Λυπήσου τὴν Ἑλλάδα μας,
Τὴν ἄτυχη Πατρίδα,
Πάλι 'ς τὸν κόσμο δεῖξέ την
Μὲ σκῆπτρο καὶ χλαμύδα!
Κάμε νὰ σφίξῃ ἐλεύθερα
Εἰς τὴ θερμὴ ἀγκαλιά της
Τὰ μαῦρα τὰ παιδιά της,
Ποὺ κλαῖνε 'ς τὴ σκλαβιά!...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

(*) Ἐσταχυολογήθη ἐκ τῆς καλλίστης «Παιδικῆς Ἀνθολογίας» τοῦ κ. Α. Π. Κουρτίδου, ἐκδοθείσης ἄρτι ὑπὸ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας» παρ' ᾧ καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 1.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

47. Ἐλλιποσύμφωνον.

"Ο"ι'—'ί"ει—ἀ"ι'ι'"ία'—'ὰ—'α"ὸ"—ἀ"ί—'α'οῦ
Ἤ'ει—ὄ"ῳω'—'α"ία'—ἰο'ὸ'ου—'αἱ—"ει'οῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνος τῆς Ἐρήμου.

48. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, γράμμα τὸ δεύτερόν μου,
Οἱ μαθηταὶ δὲ πάντοτε ἔχουν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.

49. Συλλαβόγριφος.

Τὸ ὅλον μου τὸ ἀποκτᾷς, πολὺ ἂν μελετήσῃς·
Τὸ ἡμισύ μου ἀποκτᾷς, ἂν τὸ καλλιεργήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ "Αρεως.

50. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου ἀντωνυμία,
Τὸ δεύτερόν μου εἶν' ἰδία·
Τὸ ὅλον μου ἀποτελεῖ
Ἓν κράτος βόρειον πολύ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρκπάκου.

51. Λεξίγριφος.

Τῶν καλῶν τεχνῶν μιὰ εἶμαι
Καὶ ἐδῶ ἀκόμα κεῖμαι·
"Αν με ἀποκεφαλίσῃς
Τότε πειὰ μή με ποθήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀθέλλου.

52. Λεξίγριφος.

Εἶμαι κτῆνος, ἀλλὰ ποῖον;
Περιττὸν νά το εἰξεύρῃς.
"Αν μου κόψῃς τὸ κρανίον
Εἰς τὴν θάλασσαν θὰ μ' εὕρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου

53. Αἴνιγμα.

Τ' ἀρσενικόν μου σὲ πλησιάζει,
Τὸ θηλυκόν μου σὲ ξενυστάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυγράφου.

54. Λογοπαίγνιον.

Εἶμαι πόλις, μ' ἂν σε πιάσω
Γιατρικὰ θὰ σε χορτάσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδέξου Περιπλέους.

55. Λογοπαίγνιον. Ποία λέξις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης δὲν γράφεται μὲ μελάνην, ἀλλὰ μὲ γάλα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαλακροκόρακος τοῦ Ἁλιέως.

56. Ἀκροστοιχίς Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἐννέα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἥρωος τῆς Τροιάδος.

1. Θηρίον. 2. Μέταλλον. 3. "Ανθος. 4. Πτηνόν. 5. Μέτρον ἐκτάσεως. 6. "Οργανον τοῦ σώματος τῶν ζώων. 7. Ἀρχαῖος νομοθέτης. 8. Πόλις τῆς Ῥωσσίας. 9. Ποιήτρια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανούργου Ὀδυσσέως.

57. Ἀκροστοιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἐννέα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως τῆς Κρήτης.

1. "Ανθος. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Ἀρχαῖος ποιητής. 4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 6. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης. 7. "Ηρως τῆς Τροιάδος. 8. Ζῷον. 9. Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Λουκᾶ Σ. Θεοχάρη.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικήν.

58. Anagramme.

J' ai cinq pieds, c' est bien peu, et pourtant je blesse;
Mais si vous rapprochez ma tête de mon coeur
Partout où j' ai passé, j' ai semé la tristesse;
Je fais couler le sang, ou verser plus d' un pleur.

ΛΥΣΕΙΣ

31. Μὴ ἀμελῆς τὰ μαθήματά σου, λέγων ὅτι προύβιβάσθης, ἀλλὰ μελέτα, διότι ὅ,τι γνωρίζεις θὰ το χάσῃς. — **32.** Μηδένα φίλον κάμνε πρὶν πρῶτον ἐξετάσῃς πῶς μετεχειρίσθη τοὺς πρότερον φίλους του, διότι ἔλπιζε ὅτι αὐτὸς θὰ γίνῃ καὶ εἰς σὲ τοιοῦτος ὁποῖος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἔγεινε. — **33.** Τιάρα (Τί, ἄρα). — **34.** Γραμματοκιβώτιον (Γράμμα, τό, κιβώτιον). — **35.** (Σῖφος Ξ, φῶς). — **36.** Ματθαῖος, Μάτσας. — **37.** Ζωμός, Ὠμός. — **38** (Τοῦ λεξιγρίφου τούτου ὁ τρίτος στίχος διορθωτέος οὕτω: *Χωρὶς τὸν τόνον τῶν ποδῶν ἀλλοῦ νὰ μεταθέσῃς*) Γερμανός, Γερανός. — **39.** Λαύριον, αὔριον. — **40.** Πάργα, Πράγα. — **41.** Τόνος, Νότος. — **42.** Ἡ ζωή. — **43.** Τὸ φύλλον, — **44.** Λεοπάρδαλις. (1. Λόχος. 2. Ἐγώ. 3. Οἶμοι. 4. Πάρις 5. Ἀόριστος. 6. Ῥῆνος. 7. Δημοκρατία. 8. Ἀθηνᾶ. 9. Λύκος. 10. Ἱέραξ. 11. Σῦκον). — **45.** Διογένης. (1. Διόνυσος. 2. Ἶρις. 3. "Ορθρος. 4. Γύψ. 5. Ἑλλάς. 6. Νάξος. 7. "Ηλιος. 8. Σχοῖνος). — **46.** Agammemnon (A - gamme - m - non).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγαμέμνων 10. Ἀδαμάντιος Κορκῆς 9. Ἀθανάσιος Διάκος 4. Αἰγυπτία Βασιλόπαις 9. Αἴθριος Οὐρανὸς 4. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας 10 καὶ 9. Ἄνθος τῶν Λειμώνων 13 καὶ 13. Ἀριάδνη τῆς Κρήτης 10. "Αρτεμις ἡ Τοξεύτρια 9. Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου 9. Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ 5 καὶ 9. Μαρίκα καὶ Δομένικος Α. Βρατσαφάλλη 7. Γέρος τοῦ Μωριᾶ 7. Διάβολος τῆς Μυκώνου 4. Ἐαρινὴ Νὺξ 6. "Ενδοξος Περικλῆς 2. Ἐννέα Μοῦσαι 7. Εὔελπις Ἕλλην 12. Ἡρωϊκὴ Πάργα 8. Ἐλευθέριος, Σταῦρος καὶ Ἀνδρέας Π. Θεοχάρη 10. Λουκᾶς Σ. Θεοχάρης 9. Βασίλειος Μ. Κατσουράκης 7. Κιὲν-Λὸγκ 8. Κωδονοκρούστης 9. Ἀναστάσιος Δ. Λιβιεράτος 2. Δ. Ε. Μάξιμος 7. Ἀλέξανδρος Μαυροῦδίνης 11 καὶ 9. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος 5. Μικρὸς Δημοκράτης 8. Μικροῦλα Τραλαλὰ 13. Ὀθέλλος 10. Γεώργιος Γ. Πανᾶς 4. Πανοῦργος Ὀδυσσεὺς 5. Πειραϊκὴ Αὔρα 4. Ποντιὰς Αὔρα 9. Πυγμαλίων 11. Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου 8. Σαλπιγκτὴς 8. Ζωὴ Μ. Σάουρωτ 5. Αἰκατερίνη Κ. Σκοπέτου 5. Κ. Β. Σουρλῆς 4. Σχοινοβάτης 6. Τσάτσα Γελαστὴ 12. Φιλέλλην Βύρων 5. Φιλόλογος 11. Χαριτόβρυτος Χρυσαλλὶς 9. Χιονοστοιβὰς 10.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ἐν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 26 Αὐγούστου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].